

Η φωλιά των ονείρων
Ποιήματα και πεζά
από την Ομάδα Δημιουργικής Γραφής
του βου Λυκείου Ζωγράφου

Με αλφαβητική σειρά:

Η Ομάδα Δημιουργικής Γραφής:

Καζαντζή Κατερίνα

Λαντέρνι-Μπίσδα Βάλια

Μανιός Γιώργος

Μανιού Σταυρούλα

Μπέρτσου Ειρήνη

Νίκου-Στύλου Ζωή

Παπασταθάτου Θάλεια

Παππά Σοφία

Πούρη Γεωργιάνα

Τζεβελέκης Άγγελος

Τζεβελέκης Νικόλας

Συμμετείχαν και οι:

Ταρναβά Ιωάννα, Τζικοπούλου Μαριάντζελα, Τριανταφυλλόπουλος

Παναγιώτης

Εικόνες:

Καζαντζή Κατερίνα, Μανιός Γιώργος, Λαντέρνι-Μπίσδα Βάλια, Πούρη

Γεωργιάνα

Εξώφυλλο: Πούρη Γεωργιάνα

Υπεύθυνοι καθηγητές:

Δρόλαπας Ανάργυρος

Καφφέ Γεωργία

Ντούλα Όλγα

Υποσημείωση: Στα ομαδικά κείμενα, η σειρά των αναγραφόμενων ονομάτων είναι τυχαία. Συμπίπτει συνήθως με τον τρόπο που καθόμασταν ο ένας δίπλα στον άλλο, κυκλικά, ξεκινώντας κάθε φορά από διαφορετικό όνομα.

*Θα περάσουν από πάνω μας όλοι οι τροχοί
στο τέλος
τα ίδια τα όνειρά μας θα μας σώσουν.
Νίκος Καρούζος*

Το θέμα που μας απασχόλησε φέτος ήταν επιλογή των μεγαλύτερων παιδιών της ομάδας. Οι μαθητές της Γ' Λυκείου, έτοιμοι για νέες περιπέτειες, με τόσους διαφορετικούς δρόμους ανοιχτούς μπροστά τους, θέλησαν να ασχοληθούν στα γραπτά τους με τα όνειρα, το μέλλον και τον χρόνο.

Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας ακολουθήσαμε πρόθυμα αυτή την επιθυμία και την κάναμε δική μας. Ήταν εύκολο. Όλοι βρήκαμε ένα δικό μας σημείο ταύτισης με το θέμα των ονείρων, που είναι κομμάτι της φύσης μας και της ζωής μας. Εξάλλου, κανείς δεν είναι πιο κατάλληλος από τα παιδιά για να μιλήσει -ή να γράψει- για τα όνειρα.

Εξερευνήσαμε το θέμα από όσες πλευρές μπορέσαμε να σκεφτούμε. Όνειρα του ύπνου και του ξύπνιου, της νύχτας και της μέρας, όνειρα για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον μας. Χαρούμενα όνειρα και σκοτεινοί εφιάλτες. Παράξενα, παράλογα όνειρα. Όνειρα που είναι τρένα, καράβια, δέντρα, ακροβάτες, πουλιά ή χαρταετοί στον ουρανό. Όνειρα που γίνονται ολόκληρα παραμύθια.

Ξεκινώντας από διαφορετική αφετηρία κάθε φορά, τα παιδιά έγραψαν ελεύθερα, με μόνο κανόνα τη φαντασία. Κάθε μέλος της ομάδας έβαλε τη δική του πινελιά, κάθε συνεισφορά ήταν μοναδική και αναντικατάστατη. Έτσι κι αλλιώς, ο σκοπός ήταν πάντα μέσα απ' το γράψιμο να εκφραστούμε ο καθένας με τον τρόπο που του ταιριάζει.

Το αποτέλεσμα της προσπάθειας, αυτό το βιβλίο, είναι μια μικρή φωλιά για τα φτερωτά όνειρα των παιδιών· μια φωλιά για να τους δώσει χώρο να μεγαλώσουν και να τα διαφυλάξει με σεβασμό και αγάπη.

Γ.Κ.

Ονειροπόληση σε σύγχυση

Ένα ποίημα-παιχνίδι με τις λέξεις της Βάλιας, της Σταυρούλας, της Ζωής, της Ειρήνης, της Ιωάννας, του Παναγιώτη, του Νικόλα, του Άγγελου, της Κατερίνας και της Θάλειας.

Ουράνιο το τοπίο, θολή η όρασή μου, αλλά όλα λάμπουν.

Λες ο ουρανός να είναι απλά ένα γαλάζιο;

Λες να είναι στη φαντασία μας

ή μήπως είναι η συντροφιά κάθε ανθρώπου;

Ουράνια τόξα μπλέκονται με τα σύννεφα -οι φίλοι μου!

Ναι, αυτοί είναι, με περιμένουν.

Ονειρεύομαι;

Τη Μαρία τη χάσαμε πέρυσι
Την κοιτάζω μ' επιμονή καθώς περνά από μπροστά μου
Είχα την ελπίδα πως η ιστορία μας δεν είχε φτάσει στο τέλος
Τελικά έμεινα πίσω
Κι αυτή φεύγοντας ούτε γύρισε να με κοιτάξει.
Μα να και η γιαγιά μου-

Μάλλον ονειρεύομαι. Ο κόσμος έχει χρώμα ροζ
Ένα ελάφι, ένας λαγός- έχουν μεγάλο έρωτα
Το ρολόι χτυπάει
Από πού ήρθε αυτό το τρένο;
Κοιτάω δεξιά μου κι εμφανίζεται ένας τοίχος, ρολόι πάνω
Μα πάει γρήγορα, τρέχουν οι δείκτες πάνω στο δίσκο
Τελειώνει ο χρόνος

Ο χρόνος, χαμένος και χαρούμενος
Ποιος ήμουν, ποιος είμαι-
ένας χαρούμενος νέος, καθόλου χρήσιμος
ένας χρήσιμος νέος με ξεχωριστό πόνο
ή σίγουρος ομιλητής
ή ουδέτερος ρόλος
ή τίποτα απ' τα παραπάνω

Ο χρόνος, μικρός και ασήμαντος,
μα είναι όμορφος, είναι η αιωνιότητα
ρευστός σαν το χιόνι
(Οι δείκτες του ρολογιού γυρνούν,
νούμερα με προσδοκίες που μεταβάλλονται)

Ζητείται χρόνος, γιατί ο χρόνος είναι χρήμα
Χρήμα αναζητεί
(Το ρολόι χτυπάει)

Ο χρόνος, σύντομος και γεμάτος όνειρα
-ονειροπόλωση σε σύγχυση-
πνιγμένος σε ερωτήσεις.

Σταυρούλα Μανιού

Φαντάσματα στην Ιστορία

Το όνειρό μου από μικρή ήταν να μείνω στην ιστορία
Να γράψω τ' όνομά μου στα χρυσόδετα βιβλία των ανθρώπων,
που άφησαν το στίγμα τους στους αιώνες
Μα είναι δύσκολο ν' αφήσεις τ' όνομά σου άσβηστο στο πέραςμα
του χρόνου
Η σκέψη μου λοιπόν άλλαξε λίγο με τον καιρό
Δεν χρειάζεται το όνομά μου να γραφτεί στον απροσπέλαστο
πίνακα της δόξας
Αντ' αυτού μου αρκεί μια μικρή, ταπεινή συνεισφορά στο ρου της
ιστορίας
Και με τα χρόνια, σιγά-σιγά να ξεχαστώ και να χαθώ στη λήθη

Και κάπου, κάποτε
Ένας ασήμαντος μα ρομαντικός ποιητής
θα ανασύρει το όνομά μου απ' το σεντούκι των χαμένων ποιητών
και θα τον συγκινήσει ίσως η ιστορία μου
πλάθοντάς με καταπώς θελήσει,
θα με υμνήσει σαν ένα φάντασμα της ιστορίας
που ρόλο μικρό έπαιξε
Μα που σαν και εκείνον είχε κάποτε
ένα όνειρο.

Το τσίρκο των ονείρων

Ένα κείμενο του Νικόλα, της Μαριάντζελας, της Ιωάννας, της Ειρήνης, της Ζωής, της Σταυρούλας, της Βάλιας, της Γεωργιάννας, της Θάλειας, της Κατερίνας και του Άγγελου για έναν χώρο όπου όνειρα πουλιούνται και αγοράζονται, γεννιούνται και πεθαίνουν.

Ο παρουσιαστής

Πλησιάστε λοιπόν. Καλωσήρθατε στο τσίρκο των ονείρων! Δουλειά μου είναι να προετοιμάσω τον κόσμο για το τι θα δει, καμιά φορά και να τον κάνω να γελάσει. Χαίρομαι που είστε εδώ. Σας ευχαριστώ για την παρουσία σας και σας χαιρετώ.

Είμαστε το τσίρκο που όλοι, μικροί και μεγάλοι, θα αγαπήσουν. Έχουμε τα πάντα: θηριοδασαστές, ακροβάτες, κλόουν και ό,τι άλλο μπορείτε να φανταστείτε! Όμως το πιο σημαντικό κομμάτι είστε εσείς. Ειδικά σήμερα...

Ελάτε να γνωρίσετε τους αγαπήμένους σας πρωταγωνιστές.
Να δείτε πόσο τους βοηθά η παρουσία σας και το χαμόγελό σας.
Μια παρέλαση όπου ο καθένας με τον τρόπο του αποκαλύπτεται
μπροστά σας. Πάρτε θέση κι ας αρχίσουμε!

Ο ιδιοκτήτης του τσίρκου

Ο Άλμπερτ ήταν πάντα εκεί από τις 8.30.
Πάντοτε πίσω απ' τη σκηνή,
οργανωτής της ονειρικής παράστασης αυτής.
Ήταν πάνω απ' όλα παρατηρητής,
ήξερε την ιστορία που διαδραματιζόταν
στη σκηνή και μη.
Φρόντιζε τα όνειρα του θεατή
και των κλόουν και των φίλων του και των ακροβατών μαζί
Χρόνο για τα δικά του όμως
δεν μπορούσε να βρει.
Όλοι νομίζανε πως ήταν εγωιστής.
Όλοι, εκτός των χαρακτήρων
πάνω στη σκηνή.
Να τος λοιπόν, πάλι εκεί, ακριβώς
πίσω απ' την κόκκινη βελούδινη κουρτίνα
Την παράσταση άρχιζε, μέσα στο μυαλό του
απ' τις οχτώ και μισή,
γιατί στον αληθινό κόσμο δεν ήθελε να ζει.
Χρώματα, κορδέλες, φωτιές, κόλπα και χοροί,
έπιασε τον εαυτό του να εύχεται
να έπαιζε βιολί.
(Πριν καν όμως το πολυσκεφτεί,
εννιά η ώρα δείχνει το ρολόι,
είναι η ώρα να ονειρευτεί.)
Δεν χαμογελούσε πολύ,

αλλά στα μάτια του ήδη αντανακλούσε
η λάμψη της σκηνής.
Δεν αγαπούσε τη θέση του αυτή
Αλλά ήξερε πως είχε τους υπόλοιπους
για να το μοιραστεί.
Να τος λοιπόν ξανά εκεί
με το μωβ κουστούμι
με το μεγάλο του καπέλο,
τα μόνα του όνειρα που δεν έχουν χαθεί,
να τον κάνουν να νιώθει
λες και βρίσκεται όντως στη σκηνή.

(Κι αν αναρωτιέστε γιατί το κείμενο αυτό
στο τρίτο πρόσωπο έχει γραφτεί
Δεν μου αρέσει να διηγούμαι
την ιστορία μου γιατί
μου θυμίζει ότι δεν ανήκω πράγματι
στην ομάδα αυτή
και ρωγμές στο τέλειο όνειρό μου δημιουργεί.)

Ο ζογκλέρ

1...2...3...4... Τα δευτερόλεπτα περνούν, τα λεπτά επίσης
Ο ζογκλέρ θα βγει στις εννιά, να τους δείξει το καλύτερό του κόλπο.
...32...33...34...
Δεν είμαι έτοιμος, δεν είμαι έτοιμος...
...63...64...65...
Με χαμόγελο να βγω, την περηφάνεια μου να δείξω
Τη σιγουριά στα χέρια μου, τα κόλπα να μαγέψουν
Τα στόματα ορθάνοιχτα ν' αφήσω.
“Μα τι; Και πώς; Αν είναι δυνατόν!” Τα λόγια αυτά ν' ακούσω.
...110...112...113...

Ο χρόνος ακόμα περνάει, γρήγορα, ασταμάτητα
Τα χέρια ακόμα τρέμουν, η καρδιά μου επίσης
“μην τα κάνεις θάλασσα, μην απογοητεύσεις”

...203...

Μια βαθιά ανάσα

...208...

Ο ζογκιέρ τώρα βγαίνει.

Άσε τα δευτερόλεπτα, άσε και την ώρα,
άσε το τρεμούλιασμα, άσε τα καρδιοχτύπια,
τώρα είσαι ο ζογκιέρ, εσύ και μόνο εσύ.
Εσύ, η περηφάνεια. Η σιγουριά. Τα χέρια.
Αυτά μόνο θα ξεγελάσουν.
Στόματα ορθάνοιχτα, γεμάτα περιέργεια και τρόμο.
Με το τρία, δύο, ένα
Βγήκε ο ζογκιέρ. Ο ένας και μοναδικός.
Καλωσορίστε τον- ήρθε η ώρα
ν' αρχίσει το πραγματικό σόου.

Η ακροβάτιδα

Στην παράσταση όλα πρέπει να είναι τέλεια- τίποτα δεν επιτρέπεται
να πάει λάθος.

Η παράσταση αρχίζει. Ανεβαίνω ψηλά, κρεμιέμαι απ' τα πανιά.
Τα πόδια μου σφίγγονται και πονάνε, αλλά η παράσταση πρέπει να
συνεχιστεί.

Κωλοτούμπες, κούνια στον αέρα, πετιέμαι ψηλά.

Το κοινό χειροκροτάει και φωνάζει, η παράσταση τελείωσε.

Το σώμα μου υποφέρει, αλλά εξασφάλισα κι αυτό το μήνα το μισθό
μου.

Όπου να 'ναι θα 'χω μαζέψει τα χρήματα για να φύγω μακριά,
επιτέλους ελεύθερη.

Η μπαλαρίνα

Το κουδούνι σε λίγο χτυπάει, η παράσταση ξεινιά
Άγχος, κάθε φορά το ίδιο συναίσθημα κι η αμφιβολία
Δεν ξέρω τι φταίει, αφού το ίδιο κάνω συνεχώς- τι πάει λάθος;
Φταίει ο κορσές που είναι σφιχτός;
Ή απλά εγώ -πολύ υπερβολική;
Μήπως απλώς δεν είμαι αρκετά όμορφη;
Ή φταίει ο κόσμος που δεν με συμπαθεί;
Τα πόδια μου -πολύ λεπτά
Ίσως τα μαλλιά μου
η μέση μου
Μήπως απλώς δεν είμαι αρκετά καλή;

Το κουδούνι χτυπά.
Το άγχος υποχωρεί, το χειροκρότημα ξεινιά
Ίσως απλά ο κόσμος να φταίει...

Ο θηριοδαμαστής

Με εινευρίζουν τόσο πολύ. Τρέχουν πάνω κάτω πανικόβλητοι, φτιάχνουν τα κουστούμια τους, προβάρουν το νούμερό τους, κι είναι όλοι τους σαν να φοράνε παρωπίδες, βουτηγμένοι ο καθένας στο δικό του άγχος και προβληματισμό.

Το πρόβλημά τους είναι πως παίρνουν το τσίρκο στα σοβαρά. Θα έλεγα πως δεν τους κατηγορώ, γιατί κι εγώ έτσι ήμουν κάποτε -μόνο που δεν ήμουν ποτέ έτσι.

Συζητούσα κάποτε μ' έναν ψυχολόγο απ' το κοινό, μάλλον μόνος του συζητούσε. Έλεγε πως αυτό που κάνω ως επάγγελμα είναι εξαιρετικό, ονειρικό και συνάμα συμβολικό για τις στοιχειώδεις ανάγκες του ανθρώπου. Δαμάζω το αδάμαστο, λέει, υποτάσσω το

ανυπόταχτο, δίνω μορφή και διαταγή στο άγριο, ορίζω τις κινήσεις του άπιαστου απ' τη φύση. Οριοθετώ το ακατανόητο, αυτό που όλοι οι άνθρωποι αναλώνονται, πασχίζουν μια ζωή να επιτύχουν.

Εγώ δεν τα βλέπω όλα αυτά. Βλέπω καταπονημένα ζώα σε κλουβιά με πόνο στο βλέμμα. Βλέπω το πράσινο χαρτί που μου δίνει το αφεντικό μου έπειτα από κάθε παραύσταση -δεν ακούω τον ψυχολόγο όταν σηκώνω το μαστίγιο αλλά τα νομίσματα στην τσέπη μου.

Όταν το λιοντάρι περνά απ' τον κρίκο δεν βλέπω τίποτα αδάμαστο, άγριο ή ακατανόητο. Δεν αποτελώ μια εξαίρεση στον κανόνα, πολύ απλά ο κανόνας του ψυχολόγου δεν στέκει. Όλοι υποτασσόμαστε. Το λιοντάρι στο μαστίγιο, εγώ στον ήχο του χρυσού, ο νεαρός επιστήμων στον ήχο της φωνής του.

Ακούω χειροκρότημα. Το κοινό αδημονεί. Το μαστίγιο στο χέρι μου είναι ελαφρύ. Περνώ ανάμεσα απ' τις βαριές κουρτίνες στα εκτυφλωτικά φώτα του τσίρκου.

Ο κλόουν

Ο Χάπι είναι ο πιο μίζερος κλόουν στον κόσμο αυτό. Η λάμψη που τον περιβάλλει πάνω στη σκηνή εξαφανίζεται μόλις το φως των προβολέων πάψει να τον ακουμπά. Πίσω από τις κουρτίνες, απ' τα μάτια των θεατών κρυμμένος, μερικές φορές μπορείς να τον δεις να κλαίει, άλλες να μένει σκυθρωπός αλλά τίποτα να μη λέει.

Τα μαλλιά του, τα χρώματά του, τα μάγουλά του γίνονται μουντά, άχρωμα. Αυτοκίνητο δεν έχει, τούρτες δεν κρατά, περπατάει αργά.

Μάλλον -ίσως και τελικά- δεν ήταν αυτό που ήθελε να γίνει όταν ήταν παιδί. Μπορεί να έλεγε: “Αστρονάυτης θέλω να γίνω, μπαμπά.” Ή να έλεγε ζωγράφος, μουσικός ή δάσκαλος.

Ή μπορεί αυτό να ήθελε και να μην το θέλει τελικά.

Όλοι το ξέρουν, όλοι οι θεατές, ο κλόουν ο Χάπι είναι ο

καλύτερος της εποχής. Βγαίνει από το κωμικά μικρό αυτοκινητάκι, με κόκκινη μύτη, στο πέτο ένα λουλουδάκι, ένα πέταλο κόκκινο, κίτρινο, πράσινο και ροζ. Του ουράνιου τόξου τα χρώματα, όλα τα φοράει αυτός.

Γελά και ο ίδιος, ξεκαρδίζονται οι θεατές, παιδιά, μεγάλοι, συνεργάτες, ηλικιωμένοι.

Μεγάλα παπούτσια, το ένα άσπρο, το άλλο γαλάζιο. Πάνω στο τρίκυκλο το παιδικό, κάνοντας σβούρες με μαγικό. Τούρτες, ζώα και χαμός, δημιουργεί μια σκηνή μαγευτική και χαμόγελα τόσο πραγματικά, τόσο αληθινά.

Το διασκεδάζει ο ίδιος ή προσποιείται και γι' αυτό;

Όλοι το ξέρουν, όλοι οι μάγοι, χορευτές, θηριοδασαστές, φίλοι του τσίρκου και συνεργάτες, κι ο κλόουν αυτός.

Η μοδίστρα

Άλλη μια μέρα στο τσίρκο.

Σχεδιάζω πάλι ρούχα, ρούχα κόκκινα, μεταξωτά, με πούλιες αστραφτερά. Ο κόσμος καμαρώνει όχι μόνο τη δική μου τη δουλειά αλλά και του ανθρώπου που τα φορά. Κόλπα και ακροβατικά για να βγει μαγική η βραδιά.

Τα ρούχα τα δικά μου θα δώσουν λάμψη στην παράσταση. Σατέν, μετάξι και βαμβάκι αλλά ποτέ συνθετικά. Κόκκινο και μαύρο, πράσινο και κίτρινο, μπλε και άσπρο, όλα τα χρώματα μαζί για να εκφράζουν τη χαρά. Μοδίστρα του τσίρκου, αλλά με πληρώνουν καλά. Δε βαριέσαι. Κι αν δεν υπήρχε αυτό, εγώ πάλι θα έμενα για ν' απολαύσω άλλη μια μαγική βραδιά...

στου τσίρκου τη γωνιά.

Το παιδί στα παρασκήνια

Γεννήθηκα στο τσίρκο. Είμαι το παιδί μιας άσημης

μπαλαρίνας. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν μικρός κι εγώ ξέμεινα εδώ. Βοηθάω στις μικροδουλειές, ράβω, ταΐζω τα ζώα, κάνω ό,τι θες! Στον ελεύθερό μου χρόνο μαθαίνω κόλπα κι ακροβατικά γιατί κάποτε θα συμμετέχω κι εγώ στην παράσταση.

Μου αρέσει να χαζεύω τις παραστάσεις πίσω απ' τις κουρτίνες. Αρχικά βλέπεις παντού σκοτάδι και το μόνο φως είναι στη μικρή σκηνή. Είναι το όνειρό μου να βγω εκεί έξω. Να χορεύω στο σκοινί ή να κάνω κόλπα, ή ακόμα να είμαι κλόουν. Θέλω να βγω στον κόσμο, τον κόσμο μου, γιατί μόνο αυτόν γνωρίζω. Θέλω, θέλω πολύ, αλλά και δεν θέλω.

Δεν είναι όλοι ευτυχημένοι εδώ, ξέρω πολλούς που θέλουν να φύγουν μα δεν μπορούν, γιατί ήρθαν να γλιτώσουν από κάτι χειρότερο. Άλλοι πάλι ζούνε τ' όνειρό τους -να, εκείνος ο κλόουν με το ριγέ, ο ακροβάτης στα πράσινα, ο ζογκλέρ με τις κίτρινες μπότες. Κι η χορεύτρια στη δεξιά γωνία, για την άλλη δεν ξέρω... Και τα ζώα λυπάμαι, αλλά τα προσέχω πολύ, μπορεί οι δαμαστές να μην είναι όλοι καλοί. Εγώ τ' αγαπώ.

Και το τσίρκο αγαπώ, μπορεί αν είχα μεγαλώσει αλλού να μη μ' άρεσε, δεν ξέρω, αλλά αυτός είναι ο κόσμος μου. Εδώ μονάχα μπορώ και ονειρεύομαι.

Αυτό λοιπόν είναι το τσίρκο κι αυτοί εμείς. Καλοί, κακοί, δεν ξέρω. Μα αυτό είναι το τσίρκο. Το βασίλειο των ονείρων.

Ο δυσαρεστημένος θεατής

Τα πρώτα μας ραντεβού ήταν πανέμορφα. Μου είπε ότι ήταν έκπληξη το πού θα πάμε σήμερα. Η μέρα του ραντεβού έφτασε και βρισκόμαστε έξω απ' το τσίρκο. Προσπάθησα να μη δείξω το θυμό μου, το πόσο απεχθάνομαι την ειμετάλλευση των ζώων.

Μπήκαμε, καθήσαμε στις καρέκλες. Έτοιμοι να “απολαύσουμε” το θέαμα. Αρκιούδες έκαναν τούμπες, λιοντάρια

περνούσαν μέσα από φωτιές, ένας λαγός εμφανίστηκε μέσα από ένα καπέλο. Η συνοδός μου ήταν πολύ χαρούμενη. Εγώ πάλι όχι.

Έβλεπα τα ζώα να κάνουν κάτι που θέλουμε εμείς οι άνθρωποι, να βγάζουν χρήματα για μας αντί να είναι στη φύση, εκεί όπου θα 'πρεπε να βρίσκονται.

Έιχνα υπομονή όσο πιο πολύ μπορούσα. Έπειτα ξέσπασα. Σηκώθηκα πάνω κι άρχισα να φωνάζω. Έφυγα βρίζοντας, σχεδόν με πέταξαν έξω, ενώ η κοπέλα μου έλεγε να ηρεμήσω κι ότι γινόμαστε ρεζίλι. Δεν βρήκα ποτέ το δικιο μου κι αυτό με εξοργίζει και με στενοχωρεί.

Ονειρεύονται άραγε τα ζώα; Γι' αυτά, το τσίρκο είναι το βασίλειο των τσαλαπατημένων ονείρων.

Γεωργιάννα Πούρη

Μερόνυχτα

Οι μέρες περνούν, οι νύχτες επίσης.
Υπάρχω, ζω, είμαι εδώ
Μιλάω, γελώ, επικοινωνώ, βοηθάω
Χαμογελώ, αλλά πονάω
Δεν μετρά όμως αυτό.
Ξύπνα, ντύσου, φάε, πάντα να βοηθάς
Κάνε κι άλλα
Συνέχισε, μη σταματάς.

Δεν είναι αρκετό, ποτέ δεν ήταν
Δεν βλέπουν, δεν ακούν, εκείνοι δεν βοηθούν
Μόνη, πάντα, και για πάντα.
Κι ας πονάς, ας υποφέρεις
Πάντα να χαμογελάς.
(Αυτό μετράει, αυτό τους νοιάζει)

Κατέρρευσα. Το είδαν.
Ήταν αρκετό;
Τρόμαξαν. Δεν με νοιάζει.
Πονάει, οι πληγές δεν κλείνουν
μα ποτέ δεν θα φανούν.
(Γιατί δεν τους νοιάζει. Δεν είναι αρκετό.)

Μέρα νύχτα, μόνο σκοτάδι.
Δεν θέλω να υπάρχω, να είμαι εδώ.
Να μιλάω, να γελώ, να βοηθάω.
Δεν μετράει τίποτα, ούτε όμως εγώ
Γι' αυτό δεν κάνω άλλα,

σταματώ.

Είμαι εδώ

Πολλά έχουν δει τα μάτια σου
και άλλα τόσα η καρδιά σου
Πόνο, χαρά, θλίψη, ευχαρίστηση
Τους βλέπεις όλους, μικρούς, μεγάλους
καλούς, κακούς
Δεν κρίνεις, με χαμόγελο τους ακούς
Τον πόνο τους να πάρεις, να τον κάνεις δικό σου
Αλλά έναν τον παραμελείς
Αυτόν που σε χρειάζεται περισσότερο-
τον εαυτό σου
Αυτός που γελά, χαμογελά κι ακούει
Αυτός ο ένας είσαι εσύ
Φοβάσαι να κοιταχτείς
Την καρδιά σου ν' ανοίξεις για σένα
Τα κουρασμένα μάτια σου τώρα κοιτούν εμένα,
αλλά και τα δικά μου... κοιτούν εσένα.
Γι' αυτό κλείς'τα για λίγο,
γιατί είμαι εδώ για σένα.

Καλοκαιρινό Όνειρο

Κατεβαίνοντας από την άμαξα στην πλατεία, ο Τζορτζ Γουίνγκμαν θαύμασε τα κοικινότουβλα του σιδηροδρομικού σταθμού και τα επιχρυσωμένα φανάρια πάνω στα κάγκελα. Με τη βαλίτσα του στο χέρι, έσιαξε το πανωφόρι του και μπήκε στο σταθμό. Πρώτη φορά βρισκόταν εκεί πέρα και για μια στιγμή αφαιρέθηκε χαζεύοντας τους πρασινωπούς τοίχους και τη γυάλινη οροφή. Ήταν κατενθουσιασμένος με το πρώτο του ταξίδι και δεν μπορούσε να μείνει σ' ένα μέρος. Τελικά, καθώς ο κόσμος μαζευόταν στο σταθμό, βρήκε και κάθισε σ' ένα παγκάκι απέναντι από τις ράγες.

Μετά από λίγη ώρα, και ενώ τα μάτια του μισόκλειναν από την κούραση του πρωινού ξυπνήματος, έφτασε η ατμομηχανή. Δεν ήταν το δικό του τρένο, εκείνος θα έπαιρνε το επόμενο, αλλά είχε πάει νωρίτερα στο σταθμό λόγω του άγχους του. Τώρα λοιπόν είχε άπλετο χρόνο μέχρι να αναχωρήσει αυτό το τρένο και να έρθει το δικό του.

Σαρώνοντας τα βαγόνια και τους επιβάτες με το βλέμμα του, είδε στο τρίτο βαγόνι από το τέλος του τρένου μια κοπέλα. Είχε κόκκινα σγουρά μαλλιά, που έπεφταν χαριτωμένα στους ώμους της, και φορούσε ένα μικρό ανοιχτό μπλε καπελίνο με μια λευκή κορδέλα να το στολίζει, δεμένη σε ένα λιτό φιόγκο. Τα μάτια τους συναντήθηκαν μια στιγμή και του έγενεψε χαμογελώντας.

Αυτό ήταν το καθοριστικό χτύπημα για τον Γουίνγκμαν. Παρόλο που δεν πίστευε στον έρωτα με την πρώτη ματιά και στα εικοσιεπτά του χρόνια δεν είχε νιώσει κάποια ιδιαίτερη έλξη για καμιά κοπέλα, εκείνη τη στιγμή ερωτεύτηκε παράφορα. Μέσα στα σαράντα λεπτά που είχε μέχρι να αναχωρήσει το τρένο, ανέβηκε

στο βαγόνι με τη βαλίτσα του, βρήκε το κουπέ της κοπέλας και μπήκε μέσα διστακτικά. Στο κουπέ καθόταν μόνο εκείνη και ένας ηλικιωμένος κύριος που μάζευε τις αποσκευές του για να αποβιβαστεί στο σταθμό.

“Με συγχωρείτε, μπορώ να καθίσω;” τη ρώτησε δείχνοντας το κάθισμα απέναντί της.

“Μα φυσικά,” του χαμογέλασε, “η θέση μόλις άδειασε ούτως ή άλλως.”

“Σας ευχαριστώ πολύ.”

Τώρα μπορούσε να την παρατηρήσει από κοντά. Τα μάτια της ήταν γαλάζια και είχε φακίδες στη μύτη και στα μάγουλά της. Φόραγε ένα λευκό πουκάμισο με ψηλή λαιμόκοψη και μια μπλε φούστα ασορτί με το καπελίνι, που έφτανε ως τους αστραγάλους της. Στο πέτο είχε μια ασημένια καρφίτσα με σκαλισμένο έναν κρίνον και τα παπούτσια της ήταν καφετιά μποτάκια, λίγο φθαρμένα στις μύτες. Εν ολίγοις, μια νεαρή κοπέλα ικανή να μαγέψει οποιονδήποτε νεαρό με ρομαντικό πνεύμα.

“Επιτρέψτε μου να συστηθώ, το όνομά μου είναι Τζορτζ Γουίνγκμαν.”

“Χάρηκα για τη γνωριμία, ονομάζομαι Αμέλια Μέρινγκτον.”

“Έχετε πολύ χαριτωμένο όνομα, δεσποινίς.”

“Με κολακεύετε, κύριε Γουίνγκμαν.”

“Σας παρακαλώ, φωνάζετέ με Τζορτζ.”

“Πολύ καλά, Τζορτζ, παρακαλώ κι εσείς να με φωνάζετε Αμέλια.”

“Τιμή μου, Αμέλια. Αλήθεια, πού κατευθύνεστε;”

“Α, κατεβαίνω νότια, στο εξοχικό της θείας μου. Με κάλεσε να περάσω το καλοκαίρι.”

“Μα τι ατυχία, εγώ πηγαίνω προς το Βορρά, στην πρωτεύουσα. Πρέπει να κάνω εγγραφή στην Ακαδημία.”

“Μεγάλο κατόρθωμα που καταφέρατε να γίνετε δεκτός σε μια τέτοια σχολή.”

“Ναι, ήμουν τυχερός. Κατάφερα να κερδίσω την υποτροφία επειδή ο προκάτοχός μου την αρνήθηκε τελευταία στιγμή.”

“Θεέ μου! Η τύχη σας χαμογελά πραγματικά, Τζορτζ.”

“Έχετε απόλυτο δίκαιο, Αμέλια, αλήθεια γνωρίζατε ότι...”

Κάπως έτσι η κουβέντα τους κύλησε ευχάριστα και δεν κατάλαβαν πως ο χρόνος τους μαζί τελείωνε. Κάποια στιγμή η Αμέλια ρώτησε τον Τζορτζ δειλά:

“Πείτε μου, Τζορτζ, θα σας άρεσε καθόλου η ιδέα να περάσετε από το εξοχικό της θείας μου όταν τελειώσετε με τις υποχρεώσεις σας στην πρωτεύουσα; Αν δεν κάνω λάθος, τα εξάμηνα ξεκινούν το Σεπτέμβριο.”

Ο Τζορτζ Γουίνγκμαν έμεινε έκπληκτος. Ένα αίσθημα χαράς τον πλημμύρισε και τα μάγουλά του ρόδισαν. Παρατήρησε πως το αίσθημα ήταν μάλλον αμοιβαίο, καθώς η κοπέλα είχε στρέψει το βλέμμα ντροπαλά προς τα κάτω, χαζεύοντας τα παπούτσια της.

“Θα ήταν χαρά μου,” της απάντησε, μην μπορώντας να συγκρατήσει ένα χαμόγελο.

Καθώς εκείνη σήκωνε το βλέμμα κατενθουσιασμένη, ο νεαρός άντρας σηκώθηκε από τη θέση του και τη φίλησε διστακτικά στο κεφάλι. Τα μαλλιά της ήταν απαλά και μύριζαν λεβάντα. Τι υπέροχα μεθυστικό άρωμα ήταν αυτό; Αυτή η κοπέλα ήταν μαγευτική!

Ονειροπολώντας, ο Γουίνγκμαν άκουσε τη σφυρίχτρα του σταθμάρχη που ενημέρωνε τους επιβάτες για την αναχώρηση του τρένου από το σταθμό.

Ξαφνικά ξύπνησε, η σφυρίχτρα αντηχούσε ακόμη, καθαρά πλέον, η ατμομηχανή ξεκινούσε να κινείται και εκείνος βρισκόταν καθισμένος στο παγκάκι απέναντι από τις ράγες, με τη βαλίτσα πλάι του. Προτού το τρένο αναχωρήσει ολοκληρωτικά, είδε φευγαλέα την κοπέλα στο βαγονι να χαζεύει έξω απ' το παράθυρο. Δεν τον είχε δει.

“Ωστε ήταν όλα τελικά ένα όνειρο...”

Χαμογέλασε και γύρισε το κεφάλι του για να δει στο ρολόι του σταθμού σε πόση ώρα θα ερχόταν το δικό του τρένο.

Ήταν μια ωραία μέρα.

Μια μέρα που επιτρέπεται να ονειρεύεσαι...

25 Οκτωβρίου, 7 π.μ.

Ένα κείμενο της Βάλιας, της Γεωργιάνας, της Μαριάντζελας, του Άγγελου, του Νικόλα, της Ειρήνης, της Ζωής, της Σταυρούλας και του Παναγιώτη, βασισμένο σε μια φωτογραφία που τράβηξε η Σταυρούλα ένα πρωί που ο ουρανός ήταν ροζ.

Ξύπνησα κι ο ουρανός είναι ροζ. Τ' αστέρια εξαφανίζονται, το φεγγάρι επίσης. Τα πουλιά κελαηδούν το πρωινό τους ξύπνημα, η χθεσινή βραδιά τελειώνει και παίρνει μαζί τις όλα τα λάθη, τις σκέψεις και τις αναμνήσεις μου.

Κάθομαι και κοιτάζω τον ροζ αυτόν ουρανό. Απορώ που ξαφνικά μου φαίνεται τόσο όμορφος, τα χρώματα, τα σύννεφα, τόσο αρμονικά δεμένα, είναι φτιαγμένα το ένα για το άλλο. Είναι αχώριστα. Αυτή την τέλεια αρμονία τίποτα δεν μπορεί να τη σπάσει.

Έχει περάσει καιρός από τότε... αλλά είμαι καλά. Έτσι νιώθω, έτσι λέω. Δεν κοιμόμουν, ένωθα εγγλωβισμένη. Πνιγόμενι κι έπρεπε να κάνω κάτι. Δεν έκανα κάτι ακριβώς, απλά δεν κοιμόμουν. Σήμερα, αποφάσισα να περιμένω να δω τον ήλιο.

Γενικά, μισώ το ροζ. Όχι στον ουρανό όμως. Με τον ουρανό παραδέχομαι πως κάνουν ωραίο ταίρι. Και στη μικρή μου ανιψιά ταιριάζει το ροζ. Έτσι μικρούλα που είναι, με τα τροφαντά, μικρούλικά χεράκια της είναι σαν μαλλί της γριάς ή μπομπονιέρα όταν την ντύνει η αδερφή μου στα ροζ. Κι αυτή σαν μωρό έτσι ήταν, μια μικρή ροζ μπομπονιέρα με γάργαρο γέλιο και ματάκια που έλαμπαν.

Εντάξει, το “μισώ” είναι βαριά λέξη. Δεν “μισώ” τίποτα και κανέναν, πόσο μάλλον ένα χρώμα. Απλά το αντιπαθώ λιγάκι, παρότι τη θέλησή μου, όπως τις φακές ή τα ζιβάγκο. Η μαμά μου φορούσε ένα ροζ ζιβάγκο ένα πρωινό που φτιάχναμε τηγανίτες. Είναι από τις πρώτες μου αναμνήσεις μαζί της. Δεν θυμάμαι πού ήμασταν ή αν οι τηγανίτες βγήκαν τελικά καλές, μόνο ότι η ροζ μπλούζα της ήταν απαλή και γι' αυτό την αγκάλιαζα συνεχώς, ήθελα να νιώθω την υφή της, με ηρεμούσε.

Υπάρχουν χρώματα που αντιπαθώ πιο πολύ απ' το ροζ, τη γοητεία του ροζ την καταλαβαίνω. Έτσι όπως ταξιδεύουν τα συννεφάκια στον ουρανό μοιάζουν με όνειρα παιδικά, αφράτα, ακαθόριστα, σίγουρα για την πορεία τους, καθόλου σίγουρα για τον προορισμό τους. Το ένα παίρνει τη θέση του άλλου χωρίς μνησικαλία. Μπλέκονται μεταξύ τους και κρύβονται πίσω από τα κτήρια της Αθήνας.

Ροζ ήταν η αγαπημένη μπλούζα της φίλης μου όταν ήμασταν παιδιά.

-Μα καλά, πώς κοιτάς έξω χωρίς να φρικάρεις; σα να την ακούω να μου λέει.

-Τι;

-Πώς κοιτάς έξω απ' το παράθυρο χωρίς να ζαλίζεσαι;

Αντικρίζω το τοπίο ξανά. Τα σύννεφα, μικρά πουπουλένια σιαλοπάτια, αριετὰ σταθερά για να πατήσω πάνω τους. Αριετὰ ζαχαρένια για να είναι σαν ψεύτικα και παραμυθένια. Δεν θέλω να σταματήσω να κοιτάω. Θέλω να με τραβήξουν μαζί τους.

-Καλά, δεν φοβάσαι τα ύψη τελικά;

Παίρνω ανάσα και τα πνευμόνια μου γεμίζουν με καθαρό αέρα. Μπορώ να αναπνεύσω επιτέλους, σα να έρχομαι ξανά στη ζωή. Θαυμάζω, και το ένστικτό μου μού λέει να τον βγάλω μια φωτογραφία αυτόν το ροζ ουρανό. Η τέλεια αρμονία με μαγεύει. Αναρωτιέμαι εαν ποτέ θα την ξαναδώ. Όμως το να ζεις στο τώρα είναι να ζεις στα αναπάντητα “εάν”.

Παίρνω την κιθάρα μου, τα δάχτυλά μου ακουμπούν τις χορδές γλυκά. Μια μελωδία νοσταλγίας, μια παιδικότητα βρίσκεται κρυμμένη στα ροζ σύννεφα. Ένα απ' τα πουλιά μπαίνει στο δωμάτιό μου και ήσυχο κάθεται στη γωνιά, τραγουδάει όσο εγώ παίζω κι ο χρόνος κάπου εκεί σταματά:

*Στη ροδοζαχαρένια παραλία
μιλούσαν όλοι για τη Ρόζα, Ροζαλία
που 'χε στα δυο της μάγουλα
λιγάκι κρέμα φράουλα
κι έβγαζε βόλτα μες στη ροζ ανατολή
το γουρουνάκι της το τριανταφυλλί
και σύννεφα από ροζ πουλιά φλαμίνγκος
της κελαηδούσανε Ρόζα, Ροδαλία...*

Θα ήθελα να είμαι μαζί σου ολόκληρη τη ζωή μου κάτω απ' αυτό τον ουρανό, της λέω με τη σιέψη μου. Καμιά άλλη φίλη δεν με έκανε ποτέ να νιώθω όπως εσύ. Εκατό χρόνια κι αν περάσουν,

για πάντα θα σ' αγαπώ.

Σηκώνομαι, αποφασίζω να συνεχίσω την πρωινή ρουτίνα μου. Νιώθω να γεμίζω με ενέργεια. Μια νέα όμορφη μέρα ξειινά, φαίνεται θα 'ναι μια ηλιόλουστη, χαρούμενη μέρα. Θα συναντήσω τους γνωστούς μου σε λίγο, θα περάσω χρόνο με την οικογένειά μου. Θα κάνω νέα πράγματα. Φτιάχνω το πρωινό μου και καθώς κοιτάζω απ' το παράθυρο, ο ουρανός είναι γαλάζιος. Ήταν όλο αυτό ένα όνειρο;

Ωραίο χρώμα το ροζ, σκέφτομαι. Αγαπώ το ροζ στην ανιψιά μου, την αδερφή μου, τη μαμά μου, την παιδική κολλητή μου. Είναι ωραίο το ροζ για τον ουρανό και τα ευαίσθητα όνειρα, είναι ωραίο γιατί είναι ωραίες οι γυναίκες της ζωής μου και οι γυναίκες της ζωής μου είναι ροζ.

Ιωάννα Ταρναβά

Είδα ένα όνειρο εχθές το βράδυ

Είδα ένα όνειρο εχθές το βράδυ
Ένα περίεργο όνειρο
Ήταν τρεις κοπέλες, αν θυμάμαι καλά ήταν νύμφες
Η μία είχε κόκκινα μαλλιά, σαν φωτιά
με φακίδες να διακοσμούν το πρόσωπό της
σαν αστέρια
Φρόντιζε τη φύση και της άρεσε να φτιάχνει
στεφάνια από λουλούδια
Η δεύτερη είχε κατάμαυρα μαλλιά, σαν τη νύχτα
Της άρεσε να κρύβεται στις λίμνες και στα ποτάμια
Χρησιμοποιώντας το νερό ως μανδύα της,
γινόταν έτσι ένα με αυτό
Και η τρίτη είχε ξανθά μαλλιά, σαν τον ήλιο
Όλα τα ζώα την αγαπούσαν
Στα κουνέλια άρεσε να είναι στην αγκαλιά της
Στα ελάφια άρεσε να τους τριβει το κεφάλι
Στα πουλιά άρεσε να τραγουδούν μαζί της
Και στις πεταλούδες άρεσε να κάθονται στα μαλλιά της
και να σιεπάζονται
Όταν με είδαν να τις κοιτάζω,
με παρακάλεσαν να παίξω μαζί τους
Παίξαμε κρυφτό, πλέξαμε η μία τα μαλλιά της άλλης
Και μου έδειξαν την ομορφιά και τα μυστικά της φύσης
Είδα ένα περίεργο όνειρο εχθές το βράδυ
Αλλά ήταν σίγουρα αξέχαστο

Δύο πρόσωπα, το ένα απέναντι στο άλλο. Να έχουν το ίδιο όνειρο και την ίδια διεύθυνση. Κάποιοι άλλοι να προσπαθούν να τους εμποδίσουν, τραβώντας τους. Όμως εκείνοι, χάρη στη θέλησή τους, δεν τα παρατούν. Αντίθετα, κάνουν ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια ώστε να ξεφύγουν και να μπορέσουν να φτάσουν εκεί που θέλουν, στα όνειρά τους.

Ρωμαίος και Ιουλιέτα

Ένα κείμενο της Ειρήνης, της Γεωργιάννας, της Βάλιας, της Ζωής, του Νικόλα, του Άγγελου και της Σταυρούλας, βασισμένο σε μια εικόνα που διάλεξε η Ειρήνη.

Romeo and Juliet, του Sergio Cupido

*Τα πάντα μας τραβάνε,
τα πάντα μας θέλουν μακριά,
Εγώ όμως θέλω εσένα,
όπως ο Ρωμαίος την Ιουλιέτα.*

*

Κλείνοντας τα μάτια
Ορθώνοντας το πηγούνι ψηλά
Αγνοώντας τα χιλιάδες χέρια
που άψυχα της τραβούσαν
τους ώμους, τα μαλλιά,
ουρλιάζει σιωπηλά,
και νωχελικά κινούμενη
πλησιάζει πιο κοντά

Πριν τα χείλη τους με πάθος συναντηθούν
ενωθούν στο απατηλό τους όνειρο,
τα κουρασμένα της μάτια ανοίγει
και αντικρίζει τη μοναδική στη ζωή της επιθυμία:
έναν άντρα νεαρό, σαν σε ιστορία παραμυθιού
που τόση χαρά σε κάθε στιγμή της δίνει
με μάτια σαν του φεγγαριού, έναν πρίγκιπα ρωμαλέο
που τον λένε Ρωμαίο...

*-Κλείνω τα μάτια και σε βλέπω στα όνειρά μου
Ιουλιέτα μου σε θέλω
Το χλωμό δέρμα σου, τα καστανά μαλλιά σου
Τα βλέφαρα που κρύβουν πίσω τους τα ομορφότερα μάτια του κόσμου
Αγάπη μου, σαν αερίκο χορεύεις μες στα σκοτάδια της νύχτας,
στο γκρίζο λυκόφως
Κάθε στιγμή μαζί σου ένα όνειρο
κάθε λεπτό που περνάμε μαζί μια νέα αγάπη*

-Ω Ρωμαίο, τα λόγια σου λουκέτα στην καρδιά μου
κλειδώνουν τις χοντρές αλυσίδες που μας κρατούν μαζί
τις κάνουν πιο δυνατές,
δεν σπάνε, παρά το σκοτάδι που μας τραβάει μακριά
φως μου, φως της ζωής μου
Στην αγκαλιά σου έχω περάσει τα πιο όμορφα δειλινά
στο πρόσωπό σου βλέπω κάθε πρωί τα χρώματα τ' ουρανού μαζί σε ένα
Μετά από κάθε εφιάλτη, μετά από κάθε όνειρο κακό, η ανάσα σου γλυκιά
παρηγοριά,
με ξαναβάζει για ύπνο,
Ρωμαίο, τα μάτια σου είναι όνειρο
Ω Ρωμαίο, μα πόσο σ' αγαπώ

Γύρω φωνές:

-Μα δεν θα το επιτρέψουμε
Θα είστε παγιδευμένοι
Χωριστά ο ένας απ' τον άλλο
Μόνη σας εγνοια, εμάς να ικανοποιήσετε
Κι αυτός ο πόθος θα σας ραγίσει την καρδιά

-Δεν είναι αυτό το όνειρό μου!

-Δεν θα σε ικανοποιήσω!

-Ε, τότε να πεθάνετε μαζί
Να φάχνετε ο ένας τον άλλο
σε όλες τις ζωές

*

Την πρώτη φορά που τον είδα ήταν νύχτα. Στεκόταν κάτω από μια

λάμπα στον δρόμο, με τα μάτια κλειστά. Το πρόσωπό του, στραμμένο προς τον ουρανό, ήταν ολόκληρο ένας σπασμός πόνου. Τα χρυσά του μαλλιά χάιδευαν τις προτεταμένες φλέβες του μετώπου του, τα χείλη του φύλακες του πιο πικρού αναστεναγμού, σφίγγονταν με μια καρτερική επιμονή. Τα μάτια μου κινήθηκαν προς τα εκεί που στρέφονταν τα δικά του: στο σκότος του ουρανού, ένα μαύρο τόσο πηχτό και αδιάλυτο, που εγώ κι εκείνος βλέπαμε την ίδια έλλειψη με μάτια κλειστά και ανοιχτά.

*Σαν όνειρο σε βλέπω
Σαν τα μάτια της καρδιάς ανοίξουν, όλα γύρω σβήνουν
Ένα πελώριο σκοτάδι, με το μόνο φως -εσένα*

Όταν τον ξανάδα, ο ήλιος ξεκινούσε το ανέβασμά του στον ουρανό. Είδαμε μαζί τις πρώτες ηλιαχτίδες να ξεσεκεπάζουν τον κόσμο γύρω μας, να γεμίζουν μεθοδικά την απώλεια και να διαλύουν αβίαστα ομίχλες και σύννεφα βροχής. Είχε τα μάτια μισάνοιχτα, κοιτούσε με περίσκεψη τα μονοπάτια του ουρανού που πάνω σε αυτά σε λίγο θα πετούσαν ελεύθερα πουλιά. Απ' το στόμα του ξεχύνονταν ορδές αλυσίδων που φυλούσαν το κουτί με τα όνειρά του. Στην αρχή διστακτικά, σχεδόν με την βία τον εγκατέλειπαν, σύντομα όμως έπεφταν πάνω μου ήσυχα και απαλά. Με το κεφάλι του ακουμπισμένο στον ώμο μου, έχυσε καταρράκτες πικρίας και λαχτάρας σε υδάτινη μορφή, που όταν έρχονταν σε επαφή με το δικό μου σώμα ένιωθα να τους απορροφώ, να τρέχουν μέσα μου ορμητικοί και να γίνονται ένα με τις δικές μου λίμνες αισθήματος. Κι ενώ αυτός ξαλάφρωνε στα χέρια μου κλαίγοντας μ' αναφιλητά εγώ χαμογελούσα φιλώντας τα χρυσά μαλλιά του.

*Δεν υπάρχει τίποτα, μόνο εσύ.
Σαν εμένα, ίδιος είσαι,
αλλά και σαν εσένα, ίδια είμαι
Ίδια μάτια, ίδια ψυχή, ίδια όνειρα*

*Κι αν η ζωή είναι εφιάλτης,
τότε εσύ είσαι το όνειρο που τον διακόπτει*

Την τελευταία φορά τον αντίκρισα κάτω απ' τον ήλιο που
χε μόλις θρονιαστεί στην πιο ψηλή του θέση. Με πήρε τρυφερά απ'
το χέρι και με οδήγησε σε ένα λιβάδι λουλουδιών ή έναν παλιό
πέτρινο πύργο, ερημωμένο πια από δράκους και μάγισσες, ή ίσως
ένα στενό και ήσυχο πλακόστρωτο δρομάκι. Η μνήμη αλλάζει τα
αφηγήματα, ένα όμως δεν αγιρίζει: ο ήλιος έκαιγε στο πρόσωπο μου,
η γη ήταν δροσερή κάτω απ' τα πόδια μου και ο αέρας δεν
σταμάτησε να φυσά προς το μέρος του. Όλο γελούσε, με κρατούσε
-με τα μπράτσα ή με τα μάτια- και τα βλέφαρά του ήταν
ορθάνοιχτα. Μ' είχε κρατήσει πια αρκετές φορές, είχε γυρίσει κοντά
μου πλέον τόσες, που τον μπερδευα με τον ήλιο και τ' αγέρι.

*Όπως σ' ένα λιβάδι δυο λουλούδια
μπορεί να βρίσκονται τόσο κοντά μα και τόσο μακριά, να κοιτούν το ένα τ'
άλλο*

*Αλλά όσο τα τραβάει αυτή η ένταση
μεταξύ τους κοντά, άλλο τόσο τα τραβάει η ρίζα τους
βαθιά κάτω στη γη
στη δική μας πραγματικότητα, στο σκοτάδι που επικρατεί στον υπόκοσμο.
Κάπως έτσι, δεν κρατάμε εμείς τα σχοινιά απ' τις επιθυμίες μας.
Μπορούμε να ελπίζουμε, να κοιτάμε στο φως,
στο δικό μας φως, όπως το ορίζουμε.
Στο λιβάδι πάντα θα βρεθεί
η κοπέλα με το καλάθι στο χέρι
Αυτή κρατεί τα σχοινιά των λουλουδιών
Θα τραβήξει το ένα απ' τα λουλούδια
θα το απελευθερώσει απ' τα δεσμά του,
για να το δέσει με άλλα.
Θα του δώσει ελπίδα, θα το φέρει κοντά στο φως
για να το τραβήξει ακόμα πιο μακριά*

*Στο μπουκέτο ξανά το βάζει
Το δένει ακόμα πιο σφιχτά*

*

Τώρα είναι βράδυ κι έχω στον λαιμό μου μια αλυσίδα.
Είναι χρυσή, κάθε κρίκος της είναι μια λέξη απ' το μέλλον μου. Την
στριφογουρίζω στα δάχτυλά μου, την χαζεύω κι είμαι σε μια γωνιά σε
στάση εμβρυακή. Πώς χορεύει πάνω της το φως... Πού πάει, γιατί
φεύγει;

*Τυχαία σε γνώρισα, έτσι μου φαίνεται εμένα. Έτσι μου φαινόταν στην
αρχή.*

*Είναι αδύνατο, όμως, ένας “εσύ”, τόσο ταιριαστός για μένα,
να μην ήταν γραφτό να συναντηθεί με έναν “εγώ”.*

*Κι αν είχα πάρει μια διαφορετική στροφή, αν είχα πει ένα λόγο
διαφορετικό, μια άλλη στιγμή,
μπορεί να μην είχαμε συναντηθεί.*

Όλο σκουραίνει ο χρυσός και μαζί του ο κόσμος ώσπου
χάνεται απ' το βλέμμα μου και μόνο που νιώθω το μέταλλο να με
πλησιάζει, να πιέζει τα δάχτυλά μου σε μια πορεία ήρεμη και
σταθερή. Δεν σταματά στιγμή, με την αφή βλέπω την αλυσίδα να
στενεύει γύρω μου, όλο και πιο μικρή, όλο και πιο στενή, με πνίγει.
Ασφυκτιώ. Παλεύω με τα δάχτυλά μου να την απωθήσω ώσπου
τρομοκρατημένη απ' το πρήξιμο και το μούδιασμα τους τα τραβώ
προς τα κάτω σπασμωδικά. Ο λαιμός μου μικραίνει, παίρνει
αφύσικο σχήμα και μέγεθος, σχήμα και μέγεθος χειρών. Κάποιος
με πνίγει.

*Δεν έχουμε φτιαχτεί ο ένας για τον άλλον. Η ζωή μας έπλασε μ' αυτόν
τον τρόπο.*

*Δεν είμαστε ίδιοι, όχι τελείως, αλλά όταν βλέπω εσένα, μου θυμίζεις
εμένα.*

*Και παρόλο που τον εαντό μου μαθαίνω να αγαπώ, εσύ μου έμαθες να
συνεχίζω να προσπαθώ.*

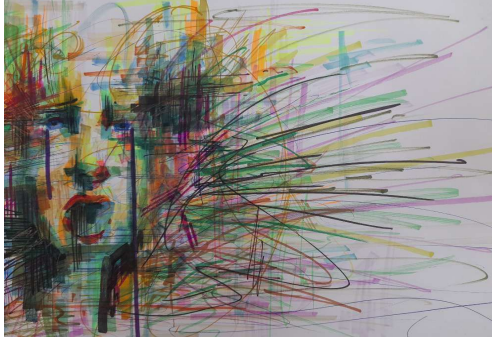
Τα μαλλιά μου είναι χρυσά. Αγάπησε τα δικά του επειδή
αγαπά τα δικά μου. Τα χέρια μου. Τ' αγάπησα γιατί τον κρατήσαν,
γιατί χωρίς αυτά η αφή θα 'μενε πάντα αίσθηση τυφλή. Και τώρα τα
μαλλιά μου, τα χέρια μου, κάποιος τα έχει εγκλωβισμένα,
παγιδευμένα, μειωμένα. Κάποιος τα κρατά και δεν είναι αυτός.

*Από τότε που σε γνώρισα,
ο εφιάλτης μου έχει γίνει να μην είχαμε συναντηθεί και αγαπηθεί-
και το όνειρό μου τώρα πια είναι να σε βρω
σε κάθε άλλη μου ζωή.*

Κλείνω τα μάτια και βλέπω το ίδιο σκοτάδι που έβλεπε
εκείνος όταν τον πρωτόδα. Το μόνο που επιθυμώ είναι να βλέπω πια
είναι ο ουρανός που είδα μέσα απ' αυτόν. Το πρόσωπο μου ένας
σπασμός πόνου. Γέρνω το κεφάλι μου προς τα πίσω. Νιώθω μια
μουντή ζέση στο δέρμα μου, νιώθω το θαμπό φως μιας λάμπας
δρόμου. Ανοίγω τα μάτια μου και αντικρίζω το πρόσωπο του,
καθρέφτισμα του δικού μου. Τα βλέφαρά του χωρίζονται: μες στα
μάτια του πετούν δυο ελεύθερα πουλιά.

Βάλια Λαντέρκι-Μπίσδα

Ψίθυροι

Και νιώθω ότι με κρατάνε πίσω
Και δεν ξέρω αν θέλω να συνεχίσω ή να σταματήσω

Νύχτες κενές, χωρίς ύπνο
Γεμίζουν την ησυχία ψίθυροι
Δεν δείχνουν ποτέ οίκτο

“πάνε όλοι μπροστά, μα εσύ μένεις πίσω”
Αλλά δεν μπορώ να κουνηθώ, να αντιμιλήσω

Και όλο λένε, μιλάνε, φταίνει
Μερικές μέρες τσούζουν
Άλλες με καίνε

Και νιώθω ότι τελικά θα τα παρατήσω
Και δεν ξέρω αν πρέπει να συνεχίσω
ή να σταματήσω-

Συνέχισε

Τη σημερινή εποχή, υπάρχουν λίγα άτομα που πετυχαίνουν τους στόχους τους. Όμως αυτό δεν θα έπρεπε να μας αποθαρρύνει από το να τους κληρονομήσουμε, γιατί ακόμα και έτσι υπάρχει ελπίδα για ευτυχία. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η ιστορία του Σταύρου.

Ο Σταύρος ήταν ένα δεκατετράχρονο παιδί του 21ου αιώνα. Είχε λίγους φίλους, όμως τους αγαπούσε όσο κανέναν άλλο. Ο Σταύρος στο σχολείο δεν πρόσεχε στο μάθημα, γιατί όλη την ημέρα ονειροπολούσε και σκεφτόταν τι θα ήθελε να γίνει και τι θα έκανε άμα αποκτούσε τη ζωή που επιθυμούσε. Έτσι, δεν είχε καλούς βαθμούς και δυσκολευόταν στα διαγωνίσματα.

Οι γονείς του ανησυχούσαν για το μέλλον του αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά. Η μητέρα του προσπαθούσε να τον πείσει εξηγώντας του τα θετικά αποτελέσματα που θα είχε το διάβασμα για το σχολείο για τον ίδιο, αλλά ήταν μάταιο. Ο Σταύρος δεν άκουγε λέξη που έβγαινε απ' το στόμα της, γιατί ονειροπολούσε. Ο πατέρας του, που είχε καλύτερη σχέση μαζί του, επιχείρησε να κάνει το ίδιο, αλλά αντί να εξηγήσει τα θετικά, ανέλυσε τη σημασία της γνώσης στη σημερινή εποχή και πώς θα ήταν πιο εύκολο να πετύχει το στόχο του αν είχε γνώσεις. Ο Σταύρος άκουσε κάτι απ' αυτά που είπε, όμως δεν τα άκουσε όλα, και πάλι δεν βρήκε λόγο να διαβάσει.

Έτσι, πέρασαν δυο χρόνια απ' τη ζωή του. Στο σχολείο δεν πρόσεχε και ονειρευόταν, οι γονείς του έκαναν αμέτρητες προσπάθειες για να τον κάνουν να διαβάσει, χωρίς αποτέλεσμα. Όμως όλα επρόκειτο να αλλάξουν. Το δυστύχημα που θα συνέβαινε θα άλλαζε τον τρόπο σκέψης του και θα τον στοίχιωνε για μια ζωή.

Το Μάιο, την περίοδο των εξετάσεων, όταν ο πατέρας του οδηγούσε το καινούργιο του αμάξι για να πάει στη δουλειά του, ένας μεθυσμένος οδηγός τράκαρε μαζί του. Δεν επιβίωσε κανένας απ' τους δύο οδηγούς.

Εκείνη την ημέρα, ο Σταύρος ανυπομονούσε να τον δει, για να του πει για το ποίημα που έγραψε, ωστόσο δεν περίμενε να δει το αμάξι του πατέρα του στις ειδήσεις κατεστραμμένο.

“Αυτό είναι ίδιο με του μπαμπά, ευτυχώς δεν είναι το δικό του”, σκέφτηκε ο Σταύρος, χωρίς να γνωρίζει την αλήθεια, μέχρι να αναφερθούν τα θύματα του τρακαρίσματος.

“Μαμά, έλα λίγο!” φώναζε στη μητέρα του.

“Έλα Σταύρο, τι με θες; Ετοιμάζω το βραδινό...” Και μετά, “Σταύρο, τι λέει για τον πατέρα σου;” ψέλλισε ακούγοντας αυτά που έλεγαν στις ειδήσεις.

“Μαμά, ο μπαμπάς πέθανε”.

Και οι δυο τους, η μητέρα και ο Σταύρος, πέρασαν την επόμενη εβδομάδα θρηνώντας. Ο Σταύρος σταμάτησε να ονειρεύεται. Αντιθέτως, περνούσε τις μέρες του αναπολώντας τις στιγμές που πέρασαν μαζί με τον πατέρα του. Οι φίλοι του προσπάθησαν να τον βοηθήσουν, όμως τι μπορούσαν να κάνουν; Τα λόγια δεν βοηθούσαν καθόλου. Ακόμα και οι προσπάθειες της μητέρας να φέρει πίσω το χαμόγελό του, που χάθηκε εκείνη τη δυστυχημένη μέρα, δεν μπόρεσαν να τον ανακουφίσουν.

Η θλίψη που ένιωθε έμεινε πολύ καιρό, δυο μήνες ήταν σ' αυτή την κατάσταση. Αν δεν του μιλούσε ο παππούς του για τις επιθυμίες του γιου του και το παρελθόν του θα βρισκόταν ακόμα σε κατ'άθλιψη.

Το πρώτο πράγμα που έκανε όταν διέφυγε από την κατ'άθλιψή του ήταν να μιλήσει στη μητέρα του για τις πρόσφατες αποφάσεις του.

“Μαμά, θα ήθελα να σε ενημερώσω. Αποφάσισα ότι θ'

αρχίσω να προσέχω στο σχολείο και να διαβάζω περισσότερο.”

“Αχ... μπράβο Σταύρο μου. Αλλά πώς και πήρες αυτή την απόφαση;” ρώτησε η μητέρα του.

“Πιστεύω ότι θα ήταν καλύτερο αν ακολουθούσα το παιδικό μου όνειρο, να γίνω αστυνόμος”, απάντησε ο Σταύρος. “Πιστεύω ότι θα ευχαριστούσε το μπαμπά αν ακολουθούσα το όνειρό μου. Θέλω να το χρησιμοποιήσω για ν' αποτρέψω άλλους ανθρώπους απ' το να χάσουν κάποιο γονιό τους.”

Έτσι ο Σταύρος, έχοντας ένα καινούργιο στόχο, αποφάσισε να αφιερώσει το καλοκαίρι του στο να καλύψει τα κενά που είχε. Όταν άρχισε η καινούργια σχολική χρονιά, υπήρχαν ακόμα κενά και δεν του ήταν εύκολο να βρεθεί με τους φίλους του, όμως έκανε ό,τι μπορούσε για να μη χαθεί η φιλία τους ενώ συνέχιζε την προσπάθειά του.

Έτσι πέρασε μια ολόκληρη χρονιά και τα κατάφερε. Ήταν ένα θαύμα. Κάλυψε όλα τα κενά και διατήρησε τη φιλία που είχε. Στην Τρίτη Λυκείου άρχισε να προσπαθεί περισσότερο.

“Μαμά, κοίτα τι μας έχουν βάλει! Δεκατέσσερις ασκήσεις για την επόμενη βδομάδα;”

“Μην ανησυχείς...Μια ολόκληρη βδομάδα έχεις.”

“Ναι, αλλά έχουμε διαγώνισμα στη φυσική και στα μαθηματικά! Αν το σαββατοκύριακο διαβάσω για τα διαγωνίσματα, θα πρέπει να κάνω τις ασκήσεις στο σχολείο και δεν θα τις ολοκληρώσω. Ενώ αν κάνω τις ασκήσεις προσεκτικά, δεν θα γράψω καλά στα διαγωνίσματα!”

“Ε, Σταύρο, τότε ας μη γράφεις καλά στα διαγωνίσματα!”

“Όμως θέλω να γράψω όσο καλύτερα μπορώ...”

“Γιατί δεν δοκιμάζεις να κάνεις τις ασκήσεις το Σάββατο και να διαβάσεις για τα διαγωνίσματα την Κυριακή;” προσπάθησε να προτείνει η μητέρα του.

“Το Σάββατο έχω κανονίσει να βγω με τους φίλους μου...”

“Τ'ότε κάτι απ' όλα πρέπει να επιλέξεις,” είπε η μητέρα του, “ακόμα κι αν είναι εις βάρος του άλλου.”

“Είσαι βέβαιη ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος; Κάποια άλλη λύση;”

“Εμένα δεν μου έρχεται άλλη λύση...”

“Τότε...θα διαβάσω για το διαγώνισμα και θα ελπίσω να το δεχτούν σαν δικαιολογία.”

Με αυτό τον τρόπο πέρασε τη χρονιά του, να προσπαθεί να έχει καλούς βαθμούς στο σχολείο και ταυτόχρονα να είναι συνεπής με το διάβασμα στο φροντιστήριο. Ωστόσο, όσο και να προσπαθούσε, η μοίρα είχε άλλα σχέδια. Ο Σταύρος απέτυχε να γίνει αστυνόμος, διάβασε πάρα πολύ όμως δεν μπόρεσε να εκπληρώσει το όνειρό του.

Ευτυχώς, οι εμπειρίες του τον είχαν διδάξει ότι όταν μια πόρτα κλείνει, μια άλλη ανοίγει. Γι' αυτό, όταν έμαθε ότι δεν θα γινόταν αστυνόμος, παρέμεινε ήρεμος και σκέφτηκε ποια δουλειά θα μπορούσε να του ταιριάζει. Έτσι κατέληξε να γίνει σερβιτόρος σε μια ταβέρνα στην Κρήτη, όπου συνέχισε να ασχολείται με το νόμο και τις δράσεις της αστυνομίας. Έτσι, γνώρισε μια γυναίκα αστυνομικό και την αγάπησε. Μετά από πέντε χρόνια παντρεύτηκαν.

Μαζί συνέχισαν, κάνοντας μια οικογένεια με τρία παιδιά. Μαζί πέρασαν τις δύσκολες στιγμές. Μαζί γιόρτασαν τις όμορφες στιγμές. Μαζί γέρασαν και μαζί πέθαναν.

Η ιστορία του Σταύρου είναι ένα παράδειγμα από τα πολλά, που δείχνει ότι όταν κνηγάμε τα όνειρά μας, πολλές φορές θα μας οδηγήσουν με κάποιο τρόπο στην ευτυχία και στη ζωή που επιθυμούμε.

Ζωή Νίκου-Στύλου

Η κυδωνιά

Κατέβαινα τις σκάλες
για να παω στην αυλή
πρωί γλυκό, ο κήπος ανθισμένος γεμάτος του καλοκαιριού τις
ευωδιές,
ο ήλιος ξετρυπώνει από παντού,
το νερό έτρεχε γοργά στο ρυάκι,
και είχε ο μπαμπας έτοιμο τον ελληνικό.

Στο τραπέζι με τον θείο μου να κάτσουμε παρθέα με ενα πιατάκι με
γλυκό
όσο οι υπόλοιποι κοιμόντουσαν ακόμη,
όσο τρυποκάρυδοι χτυπούσαν τα δέντρα δυνατά.

Και η κυδωνιά, καμαρωτή,
στενόταν μόνη, γεμάτη άνθη, ξεχείλιζε ζωή.
Εκείνου του πρωινού το αεράκι, τρύπα έχει αφήσει μόνιμη στο
στήθος μου,
πότε μου δεν θα ξεχάσω κείνο το κρύο, το μόνο κρύο που
απόλαυσα ποτέ.
Τώρα μπορώ μόνο να κοιτάζω πίσω,
τότε που η κυδωνιά ζούσε ακόμη,
που χρώματα είχε σε καθε κλαδί της
τοτε που έβγαζε ακόμη καρπούς.

Κατέβαινα τις σκάλες, χωρίς να το θέλω
αυτή τη φορά, δεν ήτανε πρωί
αυλή ή ελληνικός δεν με περίμενε
φασαρία επικρατούσε
και πουθενά η αγαπημένη κυδωνιά.

Ο άνθρωπος με το βιολί

Ένα κείμενο της Ζωής, της Ειρήνης, του Άγγελου, του Νικόλα, της Γεωργιάννας, του Γιώργου, της Βάλιας και της Σταυρούλας, βασισμένο σε μια εικόνα που διάλεξε η Ζωή και που τράβηξε ο μπαμπάς της, μια μέρα στην Αθήνα.

Η καρδιά χτυπάει γρήγορα, τα πόδια ελαφραίνουν, το μυαλό ηρεμεί, οι σκέψεις όλες σταματούν. Η μουσική σαν κύμα με φέρνει πάλι εκεί, στη μέρα που την πρωτοάκουσα, στη μέρα που δεν της έδωσα σημασία, αλλά και πάλι ήταν σημαντική. Σαν όνειρο με φέρνει πίσω σε κείνη τη μέρα.

Στο δρόμο περπατώ, άλλη μια συνηθισμένη, ίδια μέρα. Μια μέρα ίδια με τις άλλες, ώσπου άρχισε αυτός ο ήχος. Μια νότα, ένας ήχος, ένα βιολί. Κι η μέρα τελικά δεν ήταν τόσο ίδια.

Μέσα στα στενά εκεί κρυμμένα στους λόφους βαθιά, ηχούσε καθαρά μια μελωδία, που μπορεί για πολλούς να μην είναι ξεχωριστή, αλλά για τον άνθρωπο που την έπαιζε να ήταν αυτό που

τον κρατούσε ζωντανό. Ή και όχι. Εγώ δεν θα το μάθω ποτέ.

Εγώ μπορεί να την άκουσα ένα απόγευμα καλοκαιρινό καθώς ο ήλιος έπεφτε, αλλά μπορεί και όχι. Μπορεί να ήμουν περαστικός, ή ένας κύριος με το παιδί του που το κυνηγούσε, ακούγοντας μόνο ένα μικρό κομμάτι από τη μελωδία του ανθρώπου αυτού. Οι περισσότεροι άνθρωποι τον προσπερνούσαν, τον αγνοούσαν. Τον λυπόμουν, τόσο ωραία μουσική κι εκείνοι αδιαφορούσαν. Σαν να ήταν ένα τίποτα. Το βιολί έμοιαζε να τραγουδάει:

*Γιατί κανείς δεν με κοιτάει;
Κανείς δεν έχει όρεξη να με αντικρίσει
ν' ακούσει τη μουσική μου
και να με αναγνωρίσει;
Αυτό σκέφτηκα λίγο πιο πριν
και το μετάνιωσα γρήγορα
σε ταχύτητα χολής σκέφτηκα πως ζω σήμερα
και αφού μπορεί και να πεθάνω αποβραδής
δεν θα χω τις γνώμες τους έννοια
το κάνω για εμένα
και για όσους θέλουν
παίζω της δικής μου ζωής τη μελωδία
και δεν θα υποκύψω στου άγχους την τυραννία
αλλά θα το απολαύσω
όσο ακόμα αναπνέω σε τούτη τη γη
και θα προσπαθήσω
ν' αναγνωρίσω εγώ την ομορφιά της ζωής.*

Αλλά ας μην ξεφεύγω από τα στενά της μουσικής του και τους λόφους της καθημερινότητάς του.

Τα χρόνια φαίνονταν στο πρόσωπό του, ιδιαίτερα στα μαλλιά του. Ένας απλός άνθρωπος είναι. Για να είμαι ειλικρινής, εάν δεν είχε το βιολί, ο καθένας θα τον προσπερνούσε. Κι εγώ μαζί.

Μου αρέσει μερικές φορές να φαντάζομαι τη ζωή του. Για μένα έτσι ζει, στο παρελθόν. Τα πρωινά ξυπνάει στο διαμέρισμά του, που δεν είναι μεγάλο αλλά ούτε και σπηλιά, και δεν τον πολυνοιάζει κιόλας. Πίνει έναν ελληνικό, μόνος του, ίσως διαβάζει εφημερίδα, ίσως όχι. Από τη σύνταξή του ζει άνετα, αν και οι περισσότεροι δεν θα ένιωθαν το ίδιο. Δεν μπορώ να φανταστώ όμως πώς ένας τόσο καλοντυμένος, προσεγμένος, μεγάλος άνθρωπος επιλέγει το δρόμο. Μουσικούς στα μονοπάτια και τους δρομους βλέπεις στην Ευρώπη παντού, αυτός για μένα είναι ο πιο απλός απ' όλους. Είναι ένας Γιώργος ή ένας Γιάννης. Περιμένει με ανυπομονησία την ώρα για να βγει από το διαμέρισμά του, να πάρει το μετρό, ή το λεωφορείο, ό,τι προλάβει, για να πάει στο μέρος που παίζει πάντα.

*Χτυπώ τις νότες μία μία
ως προς το κλειδί του σολ
στους δρόμους της Αθήνας
όπου χιλιάδες κόσμου μπρος μου περνάνε
για βόλτα, άθληση ή για να φάνε
κατευθύνονται προς Εξαρχείων ή Ραφήνα
κι εγώ, με τη δική μου μοναδική ιδιοσυγκρασία
χοροπηδώ στο πεντάγραμμο,
το φυσικό μου περιβάλλον,
για να δείξω σε αυτούς που αμφιβάλλουν,
πως για τη μουσική εγώ ζω
υπάρχω, αναπνέω
τις πληγωμένες ψυχές που αγωνιούν θεραπεύω
ως προς το κλειδί του σολ*

Ο άντρας με το παιδί που άκουσε μόνο ένα μικρό μέρος της μελωδίας του ίσως πιστεύει όταν τον σκέφτεται, την επόμενη φορά που θα δει έναν πλανόδιο μουσικό, ότι πάει σε διαφορετικά μέρη, ότι δεν παίζει το μετρό ή το λεωφορείο, μπορεί και να το

αναλύσει και να σκεφτεί ότι ζει δίπλα σε κάποιο μαγαζί, στο δρόμο.

Η μελωδία είναι ζωντανή, λίγο μονότονη, αρκετά δυνατή για να χορέψει κάποιος, σαν αυτή που ακούς στις παλιές ταινίες. Το παιδάκι που κυνηγούσε ο μπαμπάς του, αν θυμόταν ακόμα, αν το έβρισκα κάποια στιγμή και το ρωτούσα για την κοινή μας ανάμνηση, θα μου έλεγε αυτό. Ή και όχι.

*Στιγμές σαν αυτές είναι δύσκολο να μοιραστείς
Τα συναισθήματά σου δεν μπορείς να αποδώσεις
ώστε να τα αισθανθεί άλλη ψυχή
Ποτέ με τον ίδιο τρόπο όπως εσύ
Δεν ξέρω πώς να ακουστώ
Μάλλον δεν είναι πολύτιμο αρκετά αυτό που θέλω να δείξω εγώ στον
κόσμο
Στο τέλος μένει μονάχα το όνειρο της ανακάλυψής μου
Όλη μου η προσπάθεια να εκτιμηθεί, να με καταλάβουν
Αλλά ποιος κρίνει το καλό;
Εγώ; Εσύ; Ένας άγνωστος; Περαιστικός;
Θέλω να ακουστώ, θέλω να ζήσω
να δείξω στον κόσμο όλο το δικό μου αληθινό εαυτό
Μα με τι κόστος;*

Περισσότερο από την εμφάνισή του, η μουσική του μου έδειξε τη ζωή του. Με κάθε κίνηση του δοξαριού στο βιολί, με κάθε ήχο που έβγαινε από αυτό, ήξερα κάτι παραπάνω γι' αυτόν τον άνθρωπο μπροστά μου. Αλλά μόνο όταν σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε φωτεινά στον άλλο άνθρωπο δίπλα μου, για να του γνέψει καταφατικά, μόνο τότε συνειδητοποίησα ότι άλλοι χίλιοι παρόμοιοι με εκείνον έπαιζαν την ίδια ώρα στην Αθήνα κι εγώ είμαι μόνο ο ακροατής, όχι τόσο πρόσωπο όσο το σύνολο των ανθρώπων που τον άκουσαν.

Οι άνθρωποι έχουν μάθει να μην αποζητούν την προσοχή

*Ο καθένας λοιπόν είναι πολύτιμος στους σωστούς ανθρώπους.
Βρες αυτούς τους ανθρώπους.
Αν δεν δείξεις όμως κομμάτι του εαυτού σου-πώς;
Μόνο όνειρο μένει η αναγνώρισή μου
Ελπίδα μάλλον, πραγματικότητα όχι.*

Μπορούσε άραγε να τον νοιάζει τι σιέφτονται οι άλλοι γι' αυτόν; Δεν ξέρω. Ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται για τον κόπο σου, για τα όνειρά σου, θα ήθελα να του πω. Όμως εσύ συνεχίζεις. Πρέπει να συνεχίσεις. Με μπερδεύεις. Νιώθεις γαλήνη στην ψυχή σου, χαλαρώνεις, κάνεις κάτι που σου αρέσει; Παίζεις μόνο για σένα; Παίζεις για τον κόσμο; Παίζεις για τον θαυμασμό, για να κάνεις τον κόσμο χαρούμενο;

Μουσικός είναι αυτός που παίζει για τον κόσμο; Ή είναι και αυτός που παίζει μόνο για τον εαυτό του;

Χαίρομαι που συνεχίζεις, ωστόσο. Τώρα, χαμογέλα περισσότερο. Έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν είσαι εντελώς ντυμένος χωρίς ένα χαμόγελο. Και θα σου πω κι εγώ ένα τραγούδι.

*Ένα καλοκαιρινό απόγευμα
σε μια πλατειούλα
έστεκε ένας γέροντας
με γκρίζα τη γενειάδα
Στον ώμο του ένα βιολί
Στο χέρι το δοξάρι
με τα μάτια κλειστά
έπαιζε μουσική
Και δίπλα του ο άνεμος
τα φύλλα ενός δέντρου
χτύπαγε στο ρυθμό της μελωδίας
και τα κλαδιά χορεύανε στη σάλα του αέρα
ταγκό και βαλς
λικνίζονταν σαν όμορφες γυναίκες*

που στο χαρέμι του ο πασάς κρατά καλά κλεισμένες

Όμως καμιά φορά οι ανθρώπινες λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν το μεγαλείο της μουσικής και κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να εκφράσει στην εντέλεια το συναίσθημα που προκαλεί ένας μουσικός στο δρόμο. Μα ας ξαναπροσπαθήσω-

*Ο γέρος έστεκε εκεί
με όρθιο κεφάλι
τα μάτια του σφιχτά κλειστά
μα η καρδιά ανοιγμένη
έγνεθε με το νήμα της κομμάτια μουσικά
και τα ύφαινε στον κόσμο
για να δείξει τα πιο βαθιά της όνειρα
Αυτή η κλωστή γινότανε κουβάρι
και το κουβάρι άνεμος
και ο άνεμος που κούναγε τα φύλλα
αγάπη καταστάλαξε
στις ξενικές καρδιές*

Απομακρύνομαι και τον σκέφτομαι ακόμα. Περιπατάω και συνεχίζω να φαντάζομαι την ιστορία του.

Μέσα στο βιολί του ζει ένας χορευτής. Είναι ένα μικροσκοπικό πλάσμα, ένα αερικό με σώμα τόσο ευαίσθητο στη μουσική, που όταν το φτάνει ένα κύμα ήχου, γαργαλάει τους μυς του και το κάνει να πετά. Αυτό το πλάσμα ζει για να χορεύει. Χορεύει μόνο όταν το φτάνει η μουσική. Όταν δεν το φτάνει η μουσική, κοιμάται κρυμμένο σε μια γωνιά του βιολιού. Εμφανίζεται μονάχα όταν το συγκινεί η μελωδία, όμως άμα εμφανιστεί, δεν θα πάψει να πετά μέσα σε μια στάλα φωτιάς, ώσπου να ξανάρθει η σιωπή.

Αυτός βρήκε το νεραϊδάκι τούτο κατά λάθος. Το βιολί του το'χε από χρόνια αφημένο σε μια αποθήκη, να σκονίζεται μαζί με

τα παιδικά του όνειρα για φήμη και δόξα. Όταν πια είχαν όλοι φύγει κι είχαν μείνει μονάχα ξεραμένα ποτάμια συναισθημάτων στο πρόσωπό του, δεν είχε πού αλλού να πάει και γύρισε στην αποθήκη. Στην αρχή διστακτικά και άτσαλα, ανίκανος να αναδείξει μια σκουριασμένη πείρα, άρχισε πάλι να παίζει βιολί.

Του πήρε καιρό να μην εννευρίζεται ή να μην γελά με τον εαυτό του ντροπιασμένος, αλλά όταν τα κατάφερε, και επειδή κανένas πια δεν είχε μείνει, ερμήνευσε μουσική καλύτερα από ποτέ. Τότε εμφανίστηκε κι ο χορευτής, κι έτσι όπως ήταν ο βιολιστής μεθυσμένος από τη μελωδία δεν του φάνηκε καθόλου παράξενος αυτός ο επισκέπτης. Από τότε, κάθε φορά που έπαιζε με την ψυχή του, που γινόταν ένα με το όργανο, εμφανιζόταν κι αυτό το φωτεινό πλάσματάκι. Χρειαζόταν ήλιο όμως και, για να μην απειληθεί η φλόγα του, χρειαζόταν άνεμο. Κι έτσι, ο βιολιστής βγήκε στον κόσμο.

Έβγαινε πάντα πριν ξημερώσει, έβλεπε την ανατολή από ψηλά, έπειτα έβρισκε ένα μέρος, όποιο ένιωθε κατάλληλο εκείνη τη μέρα, κι αφηνόταν στη μουσική. Περσαστικοί υπήρχαν, δεν ήταν όμως σίγουρος πως τους έβλεπε γιατί, μόλις εμφανιζόταν ο μικρός χορευτής, έμεναν μόνο αυτοί στον κόσμο, ενωμένοι επιτέλους χάρη στο ξύλινο βασίλειό τους.

Βάλια Λαντέρκι-Μπίσδα

Μυρμήγκι

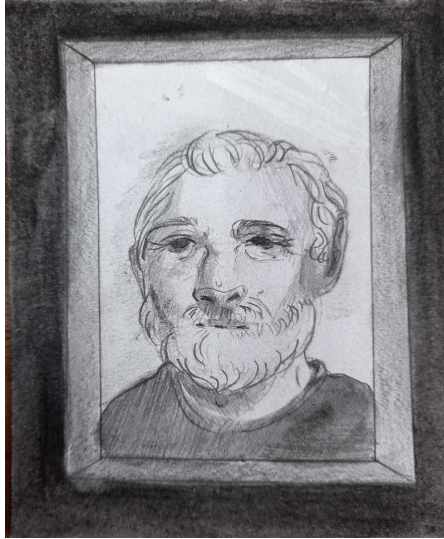
Όταν είσαι μικρός, όλα είναι εύκολα. Τόσο απλά. Ανακαλύπτεις τον κόσμο. Και όσα ανακαλύπτεις, θέλεις να τα μοιράζεσαι. Και όσα μαθαίνεις, άλλα τόσα θες να μάθεις. Το σχολείο, το σπίτι, οι φίλοι, η οικογένεια -όλοι σε αγαπάνε, τόσο απλά. Ξέρεις ότι είσαι χαρούμενος, το νιώθεις κάθε μέρα. Ξέρεις ότι είσαι ασφαλής. Το πρόσωπο ενός παιδιού σημαίνει ζωή και πραγματική ευτυχία.

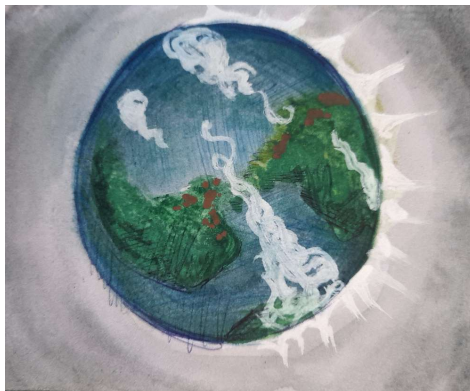
Φτάνεις σε μια ηλικία όπου έχεις πάρει μια γεύση απ' τον κόσμο, από τους ανθρώπους, κι αρχίζεις να βλέπεις και τις άσχημες πλευρές του. Αρρώστια, φτώχεια, πόλεμος. Σιγά-σιγά, το αίσθημα ασφάλειας που ένιωθες φθείρεται. Τότε καταλαβαίνεις ότι εσύ επιλέγεις πώς θες να βλέπεις τον κόσμο, τι να πιστέψεις, τι να υποστηρίξεις. Έτσι φτιάχνεις τον εαυτό σου. Ο κόσμος δεν είναι απλός, είναι περίπλοκος. Εσύ ο ίδιος είσαι.

Και τώρα έχεις μεγαλώσει. Δεν παίζει ρόλο η ακριβής ηλικία, ή αν έχεις παιδιά, δουλειά, ή καριέρα, πόσο “μπροστά” είσαι στη ζωή. Είσαι σίγουρος ότι έχεις μεγαλώσει όταν ταυτόχρονα γνωρίζεις τον κόσμο και σου φαίνεται άγνωστος. Οι “νέοι” είναι διαφορετικοί από σένα όπως ήσουν τότε. Ζουν και μαθαίνουν έναν καινούργιο κόσμο, έναν που μόνο οι ίδιοι αναγνωρίζουν. Αλλά εσύ ζεις σ' έναν δικό σου. Ξυπνάς και κοιμάσαι, τίποτα δεν αλλάζει πια. Και παρ' όλο που τώρα, μετά από τόσο καιρό, θα έπρεπε να γνωρίζεις ποιος είσαι... δεν ξέρεις.

Στην τελική, όμως, τίποτα απ' αυτά δεν έχει σημασία. Όλοι οι άνθρωποι είναι εξίσου διαφορετικοί όσο και ίδιοι. Δεν το καταλαβαίνουν, μέχρι που να το καταλάβουν. Όλοι είναι τραγικά προσηλωμένοι στον εαυτό τους. Νομίζουν ότι διαφέρουν μα κανείς δεν είναι ξεχωριστός. Προτιμάς να βοηθήσεις τον εαυτό σου γιατί εσύ βιώνεις τα δικά σου συναισθήματα. Δεν σκέφτεσαι τον πόνο του άλλου. Στην αρχή νόμιζες ότι μπορούσες ν' αλλάξεις τον κόσμο, ότι ήσουν το επίκεντρό του, ότι σήμαινες κάτι, μετά χωνεύεις το γεγονός ότι είσαι ασήμαντος. Από ένα λιοντάρι, γίνεσαι λαγός και τέλος το πιο μικροσκοπικό μυρμήγκι.

Για κάποιο καιρό μετά απ' αυτό, όλα μοιάζουν ανούσια. Μέχρι να καταλάβεις ότι δεν μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο, αλλά μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο του άλλου. Προς το καλύτερο ή το χειρότερο. Όπως ο άλλος αλλάζει τον δικό σου. Εσύ αποφασίζεις, κάθε μέρα, με κάθε μια απ' τις πράξεις σου. Αυτό μόνο σε καθορίζει, αυτό μόνο ορίζει εσένα ως «εσύ», εμένα ως «εγώ»...

Μπλε

Ένα κείμενο της Σταυρούλας, της Βάλιας, της Γεωργιάνας, του Νικόλα και του Γιώργου για τα όνειρα και τις εικόνες μιας ολόκληρης ζωής.

τη φωτογραφία πρόσφερε η Βάλια

1.

Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε.

Η κούνια μου είναι τοποθετημένη δίπλα στο παράθυρο, κι όταν η μαμά μου με ξαπλώνει τα μεσημέρια εγώ βλέπω ολοκάθαρα τον ουρανό. Πολύ μου αρέσει ο ουρανός, πάνω του περνάνε χνουδωτά συννεφάκια. Το απόγευμα, καμιά φορά, γίνεται και κόκκινος, αλλά συνήθως οι κουρτίνες είναι κλειστές.

Ένα πρωί ήρθε στο παράθυρο ένας κοκκινολαίμης. Κάθισε εκεί κι άρχισε να μου μιλάει για μέρη μακρινά. Τον είδε όμως η μαμά μου και τον έδιωξε γρήγορα...

Κρίμα. Ήθελα ν' ακούσω κι άλλες ιστορίες. Μπορώ όμως ακόμα να βλέπω τον ουρανό, ποτέ δεν με κουράζει και καμιά φορά χαζεύω τ' αστέρια που κρύβονται πίσω από τον ήλιο. Νομίζω δεν το ξέρουν οι μεγάλοι, αλλά μπορώ να τα δω.

Και τα μάτια της μαμάς μου είναι γαλανά, έχουν κι ένα

μικρό ήλιο μέσα. Πόσο αγαπώ τα μάτια της μαμάς μου, είναι όμορφα, γεμάτα χαρά και φωτίζουν όταν με κοιτάει.

Ω ναι, πολύ τ' αγαπώ, και τον ουρανό αγαπώ και τη θάλασσα που μου περιέγραψε ο κοκκινολαίμης. Σ' αυτόν τον κόσμο, όλα τ' αγαπημένα μου πράγματα είναι μπλε.

2.

Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε. Ο αγαπημένος μου φίλος είναι μπλε. Μου αρέσουν τα χρώματα, οι αγκαλιές, η μαμά. Ξυπνάω και βλέπω τη μαμά, πόσο θέλω να γίνω μεγάλος να την πάρω εγώ αγκαλιά.

Τρέχω σε όλο το σπίτι, να δω κάθε λεπτομέρεια, κάθε χρώμα. Όλα να τα ακουμπήσω και να τα νιώσω. Το μαξιλάρι του καναπέ είναι πολύ μαλακό.

Μερικές μέρες πάω στη γιαγιά, δεν ξέρω να πάω μόνος μου. Είναι λίγο αργή, αλλά εγώ τρέχω πιο γρήγορα.

Τα αγαπώ όλα. Τώρα μαθαίνω τον κόσμο, λέει η μαμά. Όμως τα ξέρω ήδη όλα! (Σιγά, σιγά, είμαι μικρός, λέει...)

Μου αρέσει να τρέχω, να με πιάσει ο παππούς. Πάντα νικάω. Και τρώω λίγο, λέει ο μπαμπάς, αλλά δεν μου αρέσει ο αραιός, ούτε η ντομάτα. Θέλω μόνο να τρώω μπισκοτα, ή παγωτά.

Ό,τι λαμπυρίζει, τα χρώματα, το άσπρο, ό,τι κάνει φασαρία, το θέλω! Το θέλω τώρα! Και θέλω να γίνω μεγάλος και να βρίσκω μόνος το σπίτι της γιαγιάς, και ο μπαμπάς κι η μαμά να μην πηγαίνουν ποτέ στη δουλειά, αλλά να πηγαίνουμε κάθε μέρα βόλτα κάτω απ' τον μεγάλο μπλε ουρανό.

3.

Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε.

Απ' όσο με θυμάμαι, πάντα αυτό ήταν το αγαπημένο μου.

Σε ρούχα, σε παπούτσια, τετράδια, τσάντα. Μπλε, πάντα το

μπλε.

Μου θυμίζει τα μάτια της μητέρας μου, που -όσες φορές κι αν μ' έχει μαλώσει, όσες φορές κι αν έχουμε τσακωθεί- πάντα την αγαπώ.

Της μητέρας μου, που αλήθεια δεν ξέρω πώς θα μπορούσα ποτέ να αφήσω.

Το μέλλον δεν απέχει, όχι όσο παλιά. Η αντίστροφη μέτρηση έχει ξεκινήσει. Σε λίγο θα έχω ξεκινήσει τη δική μου ζωή, μακριά από κάθε τι γνώριμο.

Θέλω να γίνω γιατρός, ή δικηγόρος; Καλλιτέχνης, μήπως; Ή απλά ένας σερβιτόρος σε ένα ακριβό εστιατόριο -ή μήπως καλύτερα ο σεφ;

Είναι όλα μπερδεμένα, αγχωτικά, Όλοι ξέρουν τι θέλουν, τι να γίνουν, τι να ακολουθήσουν, αν θέλουν να κάνουν οικογένεια- κι εγώ;

Εγώ νιώθω τόσο χαμένος. Νιώθω παγιδευμένος στο μέλλον, μα είμαι ακόμα στο παρόν.

Λέω να το αφήσω για τώρα. Λέω να μείνω λίγο στο παρόν, έστω για λίγο ακόμα. Να βγω έξω, μόνο μια βόλτα κοντά στη λίμνη, να πάω να δω για λίγο αυτό το μπλε χρώμα που με ηρεμεί.

4.

Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε του ουρανού και της θάλασσας, το μπλε αυτού του όχι και τόσο άσχημου κόσμου. Μπροστά στη λίμνη με το ήσυχο μπλε, εκεί κοντά στο πατρικό μου σπίτι, σταματάω το μπλε αυτοκίνητό μου κι αναλογίζομαι τώρα τη ζωή μου και το μέλλον μου.

Χρόνια που ζω εδώ σ' αυτό τον κόσμο, γνώρισα άτομα που θα σε κοροϊδέψουν, θα σε εκμεταλλευτούν και θα σε θυμώσουν, μα γνώρισα και άτομα που θα σε βοηθήσουν, άτομα που βρίσκονται πάντα μαζί σου, στα δύσκολα και στις χαρές. Γι' αυτό επιθυμώ, όσο είναι δυνατό, να μπορέσω στο εξής να ζήσω χαρούμενος με τους

φίλους και την οικογένειά μου. Να διατηρήσω την υγεία μου και τα οικονομικά προβλήματα να είναι ανύπαρκτα, για να μπορέσω να ευχαριστηθώ με τους φίλους και τους συγγενείς μου την υπόλοιπη ζωή μας.

Ξέρω, αυτό είναι δύσκολο, ίσως και αδύνατο, μα αυτό θα μπορέσει όχι απλώς να με ικανοποιήσει αλλά ίσως και να με ευχαριστήσει. Στην περίπτωση που ίσως αποκτήσω σύντροφο και παιδιά, θα ήθελα να είναι όλοι ασφαλείς και υγιέστατοι και η δουλειά μου να μας υποστηρίζει οικονομικά. Τέλος, θα ήθελα να τους διδάξω αυτά που δεν ήξερα μικρότερος, για να έχουν μια πιο ευχάριστη ζωή από μένα, και με λιγότερες τύψεις.

Μπαίνω στο μπλε αυτοκίνητο και οδηγώ μακριά.

5.

Το αγαπημένο μου χρώμα είναι το μπλε. Μπλε τσαγιέρες, μπλε τοίχοι, μπλε καρέκλες, όλα μπλε, μια θάλασσα, ένας ωκεανός...

Δεν είναι κάτι τωρινό αυτό. Πάντα μου άρεσε αυτό το χρώμα. Ενενήντα χρόνια πίσω, όταν το πρωτοείδα, από το περβάζι του παραθύρου, στη λίμνη, αμέσως δέθηκα μαζί του. Ήταν το χρώμα το οποίο, όταν το κοιτάζα, ένοιωθα ασφάλεια. Ηρεμία.

Μπλε ήταν και τα μάτια της. Με κρατούσε στην αγκαλιά της, στα θερμά της χέρια, και τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν στο πρόσωπό μου. Ήταν πάντοτε γελαστή. Κι αυτός το ίδιο. Τα μάτια του δεν ήταν μπλε. Φορούσε, όμως, πάντοτε, ένα μπλε πουλόβερ. Είχε δυνατή φωνή, και πού και πού με σήκωνε ψηλά μέσα στα χέρια του.

Οι τοίχοι του σπιτιού μου δίπλα στη λίμνη είναι ακόμη μπλε. Τα τσαγιερά μου είναι ακόμη μπλε. Του σπιτιού μου οι καρέκλες είναι ακόμη μπλε. Τα βήματά μου είναι κουρασμένα πια, αλλά το αγαπημένο μου χρώμα είναι ακόμη το μπλε.

Οι φόννοι των ανθρώπων και της καθημερινότητας

Μεσάνυχτα. Περρασμένα μεσάνυχτα. Χθες τα μεσάνυχτα γιορτάζαμε το νέο έτος που φαντάζει άγνωστο και μυστηριώδες. Λάθος· πολύ μεγάλο λάθος· αισχρό το σφάλμα τούτο. Το νέο έτος δεν είναι κατὰ τίποτα πιο μυστήριο και άγνωστο από κάθε καινούργια μέρα που ξημερώνει. Ή από κάποια παλιά, ξεθωριασμένη ανάμνηση που ξαφνικά επιστρέφει στη σκέψη μας και τη στοιχειώνει ίσως στιγμιαία, ίσως μακροχρόνια, δεν έχει σημασία, γεμίζοντάς μας μελαγχολία, νοσταλγία και -το βασινότερο- τύψεις. Τύψεις που την ξεχάσαμε, την πετάξαμε, την παραμελήσαμε, την αγνοήσαμε, τη διαστρεβλώσαμε, την αφήσαμε να ξεθωριάσει και τώρα, σαν να μη συνέβησαν ποτέ όλα αυτά, τη ζητάμε πίσω. Ζητάμε να επιστρέψει στη μνήμη μας και υποσχόμαστε, ορριζόμαστε πως θα μείνει για πάντα στην κορυφή. Δεν δέχεται όμως. Σάμπως θυμάται κι αυτή ότι κάποτε, στα πολύ νεανικά της χρόνια, ζούσε και βασίλευε μες στη χλιδή, υπερισχύοντας όλων των άλλων;

Το χειρότερο έγκλημα όμως είναι να ζητήσεις να τη ζήσεις ξανά. Τότε εκείνη παίρνει τη ζωή σου και την πετάει, τη διαλύει, την καταστρέφει, τη σιঁζει σε μικρά κομματάκια τα οποία διασκορπίζει στους πιο σκοτεινούς και απύθμενους ωκεανούς της ψυχής σου. Όπως είχες κάνει κάποτε κι εσύ μ' εκείνη. Ίσως χειρότερα.

Ένας απ' τους ωκεανούς αυτούς, η καθημερινότητα. Πλέον απαιτεί να τη γράφουμε με “Κ” αντί για “κ”, γιατί είναι, λέει, πανίσχυρη. Πώς να μην είναι; Ρουφήχτρες, τέρατα, ρεύματα, λαβύρινθοι, μαυρίλα... και με κάθε έναν που παίρνει, δυναμώνει κι

άλλο. Και παίρνει πολλούς. Τους παίρνει σχεδόν όλους. Και δεν κάνει διακρίσεις. Όποιον βρει τον παρασύρει στον χορό της. Και είναι ωραίος ο χορός... σε κάνει και ξεχνάς... Ποιος ξεφεύγει; Πού και πού κανέναν καλλιτέχνη. Γιατί, όταν αρχίσει ο χορός, η καθημερινότητα σε σκοτώνει, πριν καλά καλά καταλάβεις ότι ζεις.

Πώς ξεφεύγεις; Πρώτον, δες την. Κοίτα τη στα μάτια χωρίς φόβο. Δεύτερον, μην κάνεις ό,τι σου λένε. Γιατί οι περισσότεροι είναι ήδη υπόδουλοί της. Γι' αυτό κι εγώ δεν θα σου πω.

Και... ας τη γράφουμε με “κ”.

Τέσσερις ξύλινες κορνίζες στον τοίχο

Ένα κείμενο της Ζωής, του Γιώργου, της Σταυρούλας, της Γεωργιάνας, της Βάλιας, του Άγγελου και του Νικόλα, βασισμένο στο μουσικό κομμάτι Bella and Max, από το soundtrack της ταινίας Poor Things), όπου η μουσική γίνεται συναίσθημα, το συναίσθημα εικόνες και οι εικόνες λέξεις.

Πρώτη εικόνα

Η καφετιά κορνίζα πλασιώνει μια φωτογραφία του δάσους που βρίσκεται έξω απ' το σπίτι. Πιο συγκεκριμένα, είναι το ξέφωτο όπου τα βράδια μαζεύονται τα ξωτικά και χορεύουν γύρω από τα μανιτάρια και τους πέτρινους φράχτες.

Τα πουλιά πετάνε ανάμεσα στα λουλούδια, κελαηδούν και παίζουν με τις ακτίνες του ήλιου που ξεχύνονται ανάμεσα στα κλαδιά
σταγόνες νερού δίνουν φως στο σκοτάδι
μικρές νύμφες του δάσους τραγουδούν στην ανατολή
οι νύμφες που παραμονεύουν τον ήλιο, να κρυφτεί για λίγο από τα σύννεφα για να χορέψουν στο ξέφωτο
κι ο Απόλλωνας εμφανίζεται και παίρνει στον ουρανό φωτιά
Παραμονεύει μια αλεπού κάτω απ' τις φυλλωσιές, καραδοκεί σιωπηλά τους λαγούς που βόσκουν γαλήνια
Στη λίμνη ένα ψαράκι ανεβαίνει την επιφάνεια και ξεμυτίζει, προσπαθώντας να ανακαλύψει τον κόσμο της στεριάς.
Τα φύλλα των δέντρων θροϊζουν και χορεύουν στον άνεμο σαν πούπουλα από πουλιά
που τρομαγμένα φεύγουν στον ήχο του τουφεκιού
τα φύλλα, που παρασέρνονται από του πρωινού ανέμου το χάδι
Οι μπότες του ξυλουργού ηχούν με βρόντο καθώς ξεκινάει μια μέρα δουλειάς

Η κάμπια σκαρφαλώνει αργά πάνω στα φύλλα της βελανιδιάς για το πρώτο γεύμα της ημέρας
Και ανοίγουν δυο μάτια μαργαριτάρια, με το γαλάζιο του κυανίου με κοκάλινο βιολί εμφανίζεται ένα υδρόβιο κορίτσι
τα λευκά της μαλλιά στο φως της μέρας
οι φωλίδες του δέρματός της λείες και ασημί
το ρουμπίνι στο μέτωπό της που γυαλίζει, σαν απ' τα νερά αναδυθεί
και παίζει με τα λεπτά της χέρια
τη μουσική που άκουσες στην αρχή.

Δεύτερη εικόνα

Η εικόνα δείχνει ένα γέρο και καλοντυμένο άντρα με ανοιχτά χέρια, με το βλέμμα του στραμμένο στο κοινό. Το κοινό βρίσκεται σ' ένα αμφιθέατρο, περιμένοντας με αγωνία και απορία τη συνέχεια της διάλεξης.

Εκείνος μιλάει, τους λέει:

“Σιεφτείτε όλη τη ζωή σας σαν μια ταινία στην οποία βλέπετε όλες τις σικινές ταυτόχρονα. Από τη στιγμή που γεννηθήκατε, τη στιγμή που ερωτευτήκατε, τη στιγμή που ράγισε η καρδιά σας, μέχρι και τη στιγμή που θα πεθάνετε. Τώρα σιεφτείτε, πώς θα θέλατε να είναι η ζωή σας; Το μέλλον σας γενικά. Τι θα αλλάζατε για να αποκτήσετε αυτή τη ζωή; Τι θα θυσιάzaτε;

Αυτή η ζωή τώρα βρίσκεται μπροστά σας. Σας κοιτάζει κατάματα. Εσείς το μόνο που έχετε να κάνετε είναι το βήμα για να την αλλάξετε με τον κατάλληλο τρόπο. Μπορείτε να γίνετε διάσημοι, έξυπνοι, καλλιτέχνες. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να μην τα παρατήσετε για κανένα λόγο. Να ευχαριστηθείτε το κάθε δευτερόλεπτο αυτού του όμορφου ταξιδιού σας.”

Τρίτη εικόνα

Στην ξύλινη καφέ κορνίζα πάνω στον τοίχο είναι ένας

πίνακας που απεικονίζει ένα μπουλ, ακουμπισμένο σ' ένα τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς. Το μπουλ είναι μαύρο. Σ' αυτό κάθονται δύο λεμόνια, το ένα περιεργα μεταλλαγμένο επισιιάζει το άλλο, σαν βγαλμένο από εργαστήριο τρελού επιστήμονα, που δεν πρόσεχε το πείραμά του. Μπροστά και πίσω απ' αυτά, αγκαλιάζοντάς τα, στέκεται ένα τσαμπί σταφύλι, με το πιο ζωντανό μοβ που μπορεί κανείς να φανταστεί, το οποίο είναι φωτεινό σε αντίθεση με τη συνήθη του σκούρα εμφάνιση.

Αλλά έτσι κάθονται μέχρι τις έξι το απόγευμα, όταν το χαλασμένο ρολόι που βρίσκεται πάνω απ' τις κορνίζες χτυπά μερικές φορές μέχρι να πέσει πάλι σε βαθύ ύπνο.

Έξι το απόγευμα είναι, έτσι κι αλλιώς, η ώρα που ξυπνά κι αυτός από τον ύπνο του, αλλά και η ώρα που καθώς τρώει, σκέφτεται το μέλλον του, λαμπρό καθώς είναι. Με το χτύπο λοιπόν του ρολογιού το μεταλλαγμένο λεμόνι ξεπηδά πρώτο απ' το μπουλ και χοροπηδά έξω απ' την κορνίζα, πέφτει στο πάτωμα και σαν τρελό χορεύει με το ρυθμό της μουσικής του ιδιοκτήτη του. Κάνει σβούρες και αναπηδά στον αέρα, προκαλεί το άλλο λεμόνι. Αυτό ντροπαλά μεμιάς το ακολουθεί και όταν το χορευτό λεμόνι το βλέπει επιβραδύνει τους ρυθμούς του, του απλώνει το χέρι για να το βάλει στο χορό, να το συνοδεύσει σε τρία λεπτά έκστασης και μαγείας, πριν αρχίσει η βροχή του σταφυλιού.

Γιατί με τον προτελευταίο χτύπο του καταραμένου ρολογιού, ένα ένα τα σταφύλια αρχίζουν να πέφτουν με ταχύτητα σα χαλάζι από ψηλά. Σημαίνουν πάντα την ώρα που ο ιδιοκτήτης ταξιδεύει στο παρελθόν, κοιτάζει πίσω, δεν εστιάζει μπροστά. Θυμωμένα αλλά οργανωμένα πέφτουν, ήσυχα σαν περπάτημα γάτας βρίσκουν το σκληρό άσπρο πλακάκι που είχε φτιάξει στο παρελθόν ο ιδιοκτήτης μαζί με την κόρη του, πριν να πιάσει το ρολόι της έξι, πριν να πέσει εκείνο το πλακάκι άχαρα στο κεφαλάκι της.

Και καθώς πέφτει το τελευταίο σταφύλι, το πιο φωτεινό απ' όλα, τα υπόλοιπα φρούτα μαζεύονται πίσω, αγνοώντας τους νόμους της βαρύτητας, αργά αυτή τη φορά, λες και περιμένουν το τελευταίο

σταφύλι.

Κι όταν πηγαίνει 6.03, όλα τα φρούτα έχουν πάρει τη θέση τους και ο ιδιοκτήτης κοιτάζει ψηλά, πάνω απ' το ρολόι, πάνω απ' τις κορνίζες, τη φωτογραφία της κόρης του, αφήνοντας ακόμη μια φορά το παρελθόν πίσω, πριν προχωρήσει μπροστά, πριν ολοκληρώσει τα πιο τρελά του όνειρα, αφού βέβαια φάει το αγαπημένο του φρούτο, το πιο φωτεινό σταφύλι της αγοράς.

Τέταρτη εικόνα

Τελευταία εικόνα, την κοιτάξεις, χάνεσαι στις σκέψεις αλλά ένας ήχος (καμπανάκι) σε ξυπνάει
και μετά το μυαλό θολώνει (μουσική)

Τα βήματά μου γίνονται όλο και πιο αργά. Κάθε βήμα δύσκολο. Μια δύναμη με τραβάει όλο πίσω, και εκεί που πάω να χαθώ στο παρελθόν, ακούω το καμπανάκι. Με κρατάει μόνο για λίγο ξύπνιο. Μα σαν ξανακουστεί η μουσική χάνομαι στην ανάμνηση. Σε αυτή τη μία ανάμνηση που δεν με αφήνει να πάω παρακάτω.

Η ανάμνηση απ' τη μέρα που περάσαμε μαζί μένει αποτυπωμένη στο μυαλό μου. Φαινόταν ο ήλιος πιο φωτεινός, το χαμόγελό σου πιο μεγάλο. Φαινόταν ότι ένωθες την ίδια ευτυχία με μένα- αυτή την ευτυχία στην οποία δεν μπορώ να γυρίσω.

Μακάρι να μπορούσα να σταματήσω να πηγαίνω πίσω. Το μόνο που με κρατάει εδώ είναι ο ήχος της μικρής καμπάνας, που σαν χτυπάει για τέταρτη φορά με ξυπνάει ολοκληρωτικά.

Σταυρούλα Μανιού

Το έντομο

Εχθές το βράδυ που έκανε λίγο παραπάνω ζέστη
μπήκε από την ανοικτή μπαλκονόπορτα μια νυχτοπεταλούδα
πλάσμα της νύχτας που αναζητάει το φως, δεν δίστασε να μπει στο
σπίτι.

Πρώτα την εντόπισε το παιδί που, περνώντας για να πει νερό την
είδε στο ταβάνι.

Δεν είπε τίποτα, δεν ήθελε να την καρφώσει, μονάχα παρακάλεσε να
μείνει ακίνητη.

Το επόμενο πρωί, το παιδί, πηγαίνοντας να φτιάξει πρωινό άναψε τα
φώτα

και ξαναείδε τη νυχτοπεταλούδα να πετάει τριγύρω
σιιάχτηκε τότε, πήγε στη μητέρα του και της το είπε
και σα να το μετάνιωσε, πρόσθεσε “μην τη σκοτώσεις”.

Η μητέρα άρχισε να κυνηγάει το ζώψιο και κατάφερε να το
χτυπήσει

μα ύστερα το έχασε

το παιδί ούρλιαξε “το έχασες; κι αν μπει στο δωμάτιό μου, αν
ανέβει πάνω μου;”

“Θα βγήκε έξω” το μάλωσε η μητέρα

“τι άλλο ήθελες να κάνω;”

Το παιδί τότε γύρισε στην κρεβατοκάμαρά του κλαίγοντας

Κι αν ανέβει πάνω μου; Δεν θέλω να τη σκοτώσω...αλλά φοβάμαι.

Εν τέλει το παιδί αναγκάστηκε να πάει στο μπάνιο και εκεί

είδε τη νυχτοπεταλούδα στο δάπεδο, να κείτεται νεκρή

σε μια γωνιά

ακίνητη, μαραζωμένη

και σκέφτηκε “κρίμα”...

Σε αυτή την ιστορία θα συμπάσχετε πιθανόν με τη νυχτοπεταλούδα
Ένα αθώο πλάσμα που βρέθηκε απλά σε λάθος μέρος τη λάθος
στιγμή
κρίμα κι άδικο ο χαμός της

Λοιπόν σας πληροφορώ ότι έχετε βρεθεί, και θα βρεθείτε πολλές
φορές ακόμα στη διάρκεια της ζωής σας
και στη θέση του παιδιού.

Ναι, έχετε βέβαια βρεθεί και στη θέση της νυχτοπεταλούδας,
σας έχουν διαλύσει τα όνειρα ισχυροί επειδή τα βρήκαν ενοχλητικά
Αλλά έχετε καταστρέψει και εσείς όνειρα άλλων άθελά σας
ή και όχι!

Πόσο μελανή είναι άραγε η δική σας ψυχή και σε τι
βαθμό αφήνετε το κατράμι να κυριεύει τις πράξεις σας;
Πόσο πολύ αντιμάχονται μέσα σας το φως με το σκοτάδι;
Άραγε έτσι γεννιούνται οι άνθρωποι, από μωρά
χωρισμένοι στα δύο;
Ή είναι απλά το αποτέλεσμα ενός παιδιού που κάποτε φοβήθηκε
ένα έντομο;

Οφηλία

Ένα κείμενο της Θάλειας, του Άγγελου, του Νικόλα, της Σταυρούλας, του Γιώργου και της Γεωργιάνας, βασισμένο σε μια εικόνα που διάλεξε η Ιωάννα.

Οι ιστορίες της Οφηλίας, ηρωίδας του Σαίξπηρ από τον Άμιλετ, και της 19χρονης Ελίζαμπεθ Σιντάλ, που πόζαρε ως μοντέλο για τον ομώνυμο πίνακα του Μιλέ, μπλέκονται σε αυτό το μονόλογο. Η Ελίζαμπεθ, που προσπαθεί να μπει στο ρόλο της Οφηλίας, παγωμένη μέσα στο νερό μιας μπανιέρας που είναι αδύνατο να ζεσταθεί μόνο με λάμπες πετρελαίου, ονειρεύεται την ηρωίδα της και στοχάζεται πάνω στη ζωή και το θάνατο.

Οφηλία, πίνακας του Τζον Έβερετ Μιλέ (1852)

Είναι ωραίος ο χώρος αυτός, αλλά κάνει κρύο. Χαίρομαι που είμαι εδώ για να βοηθήσω τον Τζον με τον πίνακά του. Δάβασα την ιστορία της Οφηλίας, ήταν όμορφη γενικά, μα δυσάρεστη στο τέλος, τόσο κρίμα αυτό που έπαθε.

Καθώς στήνομαι στο μπάνιο του ζωγράφου για να ποζάρω

για τον πολυπόθητο πίνακα, βυθίζω το πρόσωπό μου στο νερό για να βραχεί και να θυμίζει την Οφηλία. Νιώθω το παγωμένο νερό να βρέχει την πλάτη και το σβέριο μου, το κρύο να σουβλίζει τα πλευρά μου στο σημείο του πόνου. Το δέρμα μου σιγά σιγά μουλιάζει, νεκρώνεται, με το φόρεμά μου να κολλάει πάνω του σαν αιμοβόρα βδέλλα. Τα πολυάριθμα λουλούδια, που πλέουν διάσπαρτα γύρω μου σαν πεσμένα φύλλα στη φθινοπωρινή βροχή, παίρνουν κάθε λογής απόχρωση, και μαραμένα όπως είναι, νεκρά, κομμένα πριν την ώρα του θανάτου τους, βυθίζονται στο -υποτίθεται διάφανο- μαύρο νερό. Σε στάση ξεκούρασης μα σε κατάσταση λιποθυμίας ταυτόχρονα, παριστάνω μια κοπέλα τρελαμένη, τυφλωμένη από πόνο, και θλίψη, και τύψεις.

Δεν ξέρω γιατί συμφώνησα σε αυτό το μαρτύριο. Δεν καταλαβαίνω τι το όμορφο βρίσκει αυτός στο θέαμά μου και το αποτυπώνει. Μήπως το κάνει γι' αυτόν ακριβώς το λόγο; Μήπως θέλει να ζωγραφίσει την ασχήμια της κατάστασής μου;

Θέλω να φύγω από εδώ μέσα. Ποιος άνθρωπος θα έμπαινε οικειοθελώς σ' αυτό το κρύο νερό; Μήπως έκανα λάθος; Μήπως πρέπει να παραπονεθώ για το κρύο; Ίσως να με βοηθήσει, να βάλει κι άλλες λάμπες. Ίσως να διαλέξει μια εποχή με πιο ζεστά νερά.

Όχι, αν δεν μπορώ ν' αντέξω τώρα, αν τα παρατήσω με την παραμικρή δυσκολία, πώς θα καταφέρω να πετύχω τ' όνειρό μου; Αντί γι' αυτό, όσο η ώρα περνάει, φαντάζομαι την Οφηλία, όλο και περισσότερο, εκεί μέσα στη λίμνη. Με τα βαριά φορέματα να την τραβάνε στον πάτο, να νιώθει το νερό να ανεβαίνει και να καλύπτει το πρόσωπό της, το μέτωπο

τα μάτια, το σαγόνι

και τη μύτη.

Ο Μιλέ μου φωνάζει, μου μιλάει ώρα, θέλει ν' ανασηκώσω τα γόνατά μου και να βυθίσω τον ώμο μου

τι να σκεφτόταν άραγε

καθώς έβλεπε το νερό να κρύβει τον ουρανό;

Όταν το υδάτινο πέπλο κάλυπτε σταδιακά το φως

και αυτό που έμενε ήταν
το σκούρο πράσινο που βρισκόταν παντού
Στο πρόσωπό μου νιώθω το νερό
σταθερό, μα κρύο, παγωμένο
Τα μάτια μου κλειστά κρατώ
σε άλλο κόσμο να βγω
Ηρεμία.

Όλα σε μια ηρεμία
-σαν όνειρο γεμάτο με λουλούδια
έτσι ένιωθε η Οφηλία;
να ζήσεις -ή να μη ζήσεις;
αυτή η απορία πολλούς ταλαιπωρεί
Μα ποιο το νόημα του να μην ζήσεις
εάν ποτέ δεν έχεις ζήσει;

Με την ώρα ο αέρας τελειώνει
η καρδιά χτυπά βίαια προσπαθώντας να ανασάνει
μάτια

Δεν ανεβαίνει πια στην επιφάνεια
η όραση σκουραίνει μα αρχίζει να φαίνεται κάτι άλλο
πηγή φωτός που όλο μεγαλώνει,
η Οφηλία ηρεμεί
γαληνεύει
πέρασε στην αντίπερα όχθη
τώρα τίποτα δεν έχει να φοβηθεί
“Τίσιος θα 'θελε τούτα τα βάρη να σηκώνει,
να ιδρώνει και να βογγάει κάτω από μια καταθλιπτική ζωή,
αν ο τρόμος μην υπάρχει κάτι μετά τον θάνατο,
στην άγνωστη χώρα, που από την περιοχή της
κανένας ταξιδιώτης δεν γυρίζει, δε σάστιζε τη θέληση
και δεν μας έκανε να προτιμάμε αυτά εδώ τα βάσανα,

παρά να πάμε σε άλλα που μας είναι άγνωστα;”

Οφηλία, ο πόνος, η απογοήτευση, ο θυμός, ή το μίσος που
έχεις για τον εαυτό σου

ή για τους άλλους

από τι θες να ξεφύγεις, τι θες να διακόψεις

πώς πιστεύεις πως θα σταματήσει;

Με το θάνατο; Με το θάνατο που επέλεξες η ίδια

το πού, το πότε και το πώς

έτσι πιστεύεις πως θα σταματήσουν αυτά τα συναισθήματα;

Μα μετά πώς θα ζει η ψυχή σου, με τι κουράγιο

Σκέφτηκες το μετά;

Οφηλία- πρόσεχε

το λάθος που δεν θα μπορείς να διορθώσεις

Να ζεις τη ζωή σαν όνειρο

και το όνειρο σαν παραμύθι

Το νερό κρυνώνει κι άλλο, παραπάνω,

μα εγώ απ' αυτό τον κόσμο

δεν

θα φύγω

ακόμα-

Ο Μιλέ μου φωνάζει ξανά

θέλει να βυθίσω το κεφάλι στο νερό για να σχεδιάσει τα
μαλλιά της

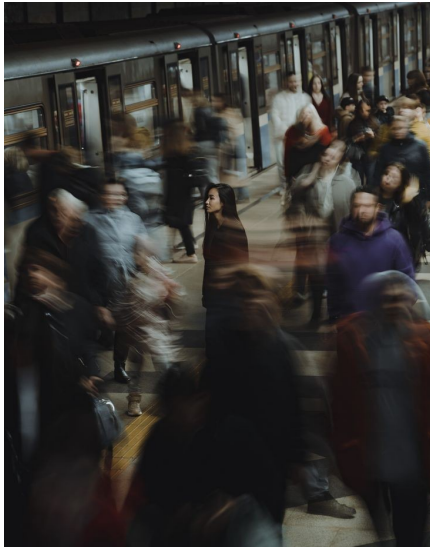
υπακούω

βουλιάζω ξανά στο νερό και ονειρεύομαι

1 Άμλετ, μετάφραση Κ. Θεοτόκη

“Ένα κορίτσι στο σταθμό”

Ένα κείμενο του Άγγελου, της Σταυρούλας, της Βάλιας, της Γεωργιάννας, της Γεωργίας και του Νικόλα, βασισμένο σε μια εικόνα που διάλεξε η Γεωργιάννα, για τα όνειρα και το χρόνο που περνάει.

Φωτογραφία από το διαδίκτυο

-Κοίτα...Πες μου τι βλέπεις.

-Βλέπω... πολλούς ανθρώπους στο σταθμό του μετρό, να μπαίνουν και να βγαίνουν στα τρένα, να έρχονται και να φεύγουν, μόνοι ή με δικά τους πρόσωπα. Μοιάζουν να γνωρίζουν την πορεία τους και τον προορισμό τους.

-Κι αυτή;

-Η κοπέλα φαίνεται αποπροσανατολισμένη. Χαμένη στη σιέφη της ίσως. Δεν ξέρω αν γνωρίζει τον προορισμό της αυτή. Είναι μόνη

της. Στέκεται. Βλέπει τους άλλους ανθρώπους να προχωρούν.
-Τόσοι πολλοί άνθρωποι μπαينوβγαίνουν στο σταθμό απόψε...
Τόσα πολλά όνειρα βρίσκονται μαζί στον ίδιο χώρο.
'Αλλα μεγάλα, άλλα μικρά, άλλα χάνονται και άλλα μένουν-
(Θα γίνω γιατρός, μουσικός, εκατομμυριούχος
-Θα κυνηγήσω τον πλούτο εγώ
-Έχω όνειρο ξεχωριστό
-Ψάχνω την αγάπη, τη φιλία
-Θέλω την άνεση, αλλά και την ευτυχία
-Το δικό μου δρόμο θα δημιουργήσω
-Άσ' τους να λένε, είναι το όραμά μου, δεν θα με σταματήσουν απ' το να το πραγματοποιήσω)
'Ακου... Τόσες φωνές. Τόσα υπέροχα όνειρα υπάρχουν στον κόσμο!
Κάποια σβήνουν, κάποια δεν πραγματοποιούνται ποτέ. Κάποια
θέλουν απλά μια μικρή ώθηση.
-Όνειρα βλέπεις να περνάνε... Ποια όμως μετράνε; Ποια είναι
πραγματικά σημαντικά; Είναι αυτά που δίνουν φήμη; Αυτά που
δίνουν χρήμα; Ή μήπως αυτά που ικανοποιούν τους άλλους;
-Όχι... μετράει το "Ένα"
Αυτό μονάχα που σε κάνει "εσένα"
Αυτό που ξεχωρίζει, αυτό που κυνηγάς
Αυτό που θες εσύ, και ίσως κανείς δεν το καταλαβαίνει
Αυτό που για σένα κάνει τη διαφορά.
Όλα τα άλλα είναι θολά.
Μετράει αυτό που φαίνεται πιο καθαρά...
-Βλέπω τα πρόσωπα στο σταθμό. Είμαι εγώ, και είναι αυτοί
Αλλά κάθε "αυτός" έχει ένα "εγώ".
Και για κάθε ένα απ' αυτά τα "εγώ", εγώ είμαι "αυτός".
-Κι όμως, όλοι υπέροχοι, όλοι δυνατοί, όλοι ικανοί και όλοι με το
δικαίωμα να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας! Όλοι μπορούμε!
Ακόμα κι αν περάσουν τα χρόνια, ακόμα κι αν μεγαλώσουμε, τα
όνειρά μας θα είναι εκεί περιμένοντας να πραγματοποιηθούν.
-Και το κορίτσι στο σταθμό; Ακίνητο ανάμεσα σε τόσες φιλοδοξίες

και όνειρα άλλων, που στριφογυρίζουν τριγύρω...

Κοιτώντας τα χέρια μου, σηκώνοντάς τα,
φαίνεται ότι κινούνται τόσο, μα τόσο αργά.
Σιγά σιγά προσπαθώ να δω τους ανθρώπους γύρω μου, τρομάζω.
Σα να τρέχουν, σα να βιάζονται
Τόσο γοργά περνούν μπροστά μου -μεμιάς έχουν εξαφανιστεί.
Πρόσωπα δεν προλαβαίνω να διακρίνω- (μα εγώ πάω αργά;
Ή ο κόσμος γρήγορα;)
Βλέπω ένα παιδί, σε μια στιγμή ένας μεγάλος παίρνει τη θέση του
Μετά εξαφανίζεται κι αυτός.
Αλλά κι εγώ, που δεν μπορώ ούτε το πόδι μου να κουνήσω,
ξαφνικά δεν αναγνωρίζω τις πράξεις μου.
Μέσα στο σώμα μου δεν είμαι εγώ.
Είμαι ένοικος... το σώμα μου είναι κάποιος άλλος
κι αυτός τρέχει όπως όλοι οι άνθρωποι.
Κι αυτός τρέχει.
Κι εγώ εκεί μέσα, ένα ακίνητο σημείο σ' έναν κόσμο που συνεχώς
μεταβάλλεται.
Η στιγμή, πριν προλάβω να την κρατήσω στο χέρι μου,
έχει χαθεί για πάντα.
Όλοι σπρώχνουν το χρόνο μπροστά,
και η ζωή περνάει σαν όνειρο,
μα η ζωή είναι τελικά
καρέ-καρέ αυτές οι στιγμές που δεν θα ξεχάσω να σταματήσω για λίγο
αποτυπώνοντάς τες στην καρδιά μου μ' ένα μικρό "κλικ".

Κατερίνα Καζαντζή

Ανθρώπινο Λάθος

Ένα λάθος όπως το πρώτο σου τσιγάρο
Ένα λάθος, όταν τα μάτια σου κοιτούσαν τα δικά μου
Ένα λάθος όπως το πρώτο μας φιλή
Μα γιατί αυτό το λάθος
να μας στερήσει μια ζωή μαζί;

Όταν αυτό το λάθος αρχίζει να φαίνεται σωστό
Τότε ο κόσμος σε κρίνει γι' αυτό
Όταν η ζωή σου αλλάζει σαν όνειρο
Τότε κάτι συμβαίνει και ξυπνάς και απ' αυτό
Προσπάθεια και πείσμα για να ονειρευτείς ξανά
Όμως αυτό γιατί; Τι θα αλλάξει τελικά;
Και όταν τα καταφέρεις για άλλη μια φορά
Εκείνος τότε λέει πως δεν μπορούμε άλλο πια.

Το παλαιοπωλείο

Ένα κείμενο της Κατερίνας, της Θάλειας, της Ευρήνης, της Ζωής, της Σταυρούλας, του Άγγελου, του Γιώργου, του Νικόλα και δυο εικόνες, της Γεωργιάνας και του Γιώργου.

Δεν είχα μάθημα εκείνη τη μέρα και πήγαινε καιρός από τότε που με είχε πάρει ο πατέρας μου στη δουλειά του. Ήμουν μικρός όταν πήγαινα εκεί, τότε που ήξερα κάθε αντικείμενο εκεί μέσα. Το παλαιοπωλείο του πατέρα ήταν πάντα μέσα στη σιόνη, ποτέ δεν έπαιρνε την απόφαση να το καθαρίσει. Τα βιβλία και τα αγγλματάκια είχαν πάνω τους ένα μόνιμο πέπλο. Ευκαιρία σήμερα, θα μπορούσα να τον βοηθήσω. Ευκαιρία, έλεγε, να ξανάβλεπα πολλά ενδιαφέροντα αντικείμενα.

Μπήκαμε στο μικρούτσικο κόκκινο αμάξι του, του είπα πως ήμουν αρκετά κουρασμένος. Μου απάντησε πως θα περνούσα πολύ ωραία, λέγοντας ξανά πως θα έβλεπα πολλά καινούργια πράγματα.

Εν τέλει, φτάσαμε στο κτήριο και βγήκαμε από το αυτοκίνητο.
“Έλα μέσα”, μου είπε, “να δεις τη μαγεία να ζωντανεύει”.

Αναστέναξα. “Εντάξει, μπαμπά”, μουρμούρισα.

Ακολούθησα την ψηλή φιγούρα του μέσα στο ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ. Διέσχισα το μισοσκότεινο, σιδερένιο κατώφλι της ξύλινης πόρτας ανάμεσα στις δυο καγκελωμένες, γυάλινες βιτρίνες δεξιά κι αριστερά. Είχε παλιά πράγματα αξίας τριγύρω. Παρόλο που ήμουν κουρασμένος, θα ήθελα να τα ανακαλύψω, όμως σχεδόν αμέσως ήρθε ο πρώτος πελάτης και ο μπαμπάς μου είπε να καθήσω στην καρέκλα κοντά στο γραφείο του που υπήρχε εκεί -και θα ερχόταν αργότερα. Κάπως με στενοχώρησε αυτό, όμως “Δεν πειράζει, άλλη φορά” σκέφτηκα, και έκατσα στην καρέκλα πίσω απ' τον πάγκο του παλαιοπωλείου.

Τώρα, ο μπαμπάς εξυπηρετεί μια κυρία που φάχνει ένα μπιμπελό για δώρο γάμου. Βαριέμαι αφάνταστα. Κουράστηκα να παίζω με την πορσελάνινη κούκλα στη λάμπα, τα παλιά ασημικά δεν μπορώ να τα αγγίξω και τα βιβλία είναι αφόρητα με όλα αυτά τα γράμματα. Πάω στο πίσω δωματιάκι και ξαπλώνω στην πολυθρόνα αντίκα που μας έφερε πέρυσσι ένας νεαρός. Ξανασηκώνομαι σχεδόν αμέσως, ψαχουλεύω ένα παλιό μπαούλο με κηροπήγια και μωρουδιακά παιχνίδια των προπαππούδων μου. Είμαι έτοιμος να σηκωθώ και να ζητήσω απ' τον μπαμπά να γυρίσουμε σπίτι, όταν πιάνω μια κίνηση με την άκρη του ματιού μου.

Είναι τὸ ρολόι αντίκα που έχει έναν κούκο, αλλά δεν χτυπάει ποτέ στην ώρα του. Αυτό αρχίζει να αλλάζει. Οι δείκτες γυρίζουν γρήγορα και καταλήγουν στις τρεις ακριβώς.

Ο κούκος βγαίνει για πρώτη φορά στην ώρα του και αρχίζει να μπαينوβγαίνει από το μικρό ξύλινο πορτάκι. Από πάνω δεξιά και αριστερά, μια χορεύτρια και ο καβαλιέρος της πετάνονται κι αρχίζουν να περιστρέφονται περίεργα.

Το παλιό ρολόι χτυπά, το βαθούλωμα γίνεται όλο και μεγαλύτερο στο μαξιλάρι της παλιάς πολυθρόνας. Και άλλο τόσο η

πλάτη της γέρνει προς τα πίσω. Τόσο βάρος για τόση πολλή ώρα είχε να κρατήσει χρόνια.

-Εντάξει, βολεύτερες; ρωτάει μια γέρινη φωνή γεμάτη ειρωνεία.

Ανοίγω τα μάτια μου, τα τρίβω, κοιτάζω γύρω.

-Μπαμπά; Το πούλησες το...

-Ποιος μπαμπάς, μικρέ; Για τόσο γέρο με έχεις;

Και με αυτό πετάγομαι από την πολυθρόνα φωνάζοντας. Θα μπορούσα να ορκιστώ ότι η πολυθρόνα φώναξε κι αυτή σ' εμένα. Την κοιτώ.

-Τι θα γίνει; Θα με κοζάρεις για πολύ ακόμα; Έχω τα τριπλάσια κιλά από εσένα. Θα σε πλακώσω.

-Πώς... και με μια κίνηση των χεριών, υποννοώντας ότι δεν περίμενα εξήγηση, κουρασμένος καθώς ήμουν με τα πάντα, σπρώχνω μια γυάλινη μπάλα, χριστουγεννιάτικη, και τη ρίχνω κάτω απ' το τραπέζι. Πάω να πω κάτι άλλο, όμως με προλαβαίνει μια κίνηση απ' τα δεξιά.

-Μα το Θεό, θα μπορούσες να μας είχες σκοτώσει!

Τρεις γυναικείες φωνές. Μπροστά μου εμφανίζονται τρεις μικροσκοπικές γυναίκες, μάλλον αδελφές, όλες τους κανονικές, αν εξαιρέσει κανείς ότι πετούσαν.

-Άχου το! Ουρλιάζουν με ενθουσιασμό και οι τρεις.

-Ίδιο ο Κώστας είναι.

Πριν πω το οτιδήποτε, πιάνω την κούπα με το νερό που μου είχε δώσει ο μπαμπάς νωρίτερα στα χέρια και τη μυρίζω. Έπειτα κοιτάζω μέσα, βάζω όλη τη μύτη μου στην κούπα στην προσπάθειά μου να δω καλά. Απομακρύνω την κούπα, βάζω το δάχτυλό μου στις λίγες σταγόνες που έχουν μείνει και νευρικά τις τοποθετώ στο στόμα μου. Αυτό που έψαχνα το βρήκα, και ξαναγυρίζω στην πολυθρόνα και τις τρεις γυναίκες, που πλέον ήταν στη μέση μιας άλλης συζήτησης, τώρα για κάποιο λόγο στα Σουηδικά.

-Κάτσε γιατί αυτός δεν τη μιλάει τη γλώσσα μας! Λέει η μεγαλύτερη σε ηλικία από τις γυναίκες.

-Όχι, μαθαίνω! Διαμαρτύρομαι. Τις τελευταίες μέρες, το μόνο

πράγμα που έκανα όταν γυρνούσα σπίτι απ' το σχολείο ήταν Σουηδικά, καθώς θα έδινα για πτυχίο το επόμενο Σαββατοκύριακο. Και παρόλο που δεν καταλάβαινα τι έλεγαν όταν τις πρωτοάκουσα, με έτσουζε λιγάκι να μου λέει κάποιος ότι δεν ήξερα να μιλάω.

Το πράγμα έγινε ακόμα χειρότερο, όταν τα έπιπλα γέλασαν μαζί μου. Εκτός της πολυθρόνας.

-Πες μια φράση, είπε το σερβίτσιο που καθόταν στο ράφι δεξιά, γελώντας πάντα -με το ζόρι βγήκαν οι λέξεις.

-Σιωπή! Φώναζε η πολυθρόνα και το μαγαζί έπεσε πάλι σε ησυχία που βρίσκεις μόνο σε νεκροταφείο. Δεν μου λες, μικρέ... συνεχίζει. Σου αρέσει η γλώσσα;

-Ναι, μάλιστα! Λέω με παράπονο.

-Πόσο καιρό τη μαθαίνεις; Ρωτάει ξανά.

Και πριν προλάβω να απαντήσω, η κορνίζα πάνω από την πολυθρόνα γέρνει λίγο και ένα κλάμα βγαίνει από αυτή. Απεικονίζει μια γυναίκα, νέα, όμορφη, που όμως δεν είχε ακουστεί ούτε λίγο όσο γελούσε όλο το δωμάτιο μαζί μου.

-Μαμά; Ρωτάω την κορνίζα.

-Όχι, μικρέ, απαντά η πολυθρόνα. Αλλά θα μπορούσε, συμπληρώνει. Όλοι μας αναζητούμε, άλλωστε, αυτό που θέλουμε και μας λείπει περισσότερο στα πράγματα.

-Αυτή είναι μια Σουηδή που είχε ζωγραφίσει ένας φίλος του Κωστάκη, λέει η μικρότερη από τις τρεις αδερφές.

-Συνέχεια εδώ ήταν! Λέει η άλλη.

-Μάλιστα, καθόταν σε τούτη δω την πολυθρόνα, κάθε μέρα μετά το πανεπιστήμιο, όταν είχε πρωτοανοίξει αυτό το παλιομάγαζο, λέει και αναστενάζει η πολυθρόνα.

-Μα ο μπαμπάς έλεγε ότι εδώ καθόταν κάθε μέρα η μαμά μου! Διαμαρτύρομαι ξανά.

Η πολυθρόνα σωπαίνει.

Το βλέμμα μου περιπλανιέται κι επεξεργάζεται το χώρο απ' άκρη σ' άκρη, ψάχνοντας μια απάντηση. Τότε, καρφώνεται σ' ένα

λευκού χρώματος βάζο, παρατημένο στο πάνω-πάνω ράφι. Περιεργο πώς γυαλίζει η επιφάνειά του, σε αντίθεση με την πλειοψηφία των υπόλοιπων “ευρημάτων” εδώ. Τεντώνομαι στις μύτες των ποδιών μου για να το φτάσω, στο ύψος που είναι αφημένο, και το παίρνω στα χέρια μου. Παρατηρώ τα σχέδιά του -μαύρα κλαδιά αμυγδαλιάς με μπουμπούκια στο χαρκτηριστικό ροζ χρώμα, μόνο που αυτά καταλήγουν σε μπλε ρουά στις κορυφές τους. Οι αποχρώσεις του με υπνωτίζουν, σχεδόν με ζαλίζουν. Νιώθω τα δάχτυλά μου να γλιστράνε και το βάζο να πέφτει. Πνίγω μια κραυγή- ο μπαμπάς θα με σκοτώσει. Προς έκπληξή μου, το διακοσμητικό έχει σταματήσει σε απόσταση μισού μέτρου από το πάτωμα, καθώς από το στόμιό του ξεπροβάλλει ένα ανθρώπινο χέρι, καλύπτοντάς την απόσταση, αποτρέποντάς το απ' το να γίνει η αιτία τιμωρίας μου απ' τον πατέρα μου. Ακούγεται μια κρυστάλλινη φωνή, η οποία δεν ανήκει ούτε σε άντρα, ούτε σε γυναίκα, που λέει “Μερικά πράγματα σπάνε πιο εύκολα απ' ό,τι νομίζουμε”. Μου παίρνει μερικά δευτερόλεπτα να συνειδητοποιήσω πως προέρχεται από το ίδιο το βάζο. Νιώθω την καρδιά μου να επιταχύνει. Πριν προλάβω να βγάλω κουβέντα, ένα μάτι ανοίγει απ' την πλευρά του και με κοιτάζει. Η κόκκινη κόρη του, με μια χρυσή ιριδα με καφέ γραμμώσεις είναι αρκετά για να θέλω να φύγω, και ταυτόχρονα να μείνω.

“Μερικά πράγματα” συνέχισε, “είναι πιο εύθραυστα από γυαλί, πιο εύθραυστα απ' την ανθρώπινη ψυχή.” Ενστικτωδώς κλείνω τα μάτια μου. “Φύλαξέ τα όσο καλύτερα μπορείς. Συνήθως είναι οι πιο αμύθητοι θησαυροί.”

Θησαυροί; Τι εννοεί μ' αυτό; Ανοίγω τα μάτια μου να το ρωτήσω, αλλά το χέρι και τα μάτια έχουν εξαφανιστεί. Το βάζο κείται μπροστά μου, άψυχο όπως πριν.

Κάνω ένα βήμα πίσω. Κατά λάθος, το χέρι μου χτυπά μια σιακιάρα.

-Αχ! Παιδί, αυτός δεν είναι τρόπος να φέρεσαι στο βασιλιά! Λέει ο

αξιοματικός.

-Όχι, αυτός δεν είναι τρόπος να φέρεσαι στο μαύρο βασιλιά, λέει ο μαύρος πύργος.

Μετά, αρχίζουν να παλεύουν μεταξύ τους. Μα πόσο παράξενο είναι να παλεύουν, γιατί ο ένας είπε κάτι που δεν άρεσε στον άλλο. Σηκώνω την ξύλινη σιακιέρα προσέχοντας μη ριζω κανέναν κάτω και ρωτώ:

-Γιατί παλεύετε μεταξύ σας και δεν συμφιλιώνεστε; Έτσι η ζωή σας θα είναι πιο χαρούμενη.

-Τι λες, μικρέ; Θέλεις να σου επιτεθούμε; Να ξέρεις, το θέλημα των βασιλιάδων είναι νόμος και πρέπει να τον ακολουθήσουμε, είπε το μαύρο άλογο.

Έχω σαστίσει.

-Τότε γιατί δεν αφήνετε τους βασιλιάδες να παλέψουν μεταξύ τους, αν θέλουν τόσο πολύ να παλέψουν;

-Μικρέ... αυτή είναι μια υπέροχη ιδέα! Πάμε μαζί σύντροφοι, αφήστε τους βασιλιάδες να παλέψουν, λέει ο άσπρος πύργος.

-Βασίλισσά μου, ήρθε η ώρα να φύγουμε, λέει ο κάθε αξιοματικός στη βασίλισσά του.

Έτσι, καθόμαστε μαζί και βλέπουμε τους βασιλιάδες να παλεύουν με γροθιές και με σπαθιά για το ποιος θα ελέγχει τη σιακιέρα. Μετά από αριετές διασκεδαστικές στιγμές, η μάχη κατέληξε σε ισοπαλία.

Με ευχαρίστηση που τους άνοιξα τα μάτια, με αποχαιρέτησαν και εγώ τους υποσχέθηκα πως θα τους επισκεφθώ ξανά όποτε μπορέσω. Όμως μια ερώτηση δεν με άφηνε να ησυχάσω- γιατί έπρεπε να ακούσουν και να ακολουθήσουν ντε και καλά το βασιλιά τους;

Άφησα τη σιακιέρα πίσω μου- αποφάσισα να συνεχίσω να εξερευνώ το χώρο, να δω τι άλλο παράλογο θα μπορούσε να συμβεί. Είδα πως στο βάθος του δωματίου είχε μια πόρτα. Την άνοιξα, οδηγούσε σ' ένα δωμάτιο μικρό, σαν αποθήκη. Πάτησα το

διακόπτη, άνοιξα το φως και έκλεισα την πόρτα. Έμεινα ακίνητος και παρατήρησα λίγο το χώρο. Είχε αιόμα πιο πολλά παλιά και χαλασμένα πράγματα. Το βλέμμα μου έπεσε σε μια παλιά κούκλα που της είχε βγει το ένα μάτι. Την άρπαξα και την έβγαλα από εκεί που ήταν. Την καθάρισα από τη σκόνη και την άφησα δίπλα, σ' ένα τραπεζάκι. Μόλις γύρισα από την άλλη, άκουσα μια φωνή να μου φωνάζει. Σκέφτηκα ότι μπορεί να ήρθε επιτέλους ο μπαμπάς -ή μήπως όχι;

-Έ! Εσύ!

Γυρίζω και βλέπω την κούκλα να μου μιλά -κι αυτή με τη σειρά της.

-Α, με άκουσες, ε;

Πανικοβάλλομαι, τρέχω προς την πόρτα. Πάω να την ανοίξω, μα τίποτα. Προσπαθώ ξανά και ξανά, δυστυχώς τίποτα!

-Έι! Ηρέμησε! Μια κούκλα που μιλάει είμαι απλά, όχι κλέφτης!

-Ναι εντάξει, αλλά δεν είναι λογικό. Τίποτα πια δεν είναι λογικό. Αφού δεν μιλάνε οι κούκλες.

-Ε, εγώ μιλάω, τι να κάνουμε;

-Εντάξει. Μα γιατί είσαι εδώ και όχι έξω;

-Έτσι όπως είμαι, πού να με βάλουν;

-Καταλαβαίνω.

Ξαφνικά, σβήνουν τα φώτα. Προσπαθώ να βρω την κούκλα αλλά μάταια. Ξαφνικά γυρίζω και βλέπω την κούκλα να έχει έναν ανοιχτό φακό κάτω απ' το πρόσωπό της. Τινάζομαι τρομαγμένος και τα φώτα ανάβουν.

-Χα χα χα! Γελάει η κούκλα.

-Είσαι με τα καλά σου; ρωτάω θυμωμένος.

Ε όχι! Βάζα που φιλοσοφούν, πολυθρόνες και σκακιέρες με ανησυχίες, κούκλες που αστειεύονται μαζί μου...

Έχει πονέσει το κεφάλι μου απ' όλον αυτόν τον παραλογισμό. Από πού κι ως πού βρέθηκα μόνος μ' ένα σωρό γκρινιαρήδες γέρους, παγιδευμένους μέσα σε αντίκες. Κλείνω τα μάτια μου και ξεκουράζω το κεφάλι μου στις παλάμες μου. Όταν τα ξαναανοίξω θα μου απαντήσει μόνο η σιωπή, σιέφτομαι και τα ανοίγω διστακτικά. Για λίγο, κανείς δεν μιλά και ανακουφίζομαι αφήνοντας λίγη-λίγη την κρατημένη μου ανάσα. Ίσως, τελικά, να μην τρελάθηκα.

-Ε! Εσύ, νεαρέ! Τι κάθες και μας κοιτάς σαν χάνος; Εγώ στην ηλικία σου συνεργαζόμουν ήδη με τους διασημότερους καλλιτέχνες της εποχής μου! Εσύ, όπως το βλέπω, το μόνο με το οποίο μπορείς να ασχοληθείς επαγγελματικά είναι το κυνήγι μύγας.

Γυρνάω το κεφάλι μου απότομα δεξιά-αριστερά προσπαθώντας να καταλάβω από πού προέρχεται αυτή η γέριχη και αυταρχική φωνή.

-Ποιος μιλάει; Ποιος είναι αυτός ο σπουδαίος καλλιτέχνης; με κόπο πνίγω ένα γέλιο και αποδέχομαι πως είμαι πράγματι τρελός.

-Χα! Σιγά μην είναι και Σοπέν αυτός ο ξεπεσμένος! Το λυπηρό κατασκευάσμα που σου μιλάει, νεαρέ μου, είναι ένα κοινό γραμμόφωνο. Το μόνο που το ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα είναι η αγάπη του να παριστάνει τον σπουδαίο σ' όλους όσους δεν

ενδιαφέρονται ούτε στο ελάχιστο για τα ευτελή του κατορθώματα! Αλίμονό μας, όμως, που 'χουν πια αποδημήσει εις Κύριον όλοι όσοι μπορούσαν να τον πείσουν να ξειαβαλήσει το επίμηρές του καλάμι!

Η φωνή που μου απάντησε ήταν ψιλή, γεμάτη ειρωνεία και περιφρόνηση. Μου έκανε εντύπωση ο τρόπος που άρθρωνε τις λέξεις, προσφέροντας το κάθε γράμμα καθαρά και emphatic. Το γραμμόφωνο βιάστηκε να απαντήσει φοβερά εκνευρισμένο:

-Δεν μας παρατάς, κυρά γραφομηχανή! Λες κι εσύ μπορείς να συγκριθείς ποτέ μαζί μου! Εγώ έφερα στη ζωή τις μελωδίες τόσων σπουδαίων συνθετών, εσύ ο μόνος ήχος που έβγαλες ποτέ είναι αυτό το καταραμένο “τσίκι-τσίκι” των σπασμένων πλήκτρων σου!

-Επιχείρησα ποτέ, φίλτατε, να αναπαραγάγω ποτέ μουσική, ώστε να τεθεί θέμα σύγκρισης; Αναπαραγάγω, επαναλαμβάνω, και όχι παραγάγω, όπως φαντασιώνεσαι εσύ πως έπραττες! Έπειτα, όσον αφορά εμένα -εδώ η γραφομηχανή μίλησε με μεγάλη περηφάνεια- ο ήχος των πλήκτρων μου είναι η μουσική που χρειάζεται ο λογοτέχνης για να μεγαλουργήσει!

Εκείνη τη στιγμή μόνο κατάλαβα πως βρισκόμουν ανάμεσα στις δυο αντίκες που λογομαχούσαν. Στα δεξιά μου η κομψότατη γραφομηχανή με την ξεφτισμένη μπογιά, στα αριστερά μου το επιβλητικό γραμμόφωνο με το χρυσό χωνί.

Η γραφομηχανή είναι τρομερά προσεγμένη στην κατασκευή της. Βαμμένη με το μαύρο του κορακιού που τώρα αποκαλύπτει το παλιωμένο ξύλο και πάνω του στέκονται πλήκτρα σαν κοσμήματα. Απ' αυτά, όσο κιτρινίζουν πιο πολύ, προδίδονται οι αγαπημένες λέξεις του συγγραφέα, άμα τα αθροίσεις.

Το γραμμόφωνο έχει λεπτεπίλεπτα σιαλίσματα στο ξύλινο κομμάτι του, το οποίο παλιότερα πρέπει να ήταν βαμμένο με ανοιχτή πράσινη και χρυσή μπογιά. Η βελόνα στέκεται άκαμπτη και εύθραυστη πάνω στη σκόνη. Το χρυσό του χωνί έχει διάφορες χαραγματιές που σχηματίζουν δρομάκια, σαν ίχνη από τις νότες που έκαναν κάποτε αυτή τη διαδρομή.

-Κι επιτέλους, πάρ' το απόφαση πως αποτελείς ήσσοнос αξίας απώλεια για τη μουσική. Μπορείς να ηδονίζεσαι όσο επιθυμείς με την ευφάνταστη ιδέα που έχεις πλάσει προσεκτικά για τον εαυτό σου. Εν τέλει, παρ' όλα αυτά, δεν αποτελείς παρά ένα εργαλείο επανάληψης του έργου τέχνης, όχι μέσο δημιουργίας του.

-Ναι καλά, πήγαινε να μετρήσεις τις σταγόνες του μελανιού σου και ξαναέλα να τα πούμε όταν θα μάθεις να μιλάς και με λέξεις που 'χουν λιγότερα από δεκαπέντε γράμματα!

-Σταματήστε πια με τις φλυαρίες! Μας ζαλίσσατε τόση ώρα! Μια νέα φωνή ακούστηκε, λιγότερο μπάσα απ' του γραμμόφωνου και πιο απαλή, μα παρόμοια. Από πίσω της ακούγονταν ίδιες φωνές να ψιθυρίζουν θυμωμένες μεταξύ τους.

-Και ποιοι είστε “εσείς”, αν επιτρέπεται; ρώτησε ερεθισμένη η γραφομηχανή.

-Εμείς οι λαδομπογιές, κυρία μου, σας αρκεί αυτό ή θέλετε γραπτή δήλωση απ' όλα τα χρώματα ότι μας πονοκεφαλιάσατε; η φωνή όσο πήγαινε δυνάμωνε και στο τέλος άρχισε να φωνάζει.

Τότε πρόσεξα ένα σκουρόχρωμο κουτί με λαδομπογιές μπροστά μου. Ο ήχος έβγαινε μάλλον απ' το κόκκινο σωληνάριο, μα κι οι άλλες συνέχισαν να μιλάνε εκνευρισμένες.

-Χα! Άλλες από κει! Λες κι εμείς δεν είμαστε αναγκασμένοι να παρακολουθούμε τόσα χρόνια τη βεντέτα σας με τη φωτογραφική μηχανή!

-Για πρώτη φορά θα συμφωνήσω με τον αλλοπαρμένο!

-Σε παρακαλούμε, γραμμόφωνο, το ξέρεις πως είναι ευαίσθητο το ζήτημα... Η διαφορά μας είναι πως εσένα η γραφομηχανή δεν σου 'κλεψε την καριέρα! Ό,τι είχες και δεν είχες...

Και η κόκκινη ξεραμένη μπογιά άρχισε να κλαίει σιγανά. Σε λίγο άρχισε να νερούλιαζει και να παίρνει την αρχική σύσταση.

-Έλα, μην κλαις καλό μου, άρχισε να την παρηγορεί ένα ξετριγιασμένο πινένο σε μια κασετίνα κοντά του, το ξέρεις καλά πως εμείς είμαστε οι αληθινοί δημιουργοί έργων τέχνης, το δυναμικό των δυνατοτήτων μας δεν έχει όρια, ενώ η φωτογραφία έχει τα όρια

του ήδη υπαρκτού.

-Ωχού, δεν θα αντέξω τώρα να μεψιμοιρείς και εσύ! Γκρίνιαξε η γραφομηχανή.

-Αρκετά σε ανεχτήκαμε, γραφομηχανή! Μην ανοίξω τώρα το στόμα μου και αρχίσουν να σου πέφτουν τα πλήκτρα! Άρχισε να τσιρίζει ένα σκοροφαγωμένο μολύβι.

Τόση ώρα στεκόμουν ανάμεσά τους ακούγοντας αυτόν τον υστερικό καυγά χωρίς να λέω τίποτα. Το κεφάλι μου έγινε κανονικό καζάνι και δεν άντεξα άλλο:

-Δεν καταλαβαίνω γιατί τσακώνεστε. Είστε όλα σας συντελεστές δημιουργίας έργων, τέχνης ή όχι, και το ποια είναι η αξία σας δεν εξαρτάται από εσάς, αλλά από τους ανθρώπους. Με ή χωρίς εσάς, οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να δημιουργούν, εσείς ούτε ήσασταν ούτε θα είστε ποτέ καθοριστικής σημασίας για την τέχνη.

Αμέσως έπεσε σιωπή. Φοβήθηκα μήπως παραήμουν σκληρός και μετάνιωσα αυτά που είπα.

-Ωραία λοιπόν, μίλησε πρώτο το γραμμόφωνο, κάπως σφιγμένο και θυμωμένο, εσύ είσαι άνθρωπος. Τι δημιουργείς;

Σάστισα. Δεν περίμενα τέτοια ερώτηση. Αμέσως ξεθάρρεψαν και η γραφομηχανή και οιμπογιές.

-Σωστά. Τι έργο τέχνης θα προσφέρεις εσύ;

-Πρέπει να είναι κάτι μεγαλειώδες, πνευματικά μοναδικό, υψηλό και αφεγάδιαστο στην τεχνική.

-Και πρέπει να δημιουργήσεις πολλά σαν κι αυτό, το ένα καλύτερο απ' το άλλο, να μην περισπάσαι, να ασχολείσαι μόνο μ' αυτό, συνέχισε το γραμμόφωνο.

-Να είναι ο στόχος σου η παρθενογένεση, το τέλειο και το καθαρό, συμπλήρωσε η γραφομηχανή, και τώρα σε κάθε της λέξη άρχισαν να πατιούνται ειλικρινά δυνατά τα αντίστοιχα πλήκτρα.

-Χωρίς ή με εμάς ζωγράφισε, διάχυσε την ψυχή σου σ' επιφάνειες, δείξε πώς έζησες! Οι φωνές των λαδομπογιών αναμείχθηκαν η μια με την άλλη, ενώ αυτές, χωρίς να το καταλάβουν, έτρεχαν ήδη στο πάτωμα, σχηματίζοντας παχιά πολύχρωμα ρυάκια που χρωμάτιζαν

τα παπούτσια μου και σύντομα κάλυψαν όλο το πάτωμα.

-Πρέπει να γίνεις τρανός, σημαντικός, απαραίτητος, γνωστός... η βελόνα του γραμμόφωνου άρχισε να κάνει τρελούς κύκλους μόνη της και η φωνή του να βγαίνει από το χωνί δυνατά και ξάστερα, σαν φωνή τενόρου από δίσκο.

Ταυτόχρονα τα πλήκτρα της γραφομηχανής συνέχισαν να πατιούνται από κάποιο αόρατο χέρι, σε ξέφρενο ρυθμό, τρυπώντας τα τύμπανά μου. Οι μπογιές άνοιξαν ένα βαθούλωμα στο πάτωμα κάτω απ' τα πόδια μου που ένιωσα να με ρουφάει. Σε μια στιγμή βρέθηκα να πέφτω ασταμάτητα σ' ένα γιρεμό από χρώματα που φώναζαν ολόγυρά μου. Από πάνω, μέσα από μια μικρή τρύπα, έβλεπα το παλαιοπωλείο, τη γραφομηχανή να πετάει παντού γραμμένα χαρτιά και το γραμμόφωνο να παίζει Σοπέν.

-Γίνε σπουδαίος...

-Γίνε καλλιτέχνης...

-Δείξε πως έζησες...

Έκλεισα τα μάτια μου τρομοκρατημένος. Όταν τα ξανάνοιξα βρέθηκα καθισμένος στην πολυθρόνα, στο παλαιοπωλείο. Οι δείκτες του ρολογιού με τον κούκο γύριζαν ακόμα σαν τρελοί.

Ακουγεται μια βραχνή, σαν σκουριασμένη φωνούλα:

“Τικ τακ, σήκω αγόρι, σήκω και χόρεψε! Δεν βλέπεις το χορό; Τικ τακ! Σήκω, σήκω! Ήρθε η ώρα! Μαγεία και κατάρρα, μαζί σε μια στιγμή! Σήκω, σήκω! Μην σταματάς! Χόρεψε, χόρεψε! Τι! Ω, τα φτερά μου! Μεγάλωσα!”

Τρομαγμένος κάθομαι αγκιστρωμένος στην πολυθρόνα. Ο κούκος ξαναβγαίνει από το ρολόι του και μου φωνάζει: “Μην κάθεις! Μη σταματάς! Δεν είναι τρόπος αυτός να ζεις τη ζωή! Τικ τακ! Αν ο Θεός σου χάρισε πόδια, πρέπει να τρέχεις και να περπατάς, αφού δεν μπορείς να πετάξεις. Αν πάλι δεν το κάνεις, τότε χόρεψε, τικ τακ! Χόρεψε! Δεν επιτρέπεται να μένεις στάσιμος, τικ! Βγες στους δρόμους, κουνήσου! Τι! τικ! Ανεπίδεκτε, χαμένε! Ζήσε! Τι κάθεις; Τι! τικ!”

Ήμουν έτοιμος πια να τρέξω στον πατέρα μου, όταν οι δυο

χορευτές, που τόση ώρα στροβιλιζόνταν χώρια, μπήκαν στα πορτάκια τους και βγήκαν από ένα κοινό πιο πάνω. Για μια στιγμή πλησίασαν και αγκαλιάστηκαν, ανταλλάσσοντας ένα φιλί με μάτια θλιμμένα, έπειτα χάθηκαν στα βάθη του ρολογιού. Ο κούκος αναστέναξε. “Τικ τικ...όχι πάλι... Τικ! Συνεχίζει η τιμωρία της ανυπαρξίας! Τικ τικ! Μην γίνεις σαν εμάς, αγόρι! Τικ! Μην περιμένεις, η ζωή τιμωρεί τους άπραγους! Τικ τικ! Μην κάθεσαι, αγόρι! Ξύπνα!” και με αυτά τα λόγια εξαφανίστηκε πίσω από τα ξύλινα πορτάκια.

Οι δείκτες του ρολογιού κινήθηκαν και πάλι και έδειξαν 3.05. Έπεσε σιωπή. Το ρολόι δεν ακουγόταν πια, είχε εξαφανιστεί. Πετάχτηκα τρομαγμένος.

Το ρολόι ήταν εκεί, οι δείκτες γυρνούσαν κανονικά. Ξανακάθησα στην πολυθρόνα ανακουφισμένος. Τι περίεργο όνειρο, τελείωσε τώρα. Τι ώρα είναι; Α, τρεις κοντεύει.

Οι δείκτες του ρολογιού περνάνε, αλλά καμία φωνή δεν ακούγεται, κι ο κούκος δεν βγαίνει...

Μπορεί ένα άτομο ν' αλλάξει τον κόσμο;

Στο σχολείο την τελευταία ώρα
μετά από μια κουραστική μέρα
μια καημένη δασκαλίτσα προσπαθεί να μεταδώσει στα παιδιά
λίγη από τη μαγεία της ποίησης στο μάθημα της λογοτεχνίας.

Οι μαθητές ξεθεωμένοι και ανυπόμονοι να γυρίσουν σπίτι
δεν συνεργάζονται διόλου
και η δασκάλα αγανακτεί από τη μάταιη προσπάθεια
που δεν συγκινεί κανέναν.

Και να σε εσύ, αδιαφορώντας εντελώς για το “βαρετό” μάθημα
ξεχωρίζεις απ' το υπόλοιπο πλήθος
δεν ενδιαφέρεσαι καθόλου για τη λογοτεχνία ή την ποίηση
τα χρειαζόσαι μόνο για να περάσεις στη σχολή που σου αρέσει
Εσύ θέλεις να γίνεις πιλότος
δεν σε ενδιαφέρει η ποίηση
κι όμως, εκείνη τη στιγμή, αδιαφορώντας για την «ανιαρή»
παράδοση
ενός μαθήματος που κατακρεουργεί την τέχνη,
είσαι ο μόνος που εκφράζεται αληθινά,
μουντζουρώνοντας και σχεδιάζοντας πάνω στο βιβλίο
που ενώ κουβαλάει χιλιάδες κραυγές έκφρασης,
τις φιμώνει με κανόνες και αναλύσεις
(μα εσύ εκεί, αδιαφορείς και για το ένα και για το άλλο
ακολουθώντας την πορεία που θα σε βγάλει στο όνειρό σου)

Και να η δασκάλα, που είχε ένα όνειρο
όταν ήταν μικρή αγάπησε πολύ την ποίηση
βλέπετε κάποια στιγμή -δεν ξέρω πώς- έτυχε να κρατήσει στα χέρια
της ένα βιβλίο
κι αυτό ήταν
δεν χρειάστηκε πολύ για να ερωτευτεί παράφορα τη λογοτεχνία
αποφάσισε πως θα την έκανε τρόπο ζωής
και να, έγινε φιλόλογος, τη διδάσκει στα παιδιά
μα οι κανόνες τόσοι πολλοί κι η νεαρή δασκάλα γεμάτη όνειρα
πώς μπορεί να μεταφέρει τη μαγεία του βιβλίου με δεμένα τα χέρια;
(κι όμως το έκανε, βρήκε δικό της τρόπο)

Και να με εγώ, παρούσα στην τάξη και μάρτυρας αυτής της
κωμωδίας που αποκαλούμε εκπαίδευση
κάθομαι σιωπηλή, αρνούμενη να συμμετέχω στο σαματά
και κουρασμένη για να βοηθήσω τη δασκάλα, αναλογίζομαι
τη δικιά μου θέση
(ανέκαθεν μου άρεσε να διαβάζω και τώρα χάρις σε αυτήν
ακριβώς την αδικημένη δασκαλίτσα, το γράψιμο έγινε θαρρείς
όλη μου η ζωή)

Και να, σ' ένα δωμάτιο όπου βρίσκονται κλεισμένα τόσα άτομα
με τόσες διαφορετικές φιλοδοξίες
βρίσκονται τρεις άνθρωποι που θαρρείς για μια στιγμή πως
είναι μόνοι
πέρα από τη βαβούρα και τον όχλο,
πέρα από την κούραση και τις αγωνίες του καθενός
εκείνη τη στιγμή, αυτούς τους τρεις ανθρώπους κάτι κοινό
τους ενώνει

Μπορεί λίγο, μπορεί πολύ αλλά σίγουρα ως ένα βαθμό
αυτοί οι τρεις άνθρωποι προσπαθούν να αλλάξουν τον κόσμο
και να σε εσύ

και να τη αυτή

και να με εγώ

Γράφοντας αυτούς τους στίχους, πώς τάχα μου, άραγε, βοηθώ;

Πώς ξεχωρίζω από το πλήθος;

Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να αλλάξει τον κόσμο;

Στιχάκια για το φως και το σκοτάδι

...που υπάρχουν παντού στη ζωή και στα όνειρά μας, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Σκέψεις με αφορμή μια εικόνα απ' το διαδίκτυο, από τη Γεωργιάνα, τη Σταυρούλα, το Νικόλα, τον Άγγελο και τη Γεωργία.

Θέλω το φως-
ν' ανακαλύψω νέα πράγματα στη ζωή μου
να τη μαγέψω, να ονειρευτώ
να διαλύσω το σκοτάδι μου
Να κάνω μια νέα αρχή, να έχω ελπίδα, να είμαι χαρούμενος
Θέλω το φως

*

Ανοίγω τα μάτια,
κοιτάω, παρατηρώ
Υπάρχει φως, μα και σκοτάδι
Και είναι πανέμορφο

Δεν υπάρχει φεγγάρι χωρίς ήλιο

κερί χωρίς φωτιά,
νύχτα χωρίς αστέρια
και σπέρτο χωρίς σπίθα.

Δεν υπάρχει φως χωρίς σκοτάδι,
ή σκοτάδι χωρίς φως.
Μα δεν υπάρχει και άνθρωπος
χωρίς τον άλλον άνθρωπο.

Είμαστε όλοι ήλιοι και φεγγάρια,
κεριά και φωτιές,
νύχτες και αστέρια,
σπίρτα και σπίθες.

Ο καθένας θέλει το φως του, μα ίσως και τη σκιά
Όλοι είμαστε κρυμμένοι, μα με αυτό φανερωμένοι
Όπως το φως με το σκοτάδι,
που σαν λείπει, υπάρχει μόνο το κενό...

*

Ένα φως κρατώ
ένα φως μοναδικό
ένα φως μαζί με τ' άλλα
ένα φως ξεχωριστό

Μες στη νύχτα, μες στο βράδυ
μες στην κόκκινη αυγή
ένα φως κρατώ στη χούφτα
στη γαλάζια χαρ αυγή

Ένα κερί κρατάμε όλοι
μες στην άραχνη βραδιά

ένα αδύναμο κερί,
μόνο μες στη σιγαλιά

Το κερί μας δεν το βλέπουμε εμείς
δε φωτίζει τα σκοτάδια της δικής μας ψυχής
Το δικό μας φως φωτίζει αλλού
εμείς δεν βλέπουμε το φως

Όπως τ' αστέρια,
έτσι κι εμείς
Είμαστε μικρά φανάρια
στο ταξίδι της ζωής

*

Η ζωή είναι μια σπηλιά
Όλα είναι σκοτεινά
Όμως οι φίλοι κι οι γνωστοί σου
είναι οι οδηγοί σου

Γι' αυτό μη νομίζεις ότι δεν υπάρχει φως
Γιατί πάντα για σένα θα 'ναι κάποιος φίλος
η γαλήνη και το φως σου
Αυτός που θα σε ακολουθεί μέχρι το τέλος του κόσμου
Αυτός που σε εμπνέει
τις μέρες που το σκοτάδι σε κυριεύει

Γι' αυτό σε παρακαλώ, μην κολλάς στο παρελθόν
Γιατί πάντα κάποιος θα σε οδηγεί προς το μέλλον

*

Όταν προχωράς στα σκοτεινά

Θέλω να γίνω ένα μικρό φως
Όχι ένας φάρος να φωτίζει τη θάλασσα
Ή το μεγάλο φανάρι του δρόμου
Θέλω να γίνω
μια μικρή πυγολαμπίδα στο χέρι σου
ένα κεράκι, ζεστό και αβέβαιο
ένα σπίρτο μια σταλιά
το τελευταίο σπίρτο
Αυτό που βρίσκεις ξεχασμένο στην τσέπη σου
εκεί που νόμιζες πως φως δεν υπάρχει

Ο σωστός δρόμος, τη λάθος στιγμή

Αφηγητής: 3 Μαρτίου 1905, λίγους μήνες πριν αρχίσει η πρώτη επανάσταση στη Ρωσία. Ο δεκαοκτάχρονος Λέανδρος και η μητέρα του συζητάνε στο σαλόνι.

Λέανδρος: Μητέρα, γνωρίζεις τίποτα άλλο γι' αυτή την επανάσταση; Θα συμβεί ή...;

Μητέρα: Δεν ξέρω, Λέανδρε. Μετά από τα συμβάντα με το στρατό, δεν έχω μάθει τίποτα καινούργιο. Λογικά θα συνεχίσουν να κάνουν απεργία.

Λέανδρος: Άμα οι πράξεις τους δεν επηρεάσουν αρνητικά τους βαθμούς και τους κόπους μου, δεν έχω κανένα πρόβλημα. Εγώ θέλω να γίνω εφευρέτης, κι αν δεν τα καταφέρω λόγω αυτών, τότε...

Μητέρα: Σοσι! Μην πεις λέξη παραπάνω. Αν σε ακούσει κάποιος απ' αυτούς μπορεί να σε σκοτώσει! Καταλαβαίνω την αγωνία σου, όμως η οργή και η βία δεν λύνουν τα προβλήματα των ανθρώπων. Μόνο η αγάπη, η συμπόνια και ο διάλογος. Τώρα πήγαινε για ύπνο, έχεις σχολείο αύριο.

Λέανδρος: Καλά, όμως το καλό που τους θέλω είναι να μην με εμποδίσουν να γίνω εφευρέτης! *(ο Λέανδρος χτυπά το χέρι του στο τραπέζι και φεύγει για να πάει να κοιμηθεί στην κρεβατοκάμαρά του)*

Αφηγητής: Το επόμενο μεσημέρι, καθώς επέστρεφε από το σχολείο, περνώντας από ένα στενό... Μπαμ! Ακούγεται ένας δυνατός θόρυβος. Όλα μαυρίζουν. Μετά από ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, ο Λέανδρος ξυπνά.

Λέανδρος: Τι συνέβη; Τι είναι αυτό το μέρος;
(ένα δυνατό φως τον τυφλώνει)

Λέανδρος: Βρίσκομαι... σε ένα ιατρείο; Γιατί; Τι συνέβη;

(σηκώνεται και κοιτάζει γύρω του, βλέπει τη μητέρα του)

Λέανδρος: Μητέρα; Γιατί κλαις; Μητέρα; Μητέρα δεν ακούς; Μαμά; Σε παρακαλώ, απάντησέ μου...

(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει, ωστόσο περνά από μέσα της κι εκείνη δεν τον αισθάνεται)

Λέανδρος: Τι; Πώς; Γιατί;

(γυρίζει το κεφάλι και βλέπει έναν ψηλό καλοντυμένο άντρα που μιλάει στη μητέρα του)

Λέανδρος: Πατέρα; Δεν θα έπρεπε να δουλεύεις τώρα;

Πατέρας *(στη μητέρα)*: Καρδιά μου, μόλις μίλησα με το γιατρό...

Μητέρα: Και τι είπε; Το παιδί μας θα γίνει καλά; *(κλαίει)*

Πατέρας: Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα...

Μητέρα: Τι εννοείς δεν μπορούν να κάνουν τίποτα; Εσύ δεν είπες...

Πατέρας: Λίγο πριν αρχίσουν να τον βοηθάνε πέθανε από αιμορραγία.

Μητέρα: Τι! Παιδί μου! *(κλαίει ακόμα πιο δυνατά)*

Λέανδρος: Πώς; Μα είμαι ακόμα εδώ! Δεν έχω πεθάνει ακόμα!

Μαμά! Μπαμπά!

Αφηγητής: Ο Λέανδρος ακολούθησε τους γονείς του, ενώ προσπαθούσε μάταια να τους κάνει να τον δουν ή να τον ακούσουν. Όμως την επόμενη εβδομάδα παρακολούθησε την ταφή του. Τότε ήταν που συνειδητοποίησε τι γινόταν.

Ο Λέανδρος ήταν ψυχολογικά κατεστραμμένος. Μόνος, καταδικασμένος να δει όλους τους φίλους του να ζουν τα όνειρά τους ενώ ο ίδιος ήταν παγιδευμένος, ανίκανος να προχωρήσει στον παράδεισο ή την κόλαση.

Έτσι έμεινε για πολλές δεκαετίες, μέχρι που πέθανε η μητέρα του. Επιτέλους δεν θα χρειαζόταν πλέον να είναι μόνος. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Όμως όσο και να περίμενε, δεν μπορούσε να δει την ψυχή της.

Η ελπίδα του δεν χάθηκε αμέσως, παρέμεινε δυνατή ώπου άρχισε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Τόσος θάνατος, αλλά

αυτός ακόμα μόνος. Όσπου στις 18 Σεπτεμβρίου 2022, μια δεκαεπτάχρονη κοπέλα, η Αριάδνη, μπόρεσε να τον δει και να τον ακούσει.

Λέανδρος: Γιατί υπάρχω ακόμα; Γιατί δεν μπορώ να προχωρήσω στον επόμενο κόσμο, στην επόμενη ζωή; Στο οτιδήποτε ακολουθεί! Ξέρω ότι κάνω τις ίδιες ερωτήσεις εδώ και πολύ καιρό, όμως δώσε μου ένα σημάδι για να καταλάβω το γιατί. Αν υπάρχει κάποια ανώτερη δύναμη, Σε παρακαλώ, δείξε μου κάτι...

Αριάδνη: Σε ποιον μιλάς;

Λέανδρος: Α! *(προσπαθώντας να συνέλθει από το σοκ, κοιτάζει γύρω του και βλέπει την Αριάδνη)*

Λέανδρος: Σε μένα μιλάς;

Αριάδνη: Σε ποιον άλλον;

Λέανδρος: Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, ΘΕΕ! Σ' ευχαριστώ!! Επιτέλους, μετά από τόσα χρόνια, μπορώ να επικοινωνήσω με κάποιον.

Αριάδνη: Τι εννοείς; Αφού υπάρχουν τόσα άτομα που περνάνε στο πεζοδρόμιο. Μπορείς να τους μιλήσεις.

Λέανδρος: Αχ...πόσο ωραίο θα ήταν να μιλήσω με τους άλλους, ακόμη κι αν δεν με έβλεπαν. Τέλος πάντων...όλα αυτά είναι του παρελθόντος, τώρα που υπάρχει κάποιος που μπορώ να του μιλήσω και μπορεί να με δει. Επιτέλους μπορώ να ευχαριστηθώ τη μετά θάνατον ζωή μου!

Αριάδνη: Τι; Μετά θάνατον; Τι εννοείς;

Λέανδρος: Δε χρειάζεται να ξέρεις... Πώς σε λένε;

Αριάδνη: Αριάδνη, εσένα;

Λέανδρος: Λέανδρος. Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε γνώρισα.

Αριάδνη: Αλήθεια, ε; Τέλος πάντων, πρέπει να φύγω.

Λέανδρος: Γεια!

Αφηγητής: Την επόμενη μέρα, καθώς περπατούσε ο Λέανδρος, κοιτάζοντας μήπως και συναντήσει την Αριάδνη, την είδε σε ένα σχολείο. Από περιέργεια, την ακολούθησε για να καταλάβει σε τι

τάξη είναι, να μάθει την ηλικία της. Όμως το σκηνικό που είδε ήταν μια ομάδα παιδιών να την κοροϊδεύουν και να της λένε ότι δεν θα κατάρφερνε ποτέ να γίνει εφευρέτης όσο κι αν το ήθελε. Ο Λέανδρος δεν ήθελε να την κάνει να φανεί περίεργη, αφού μόνο αυτή μπορούσε να τον δει, έτσι απλώς έφυγε και την περίμενε εκεί που συναντήθηκαν πρώτη φορά. Το ίδιο βράδυ ήρθε.

Λέανδρος: Καλησπέρα.

Αριάδνη: Καλησπέρα! Πώς είσαι;

Λέανδρος: Αυτό θα έπρεπε να σε ρωτήσω εγώ. Σε πείραζαν στο σχολείο, πώς είσαι;

Αριάδνη: Πώς το ξέρεις αυτό; Μήπως είσαι στο ίδιο σχολείο;

Λέανδρος: Ναι, απλά δεν πατάω ποτέ. Όμως ακόμα δεν απάντησες στην ερώτησή μου.

Αριάδνη: Καλά είμαι. Απλώς, όσο προχωράω, το όνειρό μου μου φαίνεται πιο αδύνατο.

Λέανδρος: Γιατί; Ποιο είναι;

Αριάδνη: Θέλω να γίνω εφευρέτης.

Λέανδρος: Το ίδιο όνειρο έχουμε. Αν θες, μπορώ να σε βοηθήσω. Θα είναι εντελώς δωρεάν και σε διαβεβαιώνω πως δεν θα το μετανιώσεις. Διαβάζω τα μαθήματα που χρειάζονται από την Τρίτη Γυμνασίου, οπότε ήδη γνωρίζω τι πρέπει να μάθεις.

Αριάδνη: Ας δοκιμάσουμε...κι αν δε λειτουργεί, θα σταματήσουμε.

Αφηγητής: Έτσι ο Λέανδρος και η Αριάδνη άρχισαν να συναντιούνται κάθε εβδομάδα, στο ίδιο σημείο που είχαν πρωτοβρεθεί, για το μάθημα που είχαν κανονίσει. Τη βοήθησε να γίνει μια από τις καλύτερες μαθήτριες του σχολείου της. Για μήνες ακολουθούσαν αυτό το πρόγραμμα, ώπου πριν το Πάσχα, όταν έκαναν μάθημα...

Αριάδνη: Ναι, αλλά δεν μπορώ να διαιρέσω με το χ;

Ξένος: Σε ποιον μιλάς, κυρία μου;

Λέανδρος: Γρήγορα, πες του ότι μιλάς στον εαυτό σου!

Αριάδνη: Μα για-

Λέανδρος: Πες του αυτό και θα σου εξηγήσω μετά!

Αριάδνη: Καλά... Μιλάω στον εαυτό μου.

Ξένος: Τι παράξενη κοπέλα... *(φεύγει)*

Αριάδνη: Τώρα θα μου πεις γιατί έπρεπε να το πω αυτό; Αφού μιλάω σε σένα!

Λέανδρος: Θέλω να μου υποσχεθείς ότι οτιδήποτε κι αν σου πω δεν θα σε τρομάξει και δεν θα αλλάξει τον τρόπο που με βλέπεις.

Αριάδνη: Στο υπόσχομαι. Τώρα μπορείς να μου πεις την αλήθεια;

Αφηγητής: Ο Λέανδρος κράτησε το λόγο του και της διηγήθηκε την ιστορία του. Πώς πέθανε, πόσο καιρό περίμενε να επικοινωνήσει με τους δικούς του αλλά και πώς το μόνο άτομο που τον έβλεπε και τον άκουγε ήταν εκείνη.

Αριάδνη: Δηλαδή... είσαι φάντασμα;

Λέανδρος: Ναι...

Αριάδνη: Ο άγνωστος είχε δίκιο που με είπε περιεργή...

Λέανδρος: Άκου, ελπίζω να μην άλλαξε κάτι τώρα που έμαθες το μυστικό μου. Όμως ακόμα κι αν κάποιος μάθει ότι μιλάς μαζί μου, αγνόησέ τον και μην πιστέψεις ποτέ ότι είσαι παράξενη, είσαι απλώς μοναδική.

Αριάδνη: Ευχαριστώ, αλλά θα χρειαστώ λίγο χρόνο να σκεφτώ.

Αφηγητής: Έτσι η Αριάδνη μάζεψε τα πράγματά της και έφυγε. Ο Λέανδρος δεν την είδε για μία εβδομάδα κι αυτό τον έκανε να φοβάται. Άμα δεν ξανάρθει; Άμα της συνέβη κάτι; Άμα θα έπρεπε να βιώσει ξανά τη μοναξιά που ένιωθε τόσα χρόνια... Το μόνο που ήθελε ήταν να μην είναι πια μόνος και τώρα μπορούσε να ξαναμείνει μόνος. Και τότε, μια μέρα στα μέσα της δεύτερης εβδομάδας που την περίμενε, εκείνη ξανάρθε.

Αριάδνη: Καλησπέρα, Λέανδρε.

Λέανδρος: ΑΡΙΑΔΝΗ! Πού ήσουν; Είσαι καλά; Γιατί δεν ήρθες νωρίτερα; Ξέρεις πόσο ανησύχησα;

Αριάδνη: Περίμενε... Είμαι καλά, βρισκόμουν στο σπίτι μου και σκεφτόμουν τι να κάνω. Να επιστρέψω ή να προσπαθήσω να περάσω την τάξη μόνη μου, να συνεχίσουμε όπως πριν, ακόμη κι αν γνωρίζω ότι είσαι νεκρός ή να σταματήσουμε, γιατί οι άλλοι θα νομίζουν ότι είμαι σχιζοφρενής. Τελικά είσαι αυτός που με βοήθησε με τα μαθήματα, και βοήθησες να σταματήσουν να με κοροϊδεύουν τα παιδιά. Οπότε δεν μπορώ να φύγω έτσι. Θα μείνω να συνεχίσουμε τα μαθήματα. Αλλά μετά τις εξετάσεις θα φύγω.

Λέανδρος: Τι; Θα φύγεις; Μα-

Αριάδνη: Όχι “μα”! Αυτή είναι η τελική μου απόφαση.

Λέανδρος: Εντάξει...

Αφηγητής: Μέχρι τις εξετάσεις, η ζωή και των δύο προχώρησε ομαλά. Η Αριάδνη απέκτησε καινούργιους φίλους, ενώ ο Λέανδρος προσπαθούσε να περάσει τις καλύτερες στιγμές που μπορούσε με την Αριάδνη, στο χρόνο που τους είχε απομείνει μαζί. Και έπειτα ήρθαν οι εξετάσεις.

Αριάδνη: Είμαι τόσο αγχωμένη. Ελπίζω να μην είναι πολύ δύσκολα τα θέματα.

Λέανδρος: Μην αγχώνεσαι. Έχεις κάνει τόση προετοιμασία με σκοπό να πετύχεις το στόχο σου και έχεις και τις φίλες σου να σε υποστηρίζουν...

Αριάδνη: Ναι αλλά αν βάλουν δύσκολα...

Λέανδρος: Μια χαρά θα τα πας. Η προετοιμασία σου είναι υπεραρκετή.

Αριάδνη: Ήθελα να σε ρωτήσω... Έχεις ποτέ φανταστεί τι θα γινόταν αν δεν συναντιόμασταν;

Λέανδρος: Η εμπειρία μου σ' αυτόν τον κόσμο μου έχει διδάξει ότι κάθε άνθρωπος έχει ένα σκοπό ή ένα όνειρο, και μέχρι να το

εκπληρώσει είναι ένα από τα δύο, αγχωμένος αλλά τυχερός ή κατσούφης και άτυχος. Οπότε εσύ, που δεν έχεις εκπληρώσει ακόμα το όνειρό σου, είσαι τυχερή και θα περάσεις.

Αριάδνη: Ελπίζω να έχεις δίκιο...

Αφηγητής: Την ώρα των εξετάσεων, ο Λέανδρος την ακολούθησε μέσα σε κάθε αίθουσα, όμως την τελευταία μέρα, στο τελευταίο μάθημα, αφού μπήκε η Αριάδνη στην αίθουσα, ο Λέανδρος εξαφανίστηκε απ' τα μάτια της και στη θέση του υπήρχε ένα χαρτί που έγραφε:

*Ακολούθησε τα όνειρά σου, διότι όλοι
Τα χαμένα τους όνειρα αναζητούν να εκπληρώσουν
Όμως τα τυφλά τους μάτια πώς να το δουν;
Που η λάμψη των διαβολικών κερμάτων
Αφαίρεσε την αθωότητα και την όραση αυτών
που εστιάζουν μόνο στα προβλήματα που συναντούν
Ευτυχώς, δεν ακολούθησες την ιδεολογία τους
Κι αυτό πρέπει να σε κάνει πιο χαρούμενη από αυτούς και τους δικούς τους*

*Γι' αυτό, συνέχισε να κνηγάς τα όνειρά σου
Χωρίς ν' αλλάξεις τον τρόπο σου
Πάντα κάποιος θα βρίσκεται να σε βοηθάει
Γι' αυτό μη σταματάς και χαρούμενη θα βγεις
Κι όταν έρθει το τέλος της ζωής σου
Εσύ ακόμα δυνατή, χαρούμενη θα νιώθεις
Αντίο, Αριάδνη.*

Αφηγητής: Αμέσως αφού το διάβασε η Αριάδνη, την έπιασαν τα κλάματα, γέμισε πείσμα και έγραψε τις εξετάσεις αποφασισμένη να περάσει το μάθημα. Και πέρασε. Αργότερα, έγινε μια από τις πιο διάσημες εφευρέτριες που είχε γνωρίσει ο κόσμος την εποχή εκείνη. 1ο τέλος:

Αφηγητής: Κυρίες και κύριοι, αυτή η ιστορία δείχνει πώς μια καλή πράξη μπορεί να αλλάξει και να βοηθήσει έναν άνθρωπο. Γι' αυτό σας καλώ, βοηθήστε οποιονδήποτε έχει ανάγκη, αν σας δοθεί η ευκαιρία. Μην αγνοείτε τα άτομα που έχουν ανάγκη τη βοήθειά σας. Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας...

2ο τέλος:

Αφηγητής: Ο Λέανδρος, αφού εξαφανίστηκε, είδε ένα ψηλό άτομο καλυμμένο με μαύρο μανδύα που κρατούσε ένα μεγάλο δρεπάνι. Το μόνο που φαινόταν ήταν οι κοκάλινες παλάμες και οι πατούσες του.

Λέανδρος: Επιτέλους, μπορώ να ξαναδώ την οικογένεια και τους φίλους μου.

Χάρος: Συγγνώμη, αλλά... με εκατομμύρια θανάτους καθημερινά... δεν έχω βρει τα πνεύματά τους ακόμη. Γι' αυτό, είτε θα κάνεις καινούργιους φίλους, ή θα πρέπει να περιμένεις μόνος.

Αφηγητής: Ξαφνιασμένος, ο Λέανδρος δεν ήξερε τι να κάνει. Όμως δεν ήθελε να ξαναμείνει μόνος, οπότε θα έκανε όσες προσπάθειες χρειαζόνταν για να μην συμβεί αυτό. Ήταν μάταιο. Για τους άλλους ήταν ξένος και δεν τον εμπιστεύονταν. Έτσι, έμεινε ξανά να περιμένει πότε θα επιστρέψει ο Χάρος με τους δικούς του φίλους ή συγγενείς, να περιμένει πότε θα σταματήσει να είναι μόνος, να περιμένει κάποιον να τον βοηθήσει, όπως αυτός βοήθησε την Αριάδνη.

Το κῆμα

Σκιotáδι, κόπηκε το ρεύμα, έξω, να βγω έξω! Έξω στον αέρα! Τα πόδια μου έχουν μουλιάσει βουτηγμένα στο κρύο νερό. Δεν βλέπω την άκρη του διαδρόμου, κρυώνω, πού είναι η έξοδος; Τα ρούχα μου βράχηναν, το σώμα μου παγώνει λίγο-λίγο. Δεν μπορώ να κουνηθώ. Θέλω να φύγω, να φύγω! Να πάω στο σπιτάκι μου! Στη μητέρα μου. Μητέρα! Μητέρα!

“Παιδί μου, εδώ είμαι, τι έπαθες;”

“Ω μητέρα, είχα ένα τρομερό όνειρο, τρομερό.”

“Μη φοβάσαι, παιδάκι μου, έλα. Ο ήλιος ανέτειλε, τα τέρατα κρύφτηκαν, μη φοβάσαι.”

“Ναι, θα σηκωθώ, πάω στο εργαστήριο, πρέπει να τελειώσω τον πίνακα. Να προλάβω πριν την ημέρα του ταξιδιού. Θα πάω στη Νέα Υόρκη, μανούλα μου! Θα πάω στη Νέα Υόρκη! Θα ειδώσω τα έργα, θα αναγνωριστώ σε παγκόσμια κλίμακα. Όλοι θα ξέρουν τ' όνομά μου. Είναι το όνειρό μου, μητέρα! Το όνειρό μου! Θα το πετύχω!”

Ανοίγω τα μάτια μου. Το νερό έχει ανέβει πάνω από τη μέση. Δεν νιώθω τα πόδια μου, η κοιλιά μου πονάει. Βρήκα την άκρη του διαδρόμου, αλλά οι σκάλες έχουν ήδη πλημμυρίσει, την έξοδο, να βρω την έξοδο! Να βγω στο κατάστρωμα, στον αέρα!

Βγήκα στο κατάστρωμα. Τα πνευμόνια μου γέμισαν αέρα κι ανάσανα. Άρχισα σιγά-σιγά να ξεχωρίζω τον κόσμο τριγύρω μου. Επικρατούσε πανικός, φωνές και κλάματα. Το πλήρωμα φωνάζει οδηγίες, ο κόσμος φωνάζει προσευχές, τα παιδιά καλούν τους γονείς τους. Ρίχνουν τις βάρικες στη θάλασσα, πρώτα βάζουν τα παιδιά και τις γυναίκες. Σε κάποιες βάρικες έχουν μπει οι άντρες. Οι λέμβοι δεν είναι αρκיעτές, ο κόσμος είναι ατελείωτος, κάποιοι έχουν εγκλωβιστεί στα χαμηλότερα επίπεδα.

Το πλοίο γέρνει, κάποιος μου φωνάζει να μπω σε μια βάρικα. Μπαίνω, μα βλέπω ένα παιδάκι με το μεγάλο αδελφό του. Δεν τον άφησαν να μπει, έπαιρναν μόνο το παιδί. Πηδάω έξω απ' τη βάρικα, σιαρφαλώνω στην κουπαστή, πετάω στη θέση μου τον αδελφό του παιδιού, μετά αρπάζω το παιδί και το ρίχνω στην αγκαλιά του. Το πλήρωμα με παραμερίζει, μα πλέον δεν μπορούν να τους χωρίσουν.

Γελάω καθώς οι βάρικες πέφτουν στο νερό, το πλοίο σπάει στα δύο. Βυθίζεται. Τουλάχιστον το παιδί θα μπορεί να ονειρεύεται για μένα. Χαλάλι. Κλείνω τα μάτια με ένα χαμόγελο. Σκοτάδι.

Τα δώρα των Χριστουγέννων

Ένα κείμενο της Ζωής, της Ειρήνης, της Γεωργιάνας, της Βάλιας, της Σταυρούλας, της Θάλειας, της Κατερίνας, του Νικόλα και του Άγγελου.

*

*Χοροπηδάω και γελάω
και τους ταράνδους χαιρετάω
Πρέπει να ετοιμαστώ,
συμβαίνει κάτι μαγικό*

*Έρθε η στιγμή, φτάνει η βραδιά
που περιμένουν τα παιδιά
Παίρνω λίγη απ' τη χαρά τους
και μαγεύω τα όνειρά τους*

Τα κάνω να πιστέψουν

*στα Χριστούγεννα, σε μένα,
να πιστέψουν στο αδύνατο,
τα κάνω ευτυχημένα!*

*Πρέπει να τρέξω, να βιαστώ,
το μυστικό μου είναι απλό
Το δώρο που ο καθένας λαχταρά
να μάθω για να φέρει τη χαρά.*

*

Γιάννης

-Όνομα;
-Ιωάννης.

Από τις λίγες ιστορίες του παρελθόντος που χάριζαν σ' εμένα και τους γονείς μου στιγμές γέλιου ήταν το πώς αποφάσισαν το όνομά μου. Ο παππούς μου απ' την πλευρά του μπαμπά -Κωνσταντίνος- και ο μπαμπάς της μαμάς -Μάρκος- τσακώνονταν για μήνες προσπαθώντας να καταλήξουν για το ποιο όνομα θα ήταν πρώτο (εννοείται πως θα έπαιρνα και τα δύο, διαφορετικά η οικογενειακή βεντέτα θα ήταν αναπόφευκτη). Κατέληξαν να στέκονται όλοι με τα καλά τους μπροστά στην εκκλησία την ημέρα της βάφτισής μου, χωρίς να γνωρίζουν την τελική απόφαση του μπαμπά. Το θέμα είναι ότι ούτε αυτός ήξερε.

Πλησίασε με αυτοπεποίθηση τον παπά με την πρόφαση ότι ήθελε να βεβαιωθεί πως το νερό δεν ήταν πολύ κρύο για μένα. Η στιχομυθία που ακολούθησε όμως είχε τελείως άλλο θέμα και ήταν η εξής:

-Γεια σας, πάτερ, την ευλογία σας.
-Καλημέρα τέκνον μου, να ζήσει ο Κωνσταντίνος-Μάρκος.
-Ναι, σχετικά με αυτό...

-Σχετικά με τι, τέκνον μου;

-Με το όνομα. Ξεχάστε ό,τι σας είπα. Διαλέξτε εσείς ένα.

Ο παπάς σταμάτησε αυτό που έκανε για να κοιτάξει το μπαμπά μου με απορία. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του δυο φορές, μετά το στόμα του, αναποφάσιστος για το ποια θα ήταν η κατάλληλη απάντηση, και τέλος είπε, με το χέρι του να ξύνει τη γκριζόμαυρη γενειάδα:

-Παρακαλώ;

-Αν δυσκολεύεστε ν' αποφασίσετε να σας βοηθήσω... πρότεινε ο μπαμπάς.

-Συγγνώμη;

Με κάθε λέξη που έλεγε ο μπαμπάς μου, ο παπάς αμφέβαλλε όλο και περισσότερο για το αν έπρεπε να συνεχίσει με αυτό το μυστήριο.

-Πώς τον λένε το ναό; ρώτησε ο μπαμπάς μου βιαστικά.

-Άγιο Ιωάννη...

-Τέλεια! Να ζήσει ο Ιωάννης!

Και με αυτή τη φράση ο μπαμπάς μου με πάσαρε στον άναυδο παπά. Περιττό να αναφέρω ότι οι καλεσμένοι παρακολούθησαν το μυστήριο σε πλήρη σύγχυση και -ορισμένοι- με εννευρισμό, ενώ ο πατέρας μου γελούσε κρυφά, ευχαριστημένος με το κατόρθωμά μου.

-Επίθετο;

-Μακρής.

Εδώ δεν έχω κάτι να πω. Αλλά ο προπάππους μου ήταν ψηλός.

-Ηλικία;

-Δεκαπέντε.

-Ημερομηνία γέννησης;

-Πέντε Φεβρουαρίου.

Φέτος στα γενέθλιά μου, η μητέρα μου γύρισε αργά το βράδυ σπίτι κρατώντας στο ένα χέρι μια τούρτα για τρία άτομα και ένα μπαλόνι στο άλλο. Ήταν εξαντλημένη από άλλη μια κουραστική μέρα στη δουλειά, με κομφετί στα μαλλιά της και πούπουλα στην πολυφορεμένη και ξεθωριασμένη ποδιά της.

-Συγγνώμη Γιάννη μου, αυτά τα παιδιά δεν σέβονται τίποτα πια όταν τους δίνουν αυτά τα...πώς τα λένε μωρε;

-Κομφετί.

-Ναι, αυτά τα χρωματιστά, ναι. Τέλος πάντων, μη σε απασχολώ με τα ζιζάνια στο δημοτικό πάλι. Κοίτα που κάτι ήθελα να σου πω. Ε... Α, χίλια συγγνώμη γιόκα μου! Χρόνια πολλά, να σε χαιρόμαστε, καμάρι μου, είπε με ενοχή γραμμένη στην έκφρασή της, προτού με τις όπως πάντα σπασμωδικές κινήσεις της επειχειρήσει να με αγκαλιάσει, με αποτέλεσμα να γλιστρήσει η τούρτα από τα χέρια της και να προσγειωθεί άδοξα στα πόδια μου.

Σαν να πατήθηκε κάποιου είδους κουμπί, τα μάτια της πλημμύρισαν με δάκρυα και ξέσπασε σε λυγμούς. Περάσαμε την επόμενη ώρα να την καθησυχάζω, πως είναι καλή μητέρα, ενώ αυτή μου μιλούσε για κάθε τι που ήθελε να μου προσφέρει και δεν μπορεί. Μόλις βρήκα το θάρρος να της πω ότι το μόνο δώρο που ήθελα για οποιαδήποτε γιορτή ήταν χρόνος με εκείνη, να με απασχολεί με τα ζιζάνια και τα νέα της, μπήκε ο πατέρας μου.

-Όνομα πατρός;

-Πέτρος. Πέτρος Μακρής.

Τον πατέρα μου τον θυμάμαι να μου μαθαίνει χαμογελαστός και καταιόκινος απ' το κρύο πώς να φτιάχνω τις καλύτερες χιονόμπαλες για χιονοπόλεμο. Τον θυμάμαι να μου φέρνει ζεστή σούπα στο κρεβάτι όταν ήμουν κρυωμένος στην τρίτη δημοτικού, να τη φυσάει για να μην κωά. Κι έτσι τον θυμάμαι, όχι γιατί έτσι είναι πάντα, όχι γιατί έχει φύγει απ' τη ζωή, αλλά γιατί

τότε ήταν “ο μπαμπάς μου”.

Έτσι τον θυμάμαι τις στιγμές που το μόνο που βλέπω μπροστά μου είναι το κέλυφος ενός ανθρώπου που άλλοτε έτρεχε κι άλλοτε έκανε φάρσες σαν μικρό παιδί. Αυτές είναι οι εικόνες που αναγκάζω τον εαυτό μου να ανακαλεί όταν, γυρνώντας αργά το βράδυ στο σπίτι τον αντικρίζω με βλέμμα κενό όσο και το μπουκάλι στο χέρι του να κάθεται ακίνητος στην ίδια ξύλινη καρέκλα, λες και αυτή είναι η φυσική του θέση, λες και αυτή ήταν πάντα.

Ήξερα ότι κάτι άλλαξε όταν, μπαίνοντας στο γραφείο του τέσσερα χρόνια πριν την παραμονή των Χριστουγέννων, αντί να βρω απλωμένα περιτυλίγματα δώρων και διάφορες χριστουγεννιάτικες κάρτες, είδα μόνο λογαριασμούς και προειδοποιήσεις κι αυτόν να κοιτάει με απελπισία το πτυχίο του στον τοίχο. Μετά απ' αυτή τη μέρα, τη θέση των χαμόγελων και των αστείων του πήρε ένα βλέμμα που πάντα ψάχνει το πάτωμα, μια ανεξάντλητη και επιτακτική αίσθηση ανάγκης πάντοτε να μου υποδεικνύει κάθε βήμα που πήρε αυτός και δεν πρέπει να πάρω, κάθε δυνατή πορεία που ελπίζει να γίνει δική μου, ώστε να μην θυμίζω αυτόν.

Από τότε δεν σταμάτησε να απομακρύνεται και το μόνο που μου μένει να κάνω είναι να κρατάω σαν φυλαχτό τις ξέγνοιαστες στιγμές μαζί του, αυτές που ήταν ο εαυτός του, ο μπαμπάς μου, για τον οποίο μόνο περήφανος μπορώ να λέω ότι είμαι.

Ανεβαίνω τα σκαλιά του ορφανοτροφείου πηγαίνοντας προς το γνωστό πλέον δωμάτιο που με περιμένει κάθε φορά που έρχομαι εδώ. Κι όμως, παρ' ότι έχω κάνει αυτή τη διαδρομή αρκετές φορές τα τελευταία τέσσερα χρόνια, αυτή τη φορά νιώθω μια διάχυτη μελαγχολία και απογοήτευση που δεν με συνόδευε τις προηγούμενες φορές. Σε μια βδομάδα είναι Χριστούγεννα και εμένα θα με βρουν μόνο σ' αυτό το κρύο δωμάτιο. Συγκρατώντας τα επιθετικά μου δάκρυα, αφήνω κάτω την τσάντα μου και αρχίζω να τακτοποιώ.

*

*Μα τα παιδιά είναι πολλά
χιλιάδες τα όνειρά τους
Και πώς θα γίνει να το βρω,
το όνειρο το ιδανικό;*

*Πώς να το ξέρει μια ψυχή
αρχαία και γεροντική;
Γι' αυτό φοράω το μαγικό
στον καθενός το όνειρο βουτώ*

*Εκεί γιρλάντες και χρυσόσκονες θα βρω
λατρεύω να γυρίζω, να παρατηρώ
Πρόσεχε τι θα ευχηθείς, μη μετανιώσεις
τα όνειρά σου τα κρατάω σε σημειώσεις...*

*

Δάφνη και Ρούμπερτ

Σε ένα ορφανοτροφείο, σε μια μικρή κι απόμακρη πόλη, δουλεύει μια κοπέλα τριάντα δύο χρονών. Είναι κοκκινομάλλα, με καστανά μάτια και φακίδες.

Σήμερα ξύπνησε και φόρεσε για τη δουλειά την αγαπημένη γαλάζια φούστα της, που και τα παιδιά αγαπούσαν τόσο πολύ. Στη μέση της έδεσε τη λευκή ποδιά της με δαντελωτές άκρες κι ένα Δ κεντημένο με χρυσή κλωστή στον ποδόγυρο, από το όνομά της, “Δάφνη”.

Η Δάφνη αγαπούσε πολύ τα παιδιά, πάντα ήθελε να γίνει μητέρα. Πριν πέντε χρόνια όμως, ανακάλυψε ότι δεν μπορούσε να κάνει παιδιά, οπότε αποφάσισε να κάνει μια δουλειά που θα την

έφερε όσο πιο κοντά γινόταν στην αίσθηση της μητρότητας.

Φτυαρίζοντας το χιόνι από το μονοπάτι της εισόδου και προσπαθώντας να μη χαλάσει τους χιονάνθρωπους των παιδιών, “Κύριο και Κυρία Χιόνη”, είχε ξυπνήσει από νωρίς ο Ρούμπερτ.

Καθώς το μονοπάτι άρχιζε να καθαρίζει, θυμόταν που κάποτε κι αυτός σαν παιδί έφτιαχνε την οικογένεια χιονάνθρωπων στην αυλή του ορφανοτροφείου, εκεί που γνώρισε τα “αδέρφια” του, εκεί που γνώρισε και τη Δάφνη μικρούλα, που μοιράστηκαν μαζί πολλές υπέροχες αναμνήσεις.

Βγαίνοντας από τις σιέψεις του, ο Ρούμπερτ έριξε μια κλεφτή ματιά στο παράθυρο, προσπαθώντας να βρει τη Δάφνη.

Τα παιδιά κοιμούνταν ακόμα και η Δάφνη ξείνησε να ετοιμάζει τις σημερινές δραστηριότητες. Αφού ξύπνησαν κι εκείνα και καταβρόχθισαν το πρωινό τους, μαζεύτηκαν στο σαλόνάκι κι άρχισαν να φτιάχνουν τις χιονονιφάδες από χρωματιστό χαρτόνι για να στολίσουν το ορφανοτροφείο. Η Δάφνη καμάρωνε τις χιονονιφάδες όταν ξαφνικά-

“Ο κύριος και η κυρία Χιόνη μας επιτίθενται!” ακούστηκε η φωνή του Ρούμπερτ από τον κήπο, που την ακολούθησε το τρεχαλητό των ενθουσιασμένων παιδιών προς τα έξω για να παίξουν χιονοπόλεμο.

Οι χιονόμπαλες πήγαιναν κι έρχονταν, κι ο ουρανός θύμιζε για άλλη μια φορά τα πρώτα χιόνια.

Θαυμάζοντας η Δάφνη το παιχνίδι των παιδιών, αφαιρέθηκε για λίγο, μα συνήλθε γρήγορα από το ξαφνικό κρύο χτύπημα μιας χιονόμπαλας στο μάγουλό της, ακολουθούμενο από τα χαχανητά του Ρούμπερτ. Κοιτάχτηκαν και έσκασαν στα γέλια.

Μετά το δείπνο, μοίρασαν στα παιδιά τις χειροποίητες χριστουγεννιάτικες κάλτσες για τα δώρα του Αγίου Βασίλη.

“Μην ξεχάσετε να τις κρεμάσετε” φώναζε η Δάφνη καθώς έμπαιναν στα δωμάτιά τους.

Σαν έπεσε ησυχία και μείναν μόνοι τους ο Ρούμπερτ και η Δάφνη, συναντήθηκαν στο τρίτο σκαλί της εισόδου όπου κάθονταν

κάθε βράδυ με ζεστές σοκολάτες.

“Με ξεπάγιασες σήμερα, θα σε ξεπαγιάσω εγώ αύριο” του είπε η Δάφνη κλείνοντάς του το μάτι. Καθώς η συζήτηση τράβηξε μέχρι τα μεσάνυχτα, ακούγονταν αχνά τα γέλια και οι ψίθυροί τους. Λίγο πριν σηκωθούν για να πάνε για ύπνο, η Δάφνη κουρασμένη έγειρε στον ώμο του Ρούμπερτ, που χωρίς απορία την πήρε στην αγκαλιά του στοργικά.

*

*Κοιτάω το πράγμα να ναι ρεαλιστικό
Αλλιώς το όνειρο δεν βγαίνει αληθινό
Ύστερα βγαίνω απ' το όνειρο μαζί
με τον ιδανικού σου δώρου την ονειρική μορφή*

*Λίγη χρυσόσκονη και γίνεται πραγματικό
Και μόλις τα δυο δάχτυλα χτυπά,
Φεύγω- ταξίδι στον κόσμο όλο
είναι γνωστό πως τον έχω το ρόλο*

*Μέσα στο έλκηθρο
με ένα μόνο τάρανδο
αγγίζω την ταχύτητα του φωτός
καθώς γυρίζω τις πόλεις μοναχός*

*Με γεμάτη κοιλιά, γάλα και μπισκότα
Αφήνω τα ζωτικά πίσω στο σπίτι, έτοιμα τα πακέτα*

*Από ορφανοτροφεία μέχρι πολυκαταστήματα
Τρέχω πάντα με τα καλύτερα προαισθήματα*

*Μιλώ σε σίχους και ρίμες
Μετά από τόσους αιώνες δεν πιστεύω στις φήμες*

*Νομίζουν όλοι ότi φοράω πάντα κόκκινα
Αλλά αυτά είναι απλά στερεότυπα*

*Σε κάθε ιστορία είμαι ο ήρωας, η θετική κατάληξη, το happy end
Ετούτη τη φορά είμαι το πρόσωπο της αφήγησης,
η φωνή του Μόργκαν Φρήμαν
I'm the man.*

Νικολάκης

Όλο το βράδυ περίμενα κάτω απ' το χριστουγεννιάτικο δέντρο μου αυτόν τον τόσο καλό κυριούλη που ακούω κάθε Χριστούγεννα, αυτό το χοντρούλη παππού με την κόκκινη στολή που ποτέ δεν με άφησε παραπονεμένο. Ούτε που κατάλαβα πώς βρέθηκα στο κρεβάτι μου.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, όλο το σπίτι μύριζε τσουρέκι και μελομακάρονα κι έτρεξα ξανά στο δέντρο να δω αν είχε έρθει ο Άγιος Βασίλης να μου φέρει τα δώρα μου. Ήμουν κατενθουσιασμένος, τσίμπησα κι ένα μελομακάρονο για να δοκιμάσω. Το δέντρο είχε φέτος πιο πολλά πακέτα απ' ό,τι πέρυσι. Άρχισα να σκίζω τα περιτυλίγματα απ' τα δώρα.

Καινούργιο ποδήλατο! Και μπάλα ποδοσφαίρου! Ωχ! Κι αυτό το μεγάλο κουτί είναι γεμάτο lego! Ψάχνω, ψάχνω, μα τα αυτοκινητάκια μου πουθενά.

Φωνάζει η μητέρα μου: “Νικολάκη, έλα για πρωινό!”

Πήγα γρήγορα πάνω στο δωμάτιό μου κι έκλεισα δυνατά την πόρτα, η μητέρα μου ήρθε στο δωμάτιό μου και με ρώτησε: “Τι έπαθες, Νικολάκη; Δεν σου άρεσαν τα δώρα;”

“Όχι! Χάλια ήταν τα δώρα! Ο Άη Βασίλης δεν μου έφερε τα αυτοκινητάκια που του ζήτησα. Δεν καταλαβαίνω! Ήμουν τέλειος. Και καλούς βαθμούς είχα και δεν κακολόγησα κανέναν!”

“Νικολάκη μου, εσύ τέλειος είσαι. Δεν φταις εσύ! Μπορεί ο Άη Βασίλης να τα ξέχασε, βλέπεις πάει σε πολλά παιδάκια δώρα...Είμαι σίγουρη ότι του χρόνου θα σου φέρει πολλά-πολλά αυτοκινητάκια.”

“Όχι! Εγώ τα θέλω τώρα! ΤΩΡΑ!!”

“Βρε Νικολάκη... Δεν μπορεί να ξανάρθει τώρα ο Άη Βασίλης.”

“Δεν με νοιάζει! Να πας να μου τα πάρεις εσύ!”

“Εντάξει... θα πάω εγώ. Έλα τώρα να φάμε πρωινό.”

Καθ' όλη τη διάρκεια του χριστουγεννιάτικου πρωινού ήμουν μουτρωμένος. Δεν πήγα καν να παίξω με τα καινούργια μου παιχνίδια. Σιεφτόμουν μόνο αυτά που δεν είχα. Γιατί ο Άη Βασίλης δεν μου τα πήρε; Αμφέβαλλα και ότι υπήρχε. Άλλωστε, ποιος τον έχει δει; Κανένας!

“Έλα βρε Νικολάκη! Μην έχεις αυτά τα μούτρα! Μπορεί να μην σου έφερε όσα ήθελες, αλλά σου έφερε κάποια, σωστά; Σιέψου τα παιδάκια που-”

“Ναι, αλλά εγώ ήθελα περισσότερο τα αυτοκινητάκια!” διέκοψα τη μητέρα μου. “Να μου έφερνε μόνο αυτά και όχι τα υπόλοιπα!”

“Άκου, αγόρι μου” είπε ο πατέρας μου. “Η ζωή είναι άδικη. Δυστυχώς, δεν μπορούμε να έχουμε όλα όσα θέλουμε. Αλλά πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για αυτά τα οποία έχουμε.”

“Έχει δίκαιο ο πατέρας σου!”

“Ναι, αλλά εγώ ήθελα τα αυτοκινητάκια!”

“Σιέψου ότι κάποια παιδάκια δεν έχουν γονείς, και δεν έχουν ούτε τη δυνατότητα να παίρνουν δώρα απ' τον Άγιο Βασίλη.”

“Ναι, καλά! Σιγά να μην υπάρχουν τέτοια παιδάκια!” φώναξα με πείσμα.

“Ωραία, θέλεις να πάμε να σου δείξω κάτι;” είπε ταραγμένη η μητέρα μου.

“Ναι, αλλά μετά θα πάμε να μου αγοράσεις τα αυτοκινητάκια μου!”

“Εντάξει, πήγαινε να ντυθείς τώρα.”

Πήγα στο δωμάτιό μου και φόρεσα τα αγαπημένα μου ρούχα. Μια μωβ μπλούζα με χρυσές λεπτομέρειες και ένα μαύρο παντελόνι με ασημένιες λωρίδες. Μόλις έβαλα και τα παπούτσια,

κατέβηκα γρήγορα κάτω, έβαλα μπουφάν και φύγαμε με τη μητέρα μου. Έξω είχε χιόνι από χθες, με αποτέλεσμα να μη μπορούμε να πάμε με το αυτοκίνητο. Έτσι, ξεινήσαμε να περπατάμε.

*

*Καλό παιδί ή άταχτος
μεγάλος ή μικρός
περνάω από το σπίτι σου
να φέρω λίγο φως
μικρά, μεγάλα θαύματα
σ' αυτά είμαι ειδικός*

*Δεν ξέρω αν το δώρο σου
θα ανταποκριθεί
σε κάθε προσδοκία σου
σε κάθε σου ευχή
μα εσύ να είσαι σίγουρος
το 'χω καλοσκεφτεί*

*Δεν θα βρεις απαραίτητα
κάτω απ' το έλατό σου
το κάθε αντικείμενο
που είχες στο μυαλό σου
μα στο μυαλό σου έχω βρεθεί
ξέρω το μυστικό σου...*

*

Γιάννης

Κατεβαίνω την ξύλινη σκάλα του κτηρίου. Τριζει πιο πολύ απ' ό,τι παλιότερα, περισσότερα παιδιά τη χρησιμοποιούν πλέον.

Περπατάω χωρίς βιασύνη προς την τραπεζαρία, όπου όλα τα παιδιά έχουν συγκεντρωθεί για το “γιορτινό” τραπέζι.

Τίποτα γιορτινό δεν υπάρχει σ' αυτό το τραπέζι. Γιορτινό είναι ένα τραπέζι όταν γύρω του βρίσκεται μια οικογένεια που γελάει, που μοιράζεται ένα γεύμα φτιαγμένο με αγάπη, παλιές ιστορίες και ανέκδοτα, ακόμη και μικροπειράγματα ή διαφωνίες για τα πολιτικά. Σ' αυτό το τραπέζι τίποτα απ' αυτά δεν υπάρχει. Παρ' όλες τις αφελείς προσπάθειες του ζευγαριού που μας “προσέχει” να δημιουργηθεί οικογενειακό κλίμα, κανένα παιδί εδώ δεν έχει τέτοιες αυταπάτες. Τα περισσότερα δεν θα ξαναδούν ποτέ την οικογένειά τους και άλλα...

Εκνευρισμένος με τον εαυτό μου που παραλίγο να ξεσπάσω σε δάκρυα μπροστά στο ζευγάρι των εργαζόμενων του ορφανοτροφείου, οι οποίοι με παρακολουθούσαν ανήσυχα να κάθομαι μόνος μου, πήγα δίπλα στο παράθυρο. Κόλλησα το κεφάλι μου στο τζάμι και ανάσνα πάνω του, αφήνοντας έναν λεκέ ομίχλης. Τον πήρα πίσω. Συνέχισα αυτό το παιχνίδι για λίγο, αδειάζοντας το μυαλό μου απ' όλο το θυμό και την πικρία που με γέμιζαν τις τελευταίες μέρες.

Μια βδομάδα πέρασε και οι γονείς μου με επισκέφτηκαν μόνο δύο φορές. Στην αρχή χαιρόμουν, όμως έπειτα από λίγο οι ενοχές στο πρόσωπό τους και η εμφανής προσπάθειά τους να μην ξεσπάσουν σε κλάματα με εκνεύριζε και ευχόμουν να μην είχαν έρθει καθόλου.

Κοιτάω πάνω. Ο ουρανός είναι καθαρός και έχει ήλιο. Κάτω είναι χιονισμένα. Πέρα τα δέντρα... Ποιοι είναι αυτοί; Δυο σιλουέτες πλησιάζουν απ' την ανηφόρα κρατώντας πακέτα στα χέρια τους. Μια γυναίκα κι ένας άντρας, δείχνουν να βιάζονται. Μπορεί να είναι; Όχι, δεν μπορεί...

Σε μια στιγμή παράτησα τη θέση μου στο παράθυρο και άρχισα να τρέχω προς την εξώπορτα. Βγήκα στο παγωμένο πλακόστρωτο, παρ' ότι φορούσα ακόμα τις πιτζάμες μου. Η λαχτάρα μου ήταν τόσο μεγάλη γι' αυτό που πίστευα ότι θα δω που

δεν σκέφτηκα ούτε στιγμή το κρύο.

Και είχα δει σωστά, δεν ήταν απλώς δυο σιλουέτες με πακέτα στα χέρια. Ήταν οι γονείς μου, η μαμά μου, με μια τούρτα, σαν την τούρτα που έπεσε στα πόδια μου στα προηγούμενα γενέθλιά μου, και ο μπαμπάς, κρατούσε ένα δώρο στο χέρι μου, τυλιγμένο και προσεγμένο, όπως έκανε παλιά.

Σαν παγωμένος έμεινα στη θέση μου και τους κοιτούσα ενώ αυτοί τάχυναν το βήμα τους προς το μέρος μου.

Θα φύγουν πάλι... ήρθαν να με δουν για λίγο και θα φύγουν πάλι...

-Ιωάννη μου, γιόκα μου, καλά Χριστούγεννα!

Η μητέρα μου αφήνει την τούρτα στο πεζούλι και μ' αγκαλιάζει σφιχτά. Ανταποδίδω χωρίς ενθουσιασμό. Έχω μια τανάλια να μου σφίγγει την καρδιά, ξέροντας πως ήρθαν για να φύγουν...

-Παιδί μου, Γιάννη μου, μην κλαις, πάει, τελείωσαν όλα, ξεπληρώσαμε το δάνειο, γυρνάμε σπίτι, και υπόσχομαι ποτέ ξανά να μην πατήσεις το πόδι σου εδώ...

Ο πατέρας μου μπήκε κι αυτός στην αγκαλιά και μιλάει με ταραχή στη φωνή του, βιαστικά, είναι χαρούμενος, φιλάει το κεφάλι μου και λέει, λέει, τι λέει;...

-Μπαμπά, τι λες;

-Λέει αλήθεια ο πατερας σου, αγόρι μου, πάμε σπίτι μας! Κι όσες δυσκολίες και να ξανασυναντήσουμε, εδώ δεν θα ξανάρθεις!

Η μητέρα μου με κοιτά στα μάτια συγκινημένη... Δεν μπορώ να πιστέψω στ' αυτιά μου! Είμαστε όλοι δακρυσμένοι, οι γονείς μου κοιτάνε εμένα κι εγώ αυτούς σαν να προσπαθούμε ο ένας μέσα απ' τα μάτια του άλλου να πιστέψει πως αυτή η στιγμή συμβαίνει στ' αλήθεια, πως δεν βλέπουμε όνειρο.

-Έλα, αρικετά με τα κλάματα τώρα. Άνοιξε το δώρο σου.

Ξετυλίγω την κορδέλα απ' το πακέτο που μου 'δωσε ο μπαμπάς μου. Βγάζω το καπάκι και πριν προλάβω να καταλάβω τι είναι αυτή η άσπρη μάζα μέσα στο κουτί, ο μπαμπάς μου με μια

γρήγορη κίνηση την αρπάζει και την πετάει στο πρόσωπό μου. Για μια στιγμή τον κοιτάω σαστισμένος, χωρίς να καταλαβαίνω τι έγινε μόλις.. Κοιτάω κάτω. Είναι χιόνι!

Ο μπαμπάς μου αρχίζει να γελάει με την καρδιά του, το ίδιο κι εγώ. Κάνω μια μπάλα το υπόλοιπο χιόνι, παρατάω κάτω το κουτί και του την πετάω. Δεν σταματάμε εκεί και -γελώντας πάντα υστερικά- αρχίζουμε κανονικό χιονοπόλεμο, ενώ η μαμά μου προσπαθεί να σώσει την τούρτα από τα πυρά. Συνεχίζουμε να παίζουμε όπως παλιά, σαν παιδιά, με μουσικό υπόβαθρο τη μαμά μου να εξηγεί στο διευθυντή του ορφανοτροφείου πως ήρθαν να με πάρουν μια για πάντα. Σήμερα, σιέφτομαι ενώ πετάω άλλη μια χιονόμπαλα στο χαρούμενο πρόσωπο του μπαμπά μου, είμαι το αγαπημένο παιδί του Άγιου Βασίλη.

*

*Είδате λοιπόν, τα δώρα δεν είναι μόνο μέσα σε κουτιά
τα όνειρα και αλλιώς μπορώ να κάνω αληθινά
δεν ξεχωρίζω κανένα απ' τα παιδιά
μπορώ όμως να παραδεχτώ
ότι του Ιωάννη τα Χριστούγεννα
φρόντισα να είναι μαγικά*

*

Δάφνη και Ρούμπερτ

Την επόμενη μέρα, ανήμερα το πρωί των Χριστουγέννων, το τζάκι έκαιγε και ακούγονταν οι χαρούμενες κραυγές των παιδιών, που ενθουσιασμένα κατέβαιναν απ' τα δωμάτιά τους για να φάνε το λαχταριστό χριστουγεννιάτικο πρωινό τους. Αργότερα, καθώς πετάγονταν τα χρωματιστά περιτυλίγματα των δώρων, ο Ρούμπερτ και η Δάφνη κάθονταν στο τζάκι και με χαμόγελο χάζευαν την

ευτυχία στα μάτια του Γιάννη, που μετά από μια εβδομάδα ήρθαν οι γονείς τους να τον πάρουν, οριστικά πια, από το ορφανοτροφείο στο σπίτι.

Ο Ρούμπερτ με απορία κοιτούσε την προσηλωμένη έκφραση της Δάφνης που δίπλωνε επανειλημμένα ένα χαρτί. Ξάφνου, η Δάφνη γύρισε απότομα, κοιτάζοντάς τον επίμονα, του έχωσε στη χούφτα ένα χάρτινο δαχτυλίδι και αρπάζοντας τα χέρια του, με μια σπίθα στα μάτια της ξεστόμισε “Θα με παντρευτείς;”

Περισσότερο είναι να αναφέρουμε την εξέλιξη των γεγονότων, καθώς πλέον τα παιδιά είχαν κάποιον να αποκαλούν “Μαμά” και “Μπαμπά”.

*

*Το τζάκι καίει, το χιόνι πέφτει
χίλια φωτάκια λάμπουν μικρά
Κάτω απ' το έλατο είναι μόνο
τα δώρα, το είπαμε, τα υλικά
αυτά ξεφτίζουν και χαλάνε
Μα μένει η αίσθηση και η ζεστασιά
από τη μέρα που έχεις ξυπνήσει
και λάμπουν δίπλα σου δυο άλλα μάτια
το χέρι αγγίζει ένα άλλο χέρι
σπάει το σκοτάδι σε χίλια κομμάτια
και μέσα σ' εκείνο το βλέμμα μόνο
ανοίγουν τόσα μονοπάτια*

*

Νικολάκης

Όσο περπατούσαμε, αναρωτιόμουν τι μπορεί να ήταν αυτό που ήθελε να μου δείξει η μητέρα μου. Στο δρόμο δεν μιλούσαμε. Μετά από αρκετή ώρα, φτάσαμε έξω από ένα παλιό και μικρό κτήριο, περιτριγυρισμένο από έναν ξύλινο φράχτη. Αμέσως ρώτησα τη μαμά μου:

“Τι είναι εδώ, μαμά;”

“Δεν θυμάσαι, Νικολάκη, παιδί μου; Σου μίλησα για κάποια παιδάκια τα οποία δεν έχουν ούτε καν γονείς.”

“Και τι; Εδώ μένουν αυτά τα παιδάκια;”

“Ναι, Νικολάκη, εδώ.”

Καθήσαμε στο πεζουλάκι, έξω από το ορφανοτροφείο.

“Νικολάκη μου, θέλω να σου πω κάτι πριν περάσουμε μέσα.”

“Πες μου, μαμά, ακούω.”

“Υπάρχουν στιγμές που με ρωτάς για την παιδική μου ηλικία κι εγώ αποφεύγω πάντα την απάντηση, μετά σε κοιτάω όταν κοιμάσαι και σκέφτομαι πως όλα θα ήταν τελείως διαφορετικά άμα δεν σε είχα. Εγώ λοιπόν, Νικολάκη μου, δεν είχα ποτέ δώρα τα Χριστούγεννα, ούτε οικογένεια να με προσέχει. Ο παππούς σου και η γιαγιά σου είχαν ένα ατύχημα και δεν μπόρεσαν να με μεγαλώσουν. Έτσι αναγκάστηκα να μεγαλώσω σε αυτό εδώ το κτήριο, με άλλα παιδάκια και ανθρώπους που με αγαπούσαν πάρα πολύ. Βέβαια, δεν είχα πολλά πράγματα και παιχνίδια όπως εσύ, αλλά δεν με ενοχλούσε πολύ. Είχα πολλούς φίλους και ήταν σαν αδέρφια μου, μοιραζόμασταν τα πάντα και δεν γκρινιάζαμε αν κάποιος είχε κάποια παραπάνω πράγματα”.

“Δηλαδή, εσύ, μαμά, δώρα δεν έπαιρνες ποτέ;”

“Αχ, παιδί μου, το θέμα δεν είναι τα δώρα. Εγώ μπορεί να μην έπαιρνα δώρα, αλλά είχα κάτι άλλο.”

“Τι, μαμά;”

“Την αγαπημένη μου φίλη, την κολλητή μου, που ήταν πάντα εκεί για μένα.”

“Καλά, κι εγώ γιατί δεν ήξερα πως έχεις κολλητή; Πώς τη λένε;”

“Δάφνη, αλλά έχουμε να μιλήσουμε πολύ καιρό. Εκείνη έμεινε για πάντα εκεί, να φροντίζει τα παιδάκια, κι εγώ ήθελα να κάνω μια νέα αρχή με τον πατέρα σου, επειδή είχα στην κοιλίτσα μου εσένα.”

“Η κολλητή σου δηλαδή θα είναι εκεί;”

“Δεν ξέρω. Αλλά πάμε να δούμε.”

Με τη μαμά χτυπήσαμε το κουδούνι του ορφανοτροφείου

και μια πολύ καλή κυρία μας άνοιξε. Ακουγόταν γιορτινή μουσική και όλο το κτήριο μύριζε γλυκά.

“Αχ καλέ! Η Μαρία μας!”

Η κυρία έτρεξε καταπάνω στη μαμά μου.

“Γεια σας! Γεια σας!”

“Τι γλυκό παιδάκι που έχεις! Πώς το λένε;”

“Τον λένε Νίκο.”

Απόρησα πάλι, ποια ήταν αυτή;

“Αυτή, Νικολάκη, είναι η κυρία Πόπη. Χάρη σ' αυτή μυρίζει τόσο όμορφα εδώ μέσα, κάνει τους καλύτερους κουραμπιέδες.”

Τότε η κυρία Πόπη άρχισε να φωνάζει την κυρία Μαίρη, να δει πόσο μεγάλωσε η Μαρία και το παιδάκι της.

“Ποια είναι πάλι αυτή, μαμά;”

“Αυτή είναι η πιο καλή γυναίκα, που κάνει τις καλύτερες χειροτεχνίες!...”

Τότε η μαμά κοίταξε πίσω από την κυρία Μαίρη. Εκεί στεκόταν η Δάφνη, που κοίταζε πίσω από μια κολόνα. Την είδα, την κατάλαβα αμέσως, κι έτρεξα πάνω της φωνάζοντας:

“Εσύ πρέπει να είσαι η κολλητή της μαμάς μου!”

Την πήρα απ' το χέρι και την οδήγησα στη μαμά μου. Εκείνες αγκαλιάστηκαν για πολλή ώρα και έπειτα ήρθε η στιγμή να γνωρίσω τα παιδάκια.

Έβλεπα πολλά παιδάκια που έπαιζαν με διάφορα παλιά παιχνίδια. Υπήρχε και μια μεγάλη τραπεζαρία και πολλά πολλά υπνοδωμάτια. Μου φάνηκε πολύ παράζενο που υπήρχαν τόσα πολλά παιδάκια χωρίς τους γονείς τους, αλλά παρόλα αυτά έδειχναν χαρούμενα και ήρεμα.

Μετά από λίγο φύγαμε. Σε όλη τη διαδρομή δεν έβγαλα μιλά. Σιεφτόμουν όσα είχα δει. Η μητέρα μου κατάλαβε ότι είχα πάρει το μάθημά μου, σκληρό, ναι, αλλά το πήρα.

Φτάσαμε στο σπίτι και αμέσως πήγα στο δωμάτιό μου. Κατάλαβα ότι ήμουν πολύ άδικος με όλους, αλλά κυρίως με τον Άη Βασίλη.

Η μητέρα μου είπε στον πατέρα μου ό,τι είχε συμβεί προηγουμένως.

Σκεφτόμουν ό,τι ήμουν πολύ αγάριστος και κάτι έπρεπε να κάνω γι' αυτό.

Κατέβηκα στο σαλόνι, όπου ήταν οι γονείς μου. Με κοιτάζαν με απορία.

“Μαμά, μπαμπά, θέλω τα δώρα που μου έφερε ο Άη Βασίλης να τα πάμε στα παιδάκια του ορφανοτροφείου. Εγώ έχω πολλά και δεν έχω ανάγκη κι άλλα.”

Εκείνοι απλά μου χαμογέλασαν γλυκά και μου είπαν: “Ναι, παιδί μου.”

*

*Με ταχύτητα φωτός, σε ένα έλκηθρο με αγάπη γεμισμένο
όλους τους ανθρώπους βλέπω
ακόμα και τον πιο στενοχωρημένο,
μοναχικό και παραπονεμένο
Αλλά και τους πιο χαρούμενους κι ευτυχισμένους,
όλους τους αφήνω από τα δώρα μαγεμένους,
και τώρα πάω να ξεκουραστώ,
Καλά Χριστούγεννα!! Χο χο χο!*

*

Τρία χρόνια μετά...

Ο Γιάννης, οι γονείς του, η Δάφνη και ο Ρούμπερτ, και ο μικρός Νικολάκης, που δεν ήταν πια και τόσο μικρός, με τους δικούς του γονείς, βρέθηκαν ξανά μαζί, έξω από το ορφανοτροφείο, σκεπτόμενοι ο καθένας τη δική του ιστορία, τραγουδώντας όλοι μαζί το τραγούδι των Χριστουγέννων, κάτω από το φωτεινό δέντρο του ορφανοτροφείου.

Το χειμερινό πρωινό

Πέπλο γιγίζο και βαρύ κάλυπτε τον δρόμο,
γενναιότητα απαιτούσε τρομερή
να περάσεις απο κάτω,
γιατί κάλυπτε και εσένα,
σαν κουβέρτα μάλλινη σου έκλεινε τον λαιμό,
σου έβαζε όρια για το που μπορείς να πας, ποιο βήμα ήταν σωστό.
Όποτε εμφανιζόταν για πρώτη φορά τον χρόνο,
μόνο τότε, καλσωσόριζα τον χειμώνα και εγώ.
Κι απέναντι απ το δωματιο των γονιών,
δάσος στέκεται μέχρι και σήμερα,
απειλητικό, ψηλό.
Η σόμπα έκαιγε στο σαλόνι,
και η υγρασία διαπερνούσε το κάθε κόκαλο, το κάθε καλό παλτό.
Για να ξυπνήσω νερό με μανία έριχνα στο πρόσωπο,
και θυμάμαι δε προλαβαίναμε να φάμε πρωινό,
δε μας πείραζε όμως, μας γέμιζε ο ενθουσιασμός της νέας ημέρας
το στομάχι, μας γέμιζε το υποσχόμενο όνειρο.
Καθώς πατούσες έζω,
μύριζες τον καπνό.
Μύριζε το ξύλο από τα τζάκια,
σε κάθε σπιτικό.
Θυμάμαι τότε ζήλευα, που δεν είχα ένα τζάκι δικό μου και εγώ.
Να βλέπω τη φωτιά να ξεσπά
σε σύντομο χορό, σε σπασμούς, χοροπηδώντας πάνω στα ξύλα,
πάντα με διαφορετικό ρυθμό.
Μα δε μπορώ να μιλήσω,
για τον ήχο εκείνο τον κόκκινο, τον τρυπητό

Που ερχόταν απο το νοσοκομείο,δίπλα από το δάσος, απέναντι απο το δωμάτιο των γονιών, κάθε μέρα, όλη μέρα χωρίς σταματημό.

Όποτε έμπαινα- στο δωμάτιο τους μόνο- άρχιζε να παίζει, άλυτο μυστήριο κι αυτό.

Περνούσε απο το δεξι και έφευγε απο το αριστερό και έπαιζε ανάμεσα απο τ' αυτιά, όπως ένα κύμα, που ήταν όμως ιδιαίτερα μουντό.

Κάποτε τον θεωρούσα ενοχλητικό.

Τώρα όποτε θέλω τον φέρνω στην επιφάνεια εγώ, τον φωνάζω έξω απο τις παλιές βιβλιοθήκες του μυαλού μου, τον δαμάζω για όσο νοσταλγώ.

Μια γλυκιά μελωδία αυτός ο ήχος, το δικό μου μικρό μυστικό.

Το μοιράζομαι με το δάσος,

το τζάκι,τον καπνό,

την ομίχλη και το νερό,

όπως και εκείνο το πρωινό.

Προτού καλωσορίσω τον χειμώνα,

χωρίς το πέπλο μου πλέον,

χωρίς σόμπα για να ζεσταθώ.

Σταυρούλα Μανιού

Παπούτσια χορού

Μέρος Πρώτο

Η Κλάρα Μπάουντι ξεκλείδωσε την εξώπορτα του βιβλιοπωλείου και γύρισε το ταμπελάκι με τη λέξη ανοιχτό ώστε να φαίνεται στη βιτρίνα του μαγαζιού. Έπειτα άνοιξε τα παράθυρα, πότισε τα παρτέρια με τα λουλούδια και έκατσε στην κουνιστή καρέκλα της πίσω απ' τον πάγκο με μια κούπα τσάι.

Η Κλάρα ήταν εβδομήντα έξι ετών και πίστευε πως είχε ζήσει μια ικανοποιητική ζωή. Υπήρξε παντρεμένη και πλέον χήρα εδώ και δύο χρόνια, χωρίς παιδιά. Καμια φορά της άρεσε να ταΐζει της γάτες της γειτονιάς ή άλλοτε πρόσφερε τσάι ή σοκολάτα σε περαστικούς βιβλιόφιλους. Το αγαπούσε το διάβασμα η Κλάρα, και λόγω της αγάπης αυτής είχε μια γωνιά στο βιβλιοπωλείο της με πολυθρόνες για τους φιλαναγνώστες που δεν μπορούσαν να αγοράσουν βιβλία.

Το βιβλιοπωλείο καταλάμβανε το ισόγειο από ένα παλιό διώροφο κτήριο με τρία παράθυρα στην πρόσοψη και ένα μπαλκόνι με μια σκαλα από όπου κανείς μπορούσε να ανέβει στον πρώτο όροφο, που αποτελούσε το σπίτι της ηλικιωμένης γυναίκας.

Στο εσωτερικό, αριστερά της πόρτας, υπήρχε ένας πάγκος με ράφια από πίσω. Από εκεί ξεκινούσαν σειρές από βιβλιοθήκες παράλληλες με τους πλαϊνούς τοίχους και τον πάγκο, οργανωμένες

ανά λογοτεχνικό είδος, με βιβλία που κατατάσσονταν ανά συγγραφέα, που έφταναν μέχρι το βάθος του μαγαζιού. Μονάχα στη δεξιά γωνία, στο μπροστινό παράθυρο, υπήρχε ένας χώρος με πολυθρόνες κι ένα τραπέζι, που εξυπηρετούσε ως αναγνωστήριο.

Σε γενικές γραμμές, η Κλάρα ήταν μια γυναίκα καλόκαρδη και συμπαθής σε όλους, μια κλασική αγαθή γριούλα που χρωμάτιζε τη γειτονιά με ζεστούς τόνους.

Την Κλάρα αγαπούσαν ιδιαίτερα δυο αδέρφια, που αποτελούσαν συχνούς επισκέπτες της. Ήταν η Τζίλντα, δεκαοχτώ χρονών, και ο μικρός της αδερφός Χένρι, δώδεκα χρονών. Οι γονείς των παιδιών ήταν πάμφτωχοι και έλειπαν στη δουλειά όλη μέρα. Η Τζίλντα διάβαζε σκληρά για να πάρει μια υποτροφία στο πανεπιστήμιο και ο Χένρι μετά το σχολείο έκανε μικροδουλειές για να βοηθήσει τους γονείς του. Η Κλάρα στήριζε αριετιά την οικογένεια και τα παιδιά βασίζονταν πολύ πάνω της.

Ακούγοντας την πόρτα του βιβλιοπωλείου να ανοίγει, η Κλάρα γύρισε και είδε τα δυο παιδιά να μπαίνουν μέσα αναφοκοκινισμένα από το χειμωνιάτικο κρύο. Ήταν η περίοδος των χριστουγεννιάτικων διακοπών και τα παιδιά περνούσαν συχνά από το μαγαζί της για να της κρατούν συντροφιά.

“Κλάρα! Καλημέρα!”

“Καλημέρα, παιδιά, τι κάνετε;”

“Τα έμαθες τα νέα; Η Βερόνικα Κλαιρ χόρεψε στο ρόλο της Οντέτ, παρά την ηλικία της, για μια τελευταία φορά, και το κοινό την αποθέωσε! Βασικά, δεν χόρεψε ακριβώς, σε κάποια σημεία του μπαλέτου απλά περπατούσε, αλλά δεν είχε σημασία!”

“Θα μου τα πεις όλα αναλυτικά, Χένρι, αφού πάρετε πρώτα μια ανάσα. Θέλετε λίγη ζεστή σοκολάτα; Τζίλντα, έναν καφέ;”

“Ζεστή σοκολάτα είναι ό,τι πρέπει, σας ευχαριστούμε, Κλάρα.”

“Ευχαρίστησή μου, χρυσή μου.”

Αφού έφτιαξε τη σοκολάτα, η Κλάρα κατέβηκε στο

βιβλιοπωλείο συλλογιζόμενη πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός και πόσο εύκολα εκπληρώνονται καμιά φορά τα όνειρα. Σέρβιρε τη σοκολάτα στα δυο αδέρφια που κάθονταν στο αναγνωστήριο κοντά στο τζάκι και έκατσε μαζί τους.

“Πες μου λοιπόν, Χένρι, τι έκανε αυτή η σπουδαία χορεύτρια;”

“Η Βερόνικα Κλαιρ είναι εβδομήντα έξι ετών και υπήρξε από τις καλύτερες μπαλαρίνες που χόρεψαν ποτέ στη σκηνή των Μπολσόι. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς πότε ξεκίνησε να χορεύει και πώς έγινε γνωστή, γιατί εμφανίστηκε κάποια στιγμή στην ακαδημία Μπολσόι όταν ήταν εικοσιτριών. Πολλοί λένε ότι είναι η κρυφή κόρη της Άννα Πάβλοβα που μεγάλωσε στην Ευρώπη, αλλά η ηλικία της δεν ταιριάζει με την ημερομηνία θανάτου της Πάβλοβα, θα ήταν αγέννητη ακόμα τότε!” ξεφούρνισε ο Χένρι με μια ανάσα.

“Λίγο τραβηγμένες αυτές οι φήμες, αλλά υποθέτω ότι οι σπουδαίοι χορευτές είναι μυστήριες παρουσίες” σχολίασε η Κλάρα σκεπτική.

“Και δεν είναι μόνο αυτό! Της αρέσει τόσο πολύ ο χορός που κατάφερε να αποσυρθεί στα πενήντα ένα της χρόνια αντί για τα σαράντα δύο! Έβγαине στη σκηνή και χόρεψε ακόμα και όταν χρειαζόταν να πάρει παυσίπονα!”

“Όλα αυτά ακούγονται υπέροχα γλυκέ μου, αλλά δεν μου είπες ποια είναι τα νέα.”

“Ναι, σωστά! Η Βερόνικα Κλαιρ υποφέρει από αρθρίτιδα λόγω της δουλειάς της και σε μερικούς μήνες θα κάνει μια εγχείριση στο πόδι. Μετά από αυτή μάλλον δεν θα μπορέσει να χορέψει ποτέ ξανά. Ζήτησε λοιπόν από το θίασο να χορέψει μια τελευταία φορά τη λίμνη των κύκνων στη σκηνή για να κλείσει την καριέρα της.”

“Μα το επέτρεψαν;” ρώτησε η Κλάρα με προσποιητή έκπληξη.

“Φυσικά! Ο κόσμος τη λατρεύει! Μάλιστα-”

Ο ήχος της πόρτας που άνοιξε διέκοψε τον Χένρι από το λογύδριό του και η Κλάρα σηκώθηκε για να καλωσορίσει το

νεοφερμένο. Ήταν μια νεαρή γυναίκα γύρω στα τριανταπέντε που έψαχνε βιβλία περί μητρότητας. Αφού η Κλάρα την καθοδήγησε, έιατσε πίσω από τον πάγκο της και τα δυο παιδιά περίμεναν πίνοντας ήσυχα τη σοκολάτα τους. Τελικά, η κοπέλα έφυγε έχοντας αγοράσει ένα βιβλίο για το θηλασμό και ένα παιδικό παραμύθι.

Επιστρέφοντας κοντά στα παιδιά, η Κλάρα απευθύνθηκε στο αγόρι.

“Λοιπόν; Συνέχισε την αφήγησή σου, χρυσό μου.”

“Έεεε... δεν θυμάμαι τι έλεγα...” μουρμούρισε ο Χένρι μπερδεμένος.

Εκείνη την ώρα, η Τζιλντα, που παρέμενε τόση ώρα σιωπηλή, μίλησε για πρώτη φορά:

“Έλεγες για την εντύπωση που άφησε η Βερόνικα Κλαιρ στο κοινό” και κοικίνισε ντροπαλά με την αυθόρμητη συμμετοχή της στην κουβέντα.

“Α ναι!” αναφώνησε τότε ο Χένρι. “Η Βερόνικα Κλαιρ είναι τόσο αγαπητή στον κόσμο που παρ’ όλες τις παύσεις στη χορογραφία και τα σημεία που άλλαξε τα βήματα για την ηλικία της, όλοι κρατούσαν την ανάσα τους!”

“Μάλιστα οι εφημερίδες έγραφαν: Μπορούσε κανείς να νιώσει πως παρὰ το γερασμένο σώμα της η ψυχή της είχε πραγματικά βγάλει φτερά” πρόσθεσε η Τζιλντα σοβαρά.

Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από τη Μπριγκίτ, συλλογίστηκε η Κλάρα. Θα μου έκανε τρομερή εντύπωση αν, βλέποντας κανείς τη Βερόνικα Κλαιρ να χορεύει, δεν ένιωθε πως είχε μπροστά του τη βασίλισσα των κύνων. Μεγαλόφωνα, είπε:

“Σημαντικό προσόν αυτό για μια χορεύτρια.”

“Πραγματικά” συλλογίστηκε η Τζιλντα, “αναρωτιέμαι πώς να ξεκινάνε αυτοί οι θαυμασίοι άνθρωποι.”

Μέρος Δεύτερο

Η Βερόνικα Κλαιρ καθόταν στον καναπέ του σαλονιού της και αναπολούσε τη χθεσινοβραδινή παράσταση, την τελευταία που θα χόρευε ποτέ. Ήταν ξεθεωτική και τα πόδια της άρχισαν να πονάνε στα πρώτα είκοσι λεπτά. Κάθε τόσο, σταματούσε να χορεύει και λικνιζόταν στη σκηνή, δεν άντεχε να ακολουθήσει το χορευτικό. Φοβήθηκε τότε μήπως αυτό χαλούσε τη μαγεία, αλλά στο τέλος της πρώτης πράξης το κοινό την αποθέωσε. Έτσι ηρέμησε και στην επόμενη πράξη το ξαναέκανε, μόνο που αυτή τη φορά δεν άνοιξε καθόλου τα μάτια της. Κι ήταν όπως την πρώτη φορά που ανέβηκε στη σκηνή, μπροστά σε όλους εκείνους τους δασιάλους χορού, με τα μάτια κλαμένα και το φως των προβολέων να τη χτυπάει, με τα πόδια της να έχουν πάρει φτερά. Πώς χόρευε και χόρευε τότε, με τη μουσική να κυριεύει τα μέλη της και να ελέγχει το νου της, θαρρείς βρισκόταν στο μαγεμένο δάσος και χόρευε δίπλα από τη λίμνη των κύκνων μαζί με τον αγαπημένο της, εκπληρώνοντας το όνειρό της.

Αν ήταν μαγευτική εκείνη η βραδιά, όπως και η χθεσινή. Πώς θα ήθελε να μπορεί να χορεύει και μετά την επέμβαση... μα ήταν αδύνατον, οι γιατροί δεν θα το επέτρεπαν, όχι πως το σώμα της θα άντεχε για πολλά χρόνια ακόμα, απλά η επέμβαση το επέσπευδε λιγάκι. Μακάρι να μπορούσε να συνεχίσει να χορεύει για πάντα! Να μην σταματούσε ποτέ. Η ζωή της δεν είχε νόημα χωρίς το χορό. Όπως είμαι κάποτε και μια σπουδαία χορεύτρια: “Αν δεν μπορώ να χορέψω, τότε μάλλον είμαι νεκρή.”

Τίποτα δεν αγαπούσε η Βερόνικα Κλαιρ πιο πολύ απ' το χορό, οι γονείς, πεθαμένοι χρόνια τώρα, βρισκόνταν σε χαμηλότερες θέσεις στην καρδιά της. Μόνο ένα άτομο αγαπούσε

σχεδόν όσο και το χορό, μα είχαν να μιλήσουν χρόνια. Σταμάτησαν να ανταλλάσσουν γράμματα αφού έγινε γνωστή και μετά ξαναμίλησαν άλλη μια φορά, για το γάμο του άλλου προσώπου. Από εκεί και πέρα τίποτα.

Μ' έναν αναστεναγμό σηκώθηκε από τον καναπέ και πλησίασε κουτσαίνοντας μια μικρή ξύλινη κομότα βικτοριανού στυλ, έβγαλε ένα κλειδί από την τσέπη της, ξεκλείδωσε ένα συρτάρι και ανέσυρε από μέσα έναν πάκο γράμματα. Αφού τα ψαχούλεψε για λίγη ώρα, διάλεξε αυτό που βρισκόταν κάτω κάτω και κλειδώνοντας ξανά το συρτάρι κατευθύνθηκε στον καναπέ. Έκασε, έγειρε πίσω και ξεδιπλωσε το γράμμα αργά.

“Αγαπημένη μου,” έγραφε,

“μην έχεις λείψει πολύ, καρδιά μου. Σε σκέφτομαι συνεχώς, αναλογίζομαι τη ζωή που διαβαίνεις.

Είσαι διάσημη πλέον, αγάπη μου, γι' αυτό νομίζω πως πρέπει να σταματήσουμε να αλληλογραφούμε. Δεν πρέπει να μαθευτεί ποτέ η σχέση μας. Μην απαντήσεις σε αυτό το γράμμα, σε εκλιπαρώ, και κράτα το κλειδωμένο κάπου, κλειδώσέ με και μένα στην καρδιά σου, αγαπημένη μου, και χόρεψε. Θα μαθαίνω για τις επιτυχίες σου στις εφημερίδες γι' αυτό χόρεψε, χόρεψε και για τους δυο μας.

Όταν γεράσεις, αγάπη μου, όταν τα πόδια σου κουρασθούν απ' το χορό και η καρδιά σου ματώνει απ' την απώλεια, τότε έλα σε μένα. Έλα, και θα γεμίσω το κενό που δημιουργήθηκε, έλα, και θα σε κάνω ευτυχισμένη.

Στο επανιδείν, λοιπόν, μικρή μου. Να προσέχεις.

Με αγάπη”

Με έναν αναστεναγμό η Βερόνικα Κλαιρ άφησε το γράμμα σ' ένα τραπέζι μπροστά της και έκλεισε τα μάτια. “Πάει καιρός” συλλογίστηκε “από τότε. Ίσως ήρθε ο καιρός να ξανασυναντηθούμε μετά την επέμβαση...Ναι...Μετά την επέμβαση...”

Και την πήρε ο ύπνος.

Μέρος Τρίτο

Τα Χριστούγεννα τελείωσαν και μπήκε για τα καλά ο Γενάρης. Το κρύο ήταν τσουχτερό και οι χιονοθύελλες συχνό φαινόμενο. Τα σπίτια στη φτωχογειτονιά κατέρρεαν το ένα μετά το άλλο σχεδόν σε κάθε καταιγίδα. Κάποια στιγμή ήρθε η ώρα και για το σπίτι των δυο παιδιών και η οικογένεια έμεινε στο δρόμο. Οι δυο γονείς αποφάσισαν να πάνε σε μια δημόσια δομή αστέγων και τα παιδιά θα πήγαιναν σε ένα θείο τους στην πόλη. Όμως, δυστυχώς, λόγω της ηλικίας του, είχε μπει σε μια κλινική για ηλικιωμένους και δεν μπορούσε να τα αναλάβει. Όταν το έμαθε η Κλάρα, προσφέρθηκε να φιλοξενήσει εκείνη τα δύο παιδιά μέχρι να βγάλουν μια άκρη οι γονείς τους. Θέλοντας και μη, οι γονείς αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν, ειδικά δεν θα τα έβγαζαν πέρα.

Έτσι, τα παιδιά μάζεψαν ό,τι σώθηκε απ' το σπίτι τους και πήγαν να μείνουν με την Κλάρα στον πρώτο όροφο του διώροφου κτηρίου. Μπαίνοντας μέσα, αντίκρισαν ένα μικρό μα κομψό σαλονάκι που επικοινωνούσε με την κουζίνα με μια γωνιακή πόρτα. Στην άλλη πλευρά, ήταν ένας διάδρομος με ένα υπνοδωμάτιο, ένα μπάνιο και τον ξενώνα. Πάνω από την πόρτα του μπάνιου υπήρχε μια καταπακτή, απ' όπου κατέβαινε μια αναδιπλούμενη σκάλα που οδηγούσε στη σοφίτα.

“Ελάτε, παιδιά, περάστε. Το ξέρω ότι είναι λίγο περίεργο, αλλά θα το συνηθίσετε.”

“Σας ευχαριστούμε πολύ, Κλάρα, σας χρωστάμε πολλά.”

“Ανοησίες. Ελάτε να δείτε τον ξενώνα, ελπίζω να σας βολέψει.”

“Αναμφίβολα, μην ανησυχείτε.”

“Πολύ καλά, κατεβαίνω στο βιβλιοπωλείο, εσείς εξερευνήστε το σπίτι όσο θέλετε.”

Όταν πια έμειναν μόνα, τα δυο αδέρφια τακτοποιήθηκαν στον ξενώνα και έκαψαν να ξαποστάσουν. Ο Χένρι, που ήταν πλέον κατενθουσιασμένος με το προσωρινό του σπίτι, έτρεξε στο σαλόνι

και άρχισε να χαζεύει τις κορνίζες και τη βιβλιοθήκη.

“Χένρι!” του φώναξε η Τζίλντα. “Μην είσαι αδιάκριτος!”

“Μα μας είπε να εξερευνήσουμε όσο θέλουμε! Κοίτα εδώ, έχει μια συλλογή με όλες τις εφημερίδες σχετικά με τη Βερόνικα Κλαιρ! Πρέπει να είναι κι αυτή μεγάλη θαυμάστριά της.”

“Δεν είμαι και τόσο σίγουρη, δεν την έχει αναφέρει ποτέ.”

“Κάποιος κρυφός έρωτας τότε;”

“Χένρι! Μη λες βλακείες!”

Το βράδυ που η Κλάρα ανέβηκε στο σπίτι της, βρήκε τα παιδιά να την περιμένουν στο σαλόνι σοβαρά.

“Τι συμβαίνει, παιδιά; Τι έγινε;” ρώτησε κοιτάζοντας μια τον έναν και μια την άλλη. Τότε ο Χένρι πήρε ένα αξιολύπητο ύφος και ξέσπασε:

“Αφού τακτοποιηθήκαμε στον ξενώνα ήρθα στο σαλόνι και άρχισα να ψαχουλεύω τα πράγματά σου, συγγνώμη.”

Η Κλάρα σάστισε:

“Δεν πειράζει, χρυσέ μου, δεν έγινε τίποτα. Να, πήγαινε στην κουζίνα να πάρεις ένα μπισκότο, έχω μερικά σε ένα ντουλάπι.”

Αφού έφυγε ο Χένρι από το σαλόνι, η Κλάρα γύρισε στη Τζίλντα και τη ρώτησε:

“Εσύ τον έβαλες τον μικρό να ζητήσει συγγνώμη;”

“Ναι, εγώ...” παραδέχτηκε η Τζίλντα αμήχανα, “δεν το θεώρησα σωστό...”

“Δεν ήταν ανάγκη, καλή μου. Μην τον αγχώνεις παραπάνω. Είμαι σίγουρη πως περνάει δύσκολα” της απάντησε απαλά η Κλάρα. “Αλήθεια, πώς πάει το διάβασμά σου; Πρέπει να έχεις βγει εκτός προγράμματος με όσα συνέβησαν.”

“Πράγματι, έχω ταραχτεί λιγάκι, αλλά θα αναδιοργανωθώ σύντομα.”

“Γιατί δεν δοκιμάζεις να διαβάσεις στη σοφίτα; Θα είναι εύκολο να συγκεντρωθείς και ο Χένρι μπορεί να ψαχουλεύει ό,τι θέλει.”

“Σας ευχαριστώ πολύ, Κλάρα, ειλικρινά...”

“Δεν είναι τίποτα, χρυσή μου.”

Την επόμενη μέρα, αφού η Κλάρα σηλώθηκε και ετοίμασε πρωινό για τα παιδιά, ντύθηκε και κατέβηκε στο βιβλιοπωλείο. Το ξεκλείδωσε, γύρισε την ταμπέλα και έκοψε μερικά από τα μαραμένα λουλούδια. Πάνω που πήγαινε να καθήσει στον πάγκο της, πέρασε ο ταχυδρόμος.

“Καλημέρα, κυρία Μπάουντι!”

“Καλημέρα, Τόμας, πώς κι από 'δω πρωί πρωί;”

“Σας έχω ένα γράμμα! Δεν έχει αποστολέα ή παραλήπτη, το άφησε στο ταχυδρομείο ένας άγνωστος, αλλά είπε πως ήταν για εσάς.”

“Σε ευχαριστώ πολύ, Τόμας, να σου φτιάξω λίγο ζεστό καφέ;”

“Όχι, σας ευχαριστώ, σήμερα έχω δουλειές με φούντες! Σας χαιρετώ!”

“Στο καλό!”

Αφού έφυγε ο ταχυδρόμος, η Κλάρα πήρε το γράμμα και έιατσε στην κουνιστή καρέκλα της πίσω από τον πάγκο. Τα χέρια της έτρεμαν από χαρά και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά από τον ενθουσιασμό. Πόσο λαχταρούσε να έρθει αυτή η στιγμή. Άνοιξε το γράμμα με αργές κινήσεις και διάβασε τις λίγες αράδες γραμμένες καλλιγραφικά. Τελειώνοντας το γράμμα, το έσπισε στα δύο και πέταξε τα κομμάτια του στον κάδο, με δάκρυα να τρέχουν από τη συγκίνηση. Αργότερα ο Χένρι, ψαχουλεύοντας στον κάδο για να βρει ένα μολύβι που του είχε πέσει, θα έβρισκε ένα σκισμένο χαρτάκι με τις λέξεις: “Θα σε δω σύντομα” και θα έλεγε ενθουσιασμένος στη Τζιλντα ότι μπορεί στο βιβλιοπωλείο να αφήνουν κρυφά μηνύματα τα ζευγαράκια.

Φτάνοντας το απόγευμα, η Κλάρα αποφάσισε να κλείσει το βιβλιοπωλείο λίγο νωρίτερα, για να βγάλει τα παιδιά μια βόλτα στα μαγαζιά. Αύριο ήταν Σάββατο και θεώρησε πως θα τους έκανε καλό να ξεσκάσουν λιγάκι.

Καθώς βολτάριζαν στα μαγαζιά, προσπέρασαν ένα

μανάβικο και ενώ ετοιμάζονταν να στρίψουν στη γωνία, βγήκε από μέσα ένας ηλικιωμένος κύριος γύρω στα ογδόντα, που άρχισε να φωνάζει χαρούμενα:

“Κλάρα! Κλάρα!”

Η Τζιλντα παραμέρισε τρομαγμένη, αλλά η Κλάρα γύρισε με ενθουσιασμό:

“Άλμπερτ!”

“Ωστε εδώ κρυβόσουν, κορίτσι μου, σε αυτή την κουκκίδα! Δεν είναι ν' απορεί κανείς που δεν σε έχω δει εδώ και χρόνια!”

“Πράγματι, πάει καιρός. Ήρθα σ' αυτό το χωριό με το σύζυγό μου όταν παντρευθήκαμε, γι' αυτό χαθήκαμε. Πώς και από τα μέρη;”

“Πέρασα να ευχαριστηθώ την εξοχή, έρχομαι από την πρωτεύουσα.”

“Κατάλαβα, κατάλαβα. Μεγάλωσες...”

“Ναι, με πήραν τα χρόνια. Μα έτσι είναι η ζωή. Αλήθεια, πήγες να δεις την τελευταία παράσταση της Βερόνικα Κλαιρ;”

“Α, όχι, δεν είχα την τύχη...”

“Πραγματικά κρίμα. Α! Το ήξερες ότι μοιάζετε τρομερά εσείς οι δυο; Τώρα που περνούσατε έξω απ' το μανάβικο, νόμιζα πως την έβλεπα μπροστά μου, μέχρι να καταλάβω ότι ήσουν εσύ.”

“Σοβαρά; Θα έτυχε, φαντάζομαι.”

“Ναι, μάλλον. Λοιπόν, σε χαιρετώ.”

“Είς το επανιδείν, φίλε μου.”

“Ποιος ήταν αυτός, Κλάρα;” ρώτησε ο Χένρι μόλις απομακρύνθηκαν.

“Ενας φίλος από τα παλιά, Χένρι.”

“Α, τι ωραία! Υπέροχο να συναντάς φίλους!”

Όταν γύρισαν στο σπίτι, η Τζιλντα συλλογίστηκε ότι διέκρινε έναν τόνο ανησυχίας στο βλέμμα της Κλάρας όταν ο παιδικός της φίλος ανέφερε το όνομα της διάσημης μπαλαρίνας. Αλλά μπορεί και να το φαντάστηκε...

Μέρος τέταρτο

Καθώς περνούσαν οι μέρες, η Τζίλντα ξέχασε την αντίδραση της Κλάρας και εστίασε στο διάβασμά της. Βλέποντας όμως τους γονείς της να παλεύουν για το βιοπορισμό τους και ξέροντας πως ο Χένρι αρρώστησε μετά τη βόλτα που έκαναν, οι ενοχές της αυξάνονταν μέρα με τη μέρα. Η ανάγκη να μείνει μόνη έμοιαζε επιτακτική, τόσο που ένιωθε να πνίγεται.

Έτσι, μια μέρα ρώτησε την Κλάρα αν μπορούσε να διαβάσει στη σοφίτα και αφού πήρε την ανταπόκριση ότι ήταν ελεύθερη να κάνει ό,τι ήθελε, ανέβηκε στο μικρό δωμάτιο.

Βγαίνοντας από την καταπακτή, η Τζίλντα έβγαλε ένα επιφώνημα έκπληξης βλέποντας πως η σοφίτα δεν ήταν μια στενάχωρη, σκονισμένη αποθήκη αλλά ένα στενό, κομψό δωματάκι με ένα ντιβάνι και κομοδίνο στον ένα τοίχο, μια ξύλινη ντουλάπα στον απέναντι και αρκετά παλιά μπαούλα στοιβαγμένα στις γωνίες.

Αφού ξεσκόνισε λίγο το ντιβάνι με το χέρι της, έκατσε και βυθίστηκε στις σκέψεις της. Οι γονείς της τής είχαν υποσχεθεί πως η οικονομική τους κατάσταση δεν θα επηρέαζε καθόλου τις σπουδές της, καθώς είχαν βρει μια σταθερή δουλειά. Από την άλλη ο Χένρι είχε κρυολογήσει και δεν ήθελε να ζητήσει έξτρα χρήματα για φάρμακα, μα ούτε και να επιβαρύνει την Κλάρα που τους φιλοξενούσε και τους τάιζε χωρίς να δέχεται την αποζημίωση από τους γονείς τους. “Θα μπορούσα να σταματήσω το διάβασμα και να πιάσω κάποια δουλειά,” σκεφτόταν, “αλλά έτσι θα πήγαιναν χαμένα τα χρήματα που δίνουμε τόσον καιρό...”

Χαμένη στις σκέψεις της, άρχισε να τριβεί ασυναίσθητα το δαχτυλίδι στον δείκτη της, και καθώς δεν πρόσεχε τι έκανε, της έπεσε και κύλησε μέχρι την άλλη άκρη της σοφίτας πίσω από μια στοιβα μπανούλα.

“Αχ όχι!” πετάχτηκε και έτρεξε να το πιάσει. Όταν δεν το πρόλαβε, έπεσε στα γόνατα αλλά δεν μπορούσε να το φτάσει, οπότε άρχισε να μετακινεί τα μπαούλα για να το βρει. Με κάθε μπαούλο

που μετακινούσε ξανάπεφτε στα γόνατα για να δει αν το έφτανε κάπως, μα τζίφος. Έτσι άρχισε να τα μεταφέρει όλα, προσέχοντας μήπως βρει πουθενά το δαχτυλίδι της. Κάποια στιγμή, και ενώ μετακινούσε ένα κουτί και ένα μικρό, μακρόστενο κασελάκι, σκόνταψε και έπεσε σκορπίζοντας το περιεχόμενό τους στο δάπεδο.

“Οχου!” αναφώνησε “φαίνεται δεν είναι η μέρα μου σήμερα...” και έσκυψε να μαζέψει το χαμό που δημιούργησε.

Η κουτά περιείχε παλιές κουβέρτες και το κασελάκι είχε παλιά έγγραφα και αποκόμματα εφημερίδων. Κάποια χρονολογούνταν 70 με 73 χρόνια πίσω. Υπήρχαν πιστοποιητικά γεννήσεως διδύμων και εγγραφές σε σχολές χορού μαζί με κάτι παλιά γράμματα.

“Αγαπητέ φύλακα άγγελέ μου,” έγραφε ένα γράμμα,

“Μας λείπεις πολύ αλλά δεν σε σκέφτομαι σχεδόν καθόλου. Γιατί μου έδωσες την ευτυχία, άγγελέ μου. Μου έδωσες ζωή.

Δεν σε σκέφτομαι, δεν μπορώ να το κάνω όταν είμαι τόσο ευτυχισμένη, αλλά σε ευγνωμονώ. Κάθε φορά που με χτυπάνε οι προβολείς, τα μάτια μου βουρκώνουν, μα ποτέ δεν κλαίω. Όχι επειδή δεν το επιτρέπω για χάρη σου, αλλά επειδή είμαι χαρούμενη! Αγαλλιάζω κάθε φορά που διαβάζω τα νέα σου, αλλά με το που αφήνω το γράμμα, σε ξεχνάω τελείως, άγγελέ μου. Πες με εγνώστρια, αλλά αφού μου έδωσες ζωή, θα ζήσω! Θα ζήσω και θα χορεύω!

Γιαντοτινά δική σου,

Μπριγκίτ Β. Κ.”

και άλλο έγγραφε

“Αγαπητή Β.Κ.,

Αυτό είναι το πρώτο γράμμα που σου στέλνω μετά από το διαγωνισμό, αλλά νιώθω πως πρέπει οπωσδήποτε να κρατήσουμε επαφή. Είπες να μην ξαναμιλήσουμε για να φυλάξουμε το μυστικό, αλλά ήθελα απεγνωσμένα να σου γράψω.

Σου στέλνω λοιπόν ένα απόκομμα από την εφημερίδα που έβγαλαν. Σχεδόν μας τσάκωσαν, δε νομίζεις; Πάλι καλά που... ξέρεις εσύ.

Αυτά. Δεν έχω άλλη δικαιολογία που σου στέλνω και υπόσχομαι να προσέχω από εδώ και μπρος με τα γράμματά μου. Αλλά μπορείς να μου στέλνεις κι εσύ; Όχι συχνά, κάθε πέντε με δέκα χρόνια ίσως; Να μου πεις αν παντρεύτηκες, πώς είναι η ζωή σου, αν είσαι ευτυχισμένη. Τα δικά μου νέα θα τα μαθαίνεις από αλλού, μα σε παρακαλώ, στέλνε μου κάπου-κάπου, για να σε θυμάμαι.

Χωρίσαμε τόσο απότομα και σου χρωστάω τόσα πολλά! Σε αγαπώ, μα όχι περισσότερο απ' το χορό. Γι' αυτό χωρίσαμε, άλλωστε.

Σε φιλώ.

Με αγάπη,

Μπριγκίτ"

Η Τζίλντα τα 'χασε. Δεν περίμενε ποτέ πως η Κλάρα, αυτή η χαρούμενη γριούλα, είχε ζήσει μια τόσο τραγική ιστορία αγάπης και μάλιστα με μια γυναίκα! Αλλά κάτι δεν κολλούσε, στο ένα γράμμα ο αποστολέας υπέγραφε με το ακρωνύμιο B.K. και στο άλλο απευθυνόταν με αυτό στον παραλήπτη. Πολύ ιδιαίτερο για να είναι σύμπτωση.

Περίεργη με το μικρό μυστήριο που ανακάλυψε, αποφάσισε να βρει το απόκομμα της εφημερίδας που σύμφωνα με τη μυστηριώδη αποστολέα έκρυβε την απάντηση στο αίνιγμα που είχε συναντήσει. Ξεχνώντας εντελώς το χαμένο δαχτυλίδι της, άρχισε να ψάχνει μανιωδώς τα πεσμένα χαρτιά, αποφασισμένη να ρίξει φως στο περίεργο γεγονός.

Μετά από λίγη ώρα, είχε μαζέψει όλα τα αποκόμματα εφημερίδων που μπορούσε να βρει και άρχισε να διαβάζει μία μία της επικεφαλίδες. "Ένα αστέρι γεννιέται" έγραφε η πρώτη, "η νεαρή Βερόνικα Κλαιρ ξεχώρισε από τους κριτές ανάμεσα σε πολλούς, ως χορεύτρια με λαμπρό μέλλον". Μια άλλη εγραφε "Υποψήφια δεν εμφανίζεται στο διαγωνισμό χορού -οι κριτές την έκοψαν έξαλλοι!" Και μια τρίτη "Πάταγος στο μικρό χωριό όπου νεαρή υποψήφια

χόρεψε τη λίμνη των κύκνων σαν να είχε η ψυχή της φτερά!”

Ολοκληρώνοντας την ανάγνωση, η Τζίλντα αναστέναξε απογοητευμένη. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι το ξεχωριστό είχαν αυτά τα αποκόμματα. Μπορεί το επίμαχο κομμάτι να είχε χαθεί. Κουρασμένη από την άσκοπη αναζήτηση, μάζεψε το χαμό που είχε κάνει και κατέβηκε από τη σοφίτα, ξεχνώντας να βρει το δαχτυλίδι της.

Το βράδυ, την ώρα του δείπνου, η Τζίλντα αναλογιζόταν ακόμη την ανακάλυψή της και αμφιταλαντευόταν ανάμεσα στο κατά πόσο μπορούσε να ρωτήσει την Κλάρα σχετικά, ή αν θα ήταν ίσως πολύ αδιάκριτο εις μέρους της. Τελικά αποφάσισε να το αφήσει, δεν της έπεφτε λόγος για το παρελθόν της Κλάρας και δεν είπε τίποτα.

Πέρασε σχεδόν ένας μήνας από τότε και η Τζίλντα είχε σχεδόν ξεχάσει την ανακάλυψή της στη σοφίτα, την ξαναθυμήθηκε όμως ένα βράδυ που η Κλάρα έδειχνε στο Χένρι φωτογραφίες από το γάμο της και τα νεανικά της χρόνια. Καθώς έιατσε και εκείνη να χαζέψει τα παλιά άλμπουμ, ένωσε πως η κοπέλα που κοιτάζε στη φωτογραφία της ήταν αόριστα γνωστή.

Μα φυσικά! Η Κλάρα Κόρνερ το γένος Μπάουντι στα νεανικά της χρόνια ήταν πιστό αντίγραφο της Βερόνικα Κλαιρ στα πρώτα χρόνια της καριέρας της. Μάλιστα θα έλεγε κανείς πως ήταν το ίδιο ακριβώς άτομο.

“Κλάρα” ρώτησε η Τζίλντα σαστισμένη “πότε γεννήθηκες;”

“Αα! Γεννήθηκα στις 5 Μαρτίου του 1935, ημέρα Σάββατο!”

Είναι η ίδια ακριβώς ημερομηνία, σκέφτηκε η Τζίλντα. Μα τότε...όλα μπαίνουν στη θέση τους! Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Η Κλάρα είναι η Βερόνικα Κλαιρ!

Προτού όμως η Τζίλντα φανερώσει στην Κλάρα την ανακάλυψή της, σταμάτησε. Κάτι δεν κολλούσε σ’ αυτό το σενάριο. Ναι μεν η Κλάρα έμοιαζε τρομερά με την πρίμα μπαλαρίνα, αλλά πώς μπορούσε να είναι σε δύο μέρη ταυτόχρονα; Εκτός και αν...

Και αν η Κλάρα ήταν αρχικά η Βερόνικα Κλαιρ και στην πορεία μια απατεώνισσα την αντιπατέστησε και πήρε τη θέση της; Θα μπορούσε άραγε να ειβιάσει την Κλάρα για να πάρει μια δόξα που δεν της ανήκει; Τραβηγμένο, κι όμως η μόνη λογική εξήγηση που μπορούσε να σκεφτεί.

Αν ήταν έτσι τα πράγματα, έπρεπε κάπως να βεβαιωθεί, έπρεπε να είναι σίγουρη. Καθώς λοιπόν η Κλάρα τελείωνε μια αφήγησή της για ένα σκυλί που κυνήγησε πριν χρόνιατον άντρα της, αναστηκώθηκε και ρώτησε ανέμελα:

“Κλάρα, σου αρέσει το μπαλέτο;”

“Ω ναι, το αγαπώ ιδιαίτερα” απάντησε εκείνη αφηρημένα.

“Σου αρέσει και να το χορεύεις;”

“Α, όχι τόσο, όσο να το βλέπω” αποκρίθηκε η Κλάρα γελώντας.

Και όμως η Τζιλντα διέκρινε έναν μικρό δισταγμό και μια στιγμιαία διακοπή του χαμόγελου στο πρόσωπο της ηλικιωμένης γυναίκας.

Έτσι βεβαιώθηκε και, σίγουρη τώρα για την υπόθεσή της, καληνύχτισε την Κλάρα και το Χένρι και γύρισε στο δωμάτιό τους.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε και αφού έφαγε πρωινό έκατσε στο βιβλιοπωλείο και έγραψε ένα γράμμα το οποίο έλεγε:

“Αξιότιμη κυρία Κλαιρ,

Φαντάζομαι πως θα είστε πολυσύχολη, αν και τώρα ίσως όχι τόσο, μετά την επέμβασή σας.

Σας γράφω για να σας πληροφορήσω πως ανακάλυψα την απάτη σας και σκοπεύω να σας ξεσκεπάσω. Καθώς όμως θεωρώ ότι θα ήταν προτιμότερο να το ανακοινώσετε μόνη σας, σάς παρέχω δύο μέρες διορία από τη στιγμή που θα λάβετε το γράμμα.

Συγχωρήστε την αυθάδειά μου αλλά βρίσκω την πλάνη σας ανήθικη και καθώς γνωρίζω προσωπικά αυτή που αδικήσατε, παίρνω το θάρρος να παρέμβω.

Ειλικρινά δεν ήθελα να τελειώσει έτσι, αλλά είναι, φοβάμαι, ο

μόνος τρόπος.

Μετά τμής”

Αφού ολοκλήρωσε το γράψιμο, ταχυδρόμησε το γράμμα και ευχήθηκε όλα να πάνε καλά και να αποδοθεί επιτέλους δικαιοσύνη.

Μέρος πέμπτο

Δεν πρόλαβαν να περάσουν δύο μέρες όταν ένα αυτοκίνητο σταμάτησε έξω απ' το βιβλιοπωλείο και μια ηλικιωμένη γυναίκα με πολύ γνώριμη όψη βγήκε και κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Η Κλάρα εκείνη την ώρα καθόταν στην κουνιστή πολυθρόνα της και πάγωσε μόλις αντίκρισε την νεοφερμένη.

Τα μάτια της βούρκωσαν και έτρεξε συγκινημένη να αγκαλιάσει την πρίμα μπαλαρίνα Βερόνικα Κλαιρ, η οποία φαινόταν πολύ ανήσυχη.

“Μπριγκίτ! Επιτέλους! Πέρασε τόσοσ καιρός!”

“Δεν έχουμε χρόνο, Κλάρα! Κάποιος ανακάλυψε το μυστικό μας και μου έστειλε απειλητικό μήνυμα, να το φανερώσω ή θα μας ξεσιεπάσει αυτός.”

Εκείνη την ώρα ερχόταν από το βάθος του βιβλιοπωλείου η Τζίλντα με μια στοίβα βιβλία. Όταν είδε τις δύο γυναίκες, τα βιβλία έπεσαν στο πάτωμα.

“Μα τι κάνετε εσείς εδώ; Θεέ μου, το θράσος σας είναι μεγάλο!” αναφώνησε σοκαρισμένη.

“Τζίλντα, τι είναι αυτά που λες;” ψέλλισε σαστισμένη η Κλάρα.

“Αυτή δεν σας έκλεψε τη θέση ως Βερόνικα Κλαιρ; Αυτή δεν είναι η απατεώνισσα που σας πήρε τη δόξα;” σχεδόν φώναξε η κοπέλα.

“Γλυκιά μου, νομίζω ότι έχει γίνει μια παρεξήγηση. Δεν ξέρω τι έχεις καταλάβει, αλλά μάλλον παρεξήγησες την κατάσταση.”

“Εσύ είσαι που έστειλες το γράμμα λοιπόν!” αναφώνησε εκπληκτική η Βερόνικα Κλαιρ και έσκασε στα γέλια. “Κατάλαβα τι τρέχει εδώ, Κλάρα, νομίζω ήρθε η ώρα να μάθει κάποιος την αλήθεια.”

“Μπριγνίτ, τα συζητήσαμε αυτά!”

“Το ξέρω, αλλά είμαστε και οι δύο μεγάλες και κρυβόμασταν μια ζωή. Τέρμα το κρυφτό!”

“Πολύ καλά, όπως επιθυμείς.”

Έτσι, οι δυο γυναίκες έκατσαν πλάι πλάι ύστερα από πολλά χρόνια. Η τελευταία φορά που είχαν καθήσει έτσι ήταν πριν πενήντα τέσσερα χρόνια, όταν ετοιμάζονταν για τις σημαντικότερες εξετάσεις της ζωής τους. Εξετάσεις χορού.

Σε ένα μικρό χωριό, πριν εβδομήντα έξι χρόνια, οι χωριανοί πανηγύριζαν το χαρμόσυνο νέο της γέννησης δυο κοριτσιών, διδύμων. Ήταν γούρι και μία ευλογία που εμφανιζόταν σπάνια. Οι δύο αδελφές, παρόλο που ήταν από φτωχή οικογένεια, δέχονταν αριετή στήριξη, και έτσι κατάφεραν από μικρές να κυνηγήσουν το όνειρό τους, το χορό.

Τα δυο κορίτσια κατάφεραν να φτάσουν πολύ μακριά και επιτέλους στα είκοσι δύο τους θα συμμετείχαν σε εξετάσεις για την επιλογή μαθητών στις καλύτερες ακαδημίες χορού της χώρας. Το έργο ήταν η λίμνη των κύκνων και οι δύο αδελφές το πρόβαραν μαζί με τις ώρες. Η Κλάρα Μπάουντι, ως το αστέρι της σχολής, είχε πάρει το ρόλο της Οντέτ, και η Μπριγνίτ Μπάουντι, ως η δεύτερη καλύτερη, είχε πάρει το ρόλο της Οντίλ. Οι κριτές ήταν στις θέσεις τους και οι δυο αδελφές ζέσταιναν το σώμα τους για να βγουν στη σκηνή. Με μία απότομη κίνηση η Μπριγνίτ τεντώνει το πόδι σε μία αραμπέσκ και η στολή της σκίζεται σχεδόν ως το γοφό. Πανικόβλητη τρέχει να βρει βελόνα και κλωστή για να σώσει κάπως τη ζημιά, αλλά σίγουρα η εντύπωση που θα άφηνε στους κριτές δεν

θα ήταν η καλύτερη. Η Κλάρα, που είδε το συμβάν, έσπευσε προς την αδελφή της και χωρίς να το πολυσκερτεί της έδωσε τη φούστα της. Η Μπριγκίτ, που κατάλαβε τι ήθελε να κάνει η αδελφή της, ξέσπασε σε κλάματα, και την αγκάλιασε σφιχτά.

Έτσι, η διαγωνιζόμενη που θα χόρευε την Οντίλ δεν εμφανίστηκε ποτέ και η Βερόνικα Κλαιρ -έτσι φώναζε όλη η σχολή την Κλάρα- χόρεψε το ρόλο της Οντέτ και έγινε μια από τις πιο αναγνωρισμένες μπαλαρίνες του κόσμου.

“Μισό λεπτό!” αναφώνησε η Τζίλντα δύσπιστη “το ξέρω ότι αγαπούσατε πολύ το χορό, μα Κλάρα, το δικό σου όνειρο δεν γκρεμίστηκε εκείνη τη μέρα;”

“Η αλήθεια είναι, Τζίλντα, πως τα πράγματα θα μπορούσαν να εξελιχθούν διαφορετικά, απλά έτυχε. Εγώ μικρή είχα δυο μεγάλες αγάπες, τα βιβλία και το χορό. Αν δεν έκανα το ένα, θα ασχολιόμουν με το άλλο. Για τη Μπριγκίτ όμως το μπαλέτο ήταν όλη της η ζωή. Δεν θα μπορούσα να της το στερήσω.”

Λίγες μέρες μετά, η Μπριγκίτ Μπάουντι, γνωστή ως Βερόνικα Κλαιρ, ετών εβδομήντα έξι, πέθανε στον ύπνο της ενώ διέμενε στο σπίτι της αδελφής της. Η Τζίλντα ανησύχησε πολύ για την Κλάρα που έχασε την αδελφή της λίγο μετά την επανένωσή τους. Μα η Κλάρα δεν λυπήθηκε τόσο για το χαμό της αδελφής της, γιατί ήξερε καλά πως η Μπριγκίτ δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι ευτυχισμένη αν δεν μπορούσε να χορέψει. Ήταν άλλωστε ένας άνθρωπος που όταν αγαπούσε κάτι, το αγαπούσε με τόσο πάθος, που ήταν αδύνατο να ζήσει χωρίς αυτό. Και αν δεν το αγαπούσε με πάθος, τότε δεν το αγαπούσε καθόλου.

Νομίζω πως η αδελφή μου η Τζίλντα προβληματίστηκε πολύ με τη σχέση των δύο αδελφών και τη ζωή τους. Έτσι, χρόνια αργότερα, όταν ανακάλυψα το ημερολόγιο που κρατούσε, δεν ξαφνιάστηκα που βρήκα ολάκερες σελίδες καλυμμένες με τις σκέψεις της. Παραθέτω μερικές από αυτές παρακάτω:

Δεν μπόρεσα ποτέ να το καταλάβω. Το μόνο που μπορώ να συμπεράνω από αυτή την ιστορία είναι πως κάποιοι άνθρωποι έχουν όνειρα παθιασμένα, όνειρα άγρια όπως και η ψυχή τους, που τους κυριεύουν ολόκληρους και είτε τους κάνουν τους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους, είτε τους καταστρέφουν ολοκληρωτικά, ώσπου καταλήγουν μίξεροι και λειψοί. Από την άλλη, υπάρχουν άνθρωποι με όνειρα τόσο μικρά, μα λαμπερά όπως τα αστέρια. Είτε τα εκπληρώνουν είτε όχι, καταφέρνουν πάντα να κάνουν τους άλλους γύρω τους να ανθίζουν και γίνονται οι μικροί ήλιοι της ζωής, σε μια ζωή όλο αγάπη.

Μια νέα αρχή

Αν έμαθα κάτι από τα πολλά χρόνια που πέρασα, είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να παρατήσεις το όνειρό σου. Ονομάζομαι Ivan Beaufoy, είμαι ένας ψηλός άντρας με γαλανά μάτια και Γάλλος στην καταγωγή. Οπλισμένος με την εμπειρία μου από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, για ένα διάστημα δούλευα ως αρχιτέκτονας. Όμως, μετά από μια πρόσκληση που μου δόθηκε για μια βίλλα στο Παρίσι, βρέθηκα σε ένα τρένο, ένα πολύ μακρύ τρένο που χωρούσε εκατοντάδες άτομα.

Αφού έφτασα, με υποδέχτηκε ένας κοντός, λιγνός άντρας με καφέ μάτια γεμάτα κούραση, με μια ταμπέλα που έλεγε το όνομά μου. Όταν προχώρησα πιο κοντά, παρατήρησα ένα αμάξι με έναν οδηγό μέσα.

-Γεια σας, μήπως είστε ο Ivan Beaufoy; με ρώτησε με μια βραχνιασμένη, αδύναμη φωνή.

-Oui, monsieur. Εσείς...ποιος είστε;

-Είμαι ο Josh Dubois και ήρθα για να σας οδηγήσω στη βίλλα Harmonie.

-Εεε, τότε ευχαριστώ!

Αμέσως αφού βγήκαν αυτές οι λέξεις από το στόμα μου, άνοιξε την πόρτα και έβαλε μέσα τις βαλίτσες μου αφήνοντας λίγο χώρο για τον ίδιο. Εγώ κάθησα στη μπροστινή θέση, τη θέση του συνοδηγού που μου έδινε την ευκαιρία να θαυμάσω το Παρίσι.

Όταν έφτασα, είδα ένα μεγάλο κτήριο με μπλε τοίχους και μια τεράστια αυλή γεμάτη με πολύχρωμα λουλούδια που μοσχοβολούσαν. Επίσης υπήρχε ένα άγαλμα που παρίστανε έναν άγγελο να προσεύχεται γονατισμένος σαν να είχε συμβεί κάτι

άσχημο.

-Κύριε Beaufoy, από εδώ! Μου είπε ο Josh, ο υπηρέτης, καθώς κρατούσε τις δυο μου βαριές βαλίτσες. Φαινόταν η δυσκολία που είχε ο ίδιος να τις πάει στο δωμάτιό μου, αλλά έμεινα σιωπηλός και τον ακολούθησα χωρίς παράπονα. Ήδη έχει τόση κούραση η θέση του, σκέφτηκα, ας μην τον δυσκολέψω περισσότερο.

Καθώς προσπερνούσαμε το φανταστικό άγαλμα του αγγέλου, παρατήρησα μια μικροκαμωμένη λεπτή γυναίκα να ποτίζει τα λουλούδια.

Μόλις μπήκαμε μέσα, μας περίμενε mon ami, ο Pierre, ο ιδιοκτήτης της βίλλας.

-Mon ami, Ivan! Comment ca va? Το ταξίδι πώς ήταν;

-Bonjour, ca va bien. Το ταξίδι ήταν ενδιαφέρον, δεν συνάντησα κάποιο πρόβλημα. Εσύ, Pierre, comment ca va?

-Η επιχείρηση καλά πάει, η οικογένεια μια χαρά είναι, όλα τέλεια! Είπε καθώς κοίταζε γύρω του με βλέμμα ανήσυχο. Παρόλο που το παρατήρησα, δεν είπα τίποτα.

-Από εδώ για το δωμάτιό σας, μου είπε ο υπηρέτης που με οδήγησε στη βίλλα.

Καθώς με οδηγούσε στο δωμάτιό μου, είδα μια ηλικιωμένη γυναίκα να καθαρίζει το σαλόνι κι ένα μάγειρα στην κουζίνα, μαζί με μια νεαρή γυναίκα που του μιλούσε με θυμό και οργή, σαν να του παραπονιόταν για κάτι.

-Να ρωτήσω, πόσα άτομα υπάρχουν εδώ;

-Η Βάσια που φροντίζει τον κήπο, η Νικολέτα, δηλαδή η καθαρίστρια, ο Γιάννης ο μάγειρας, το αφεντικό, η γυναίκα του κι εγώ.

-Μάλιστα... άρα μαντεύω ότι η κοπέλα που παραπονιόταν στο Γιάννη είναι η γυναίκα του Pierre.

-Ναι, πάντα αντιδρά έτσι στις προσπάθειές μας να ικανοποιήσουμε τις διαταγές της.

-Δηλαδή σας συμπεριφέρεται πάντα έτσι;

-Μάλιστα. Γι' αυτό σας φαίνομαι κουρασμένος. Απλώς δεν

ικανοποιούνται με τίποτα οι προσδοκίες της.

Τον άκουσα όλη την ώρα που μου εξηγούσε τα δεινά των ανθρώπων που εργάζονταν εδώ. Έτσι κι αλλιώς, ήταν άνθρωποι σαν όλους μας, ακόμη κι αν τους συμπεριφέρονταν σαν ζώα. Αυτό με ακολούθησε μέχρι το δωμάτιό μου, ένα τεράστιο δωμάτιο με έναν τεράστιο καθρέφτη απέναντι από το κρεβάτι, που ήταν τόσο περιποιημένο που δεν έβλεπες καμιά ατέλεια. Τα σεντόνια ήταν πεντακάθαρα, σαν ολοκαίνουργια. Πάντα ζήλευα τέτοια άτομα. Τώρα που το ζούσα δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Εκείνη τη μέρα κατάφερα να γνωρίσω και τα υπόλοιπα άτομα, αφού το απόγευμα έζω χιόνιζε. Ο Γιάννης ήταν ένας εμφανισιακά σκληρός άντρας, δηλαδή είχε ένα μεγάλο μούσι και δυνατούς μύες -άνετα κάποιος θα νόμιζε ότι έπαιρνε κάτι για να διατηρεί ένα τέτοιο σώμα. Όμως ήταν πολύ γλυκός και σεβόταν τους πάντες. Η Βάσια ήταν μια αξιαγάπητη κοπέλα που ζήλευε την κυρία Barbier, τη γυναίκα του Pierre. Η Νικολέτα ήταν μια καλόψυχη κυρία που η μόνη της επιθυμία ήταν να βρισκείται με τους δικούς της, κάτι που η δουλειά της δεν το επέτρεπε. Μόνο ο Pierre ήταν αγχωμένος, η κυρία Barbier φαινόταν να αδιαφορεί για τα προβλήματα του άντρα της, μια πραγματικά αντιπαθέστατη γυναίκα.

Η Villa Harmonie ήταν ένα πανέμορφο μέρος με έναν τεράστιο κήπο να την περικυκλώνει και πανύψηλους τοίχους που κανένας δε μπορούσε να σιαρφαλώσει. Επίσης είχε πέντε δωμάτια για επισκέπτες, μια κρεβατοκάμαρα για τον Pierre και τη γυναίκα του, μια κουζίνα τεράστια και δύο μεγάλα σαλόνια. Όμως το πιο φανταστικό δωμάτιο ήταν η είσοδος με τον υπέροχο πολυέλαιο.

Η περιήγησή μου κράτησε μέχρι το βράδυ. Στο δείπνο βρισκόμασταν όλοι γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι, όπου μας κάλεσε ο οικοδεσπότης για να χωρέσουν και οι υπάλληλοί του.

-Σας κάλεσα όλους εδώ για να φάμε όλοι μαζί λόγω κάποιων γραμμάτων που μου έχουν αποσταλεί, είπε ο Pierre κρατώντας τα γράμματα στο χέρι. Αυτά τα γράμματα περιέχουν-

Ξαφνικά τα φώτα έκλεισαν. Ακούστηκε μια κραυγή.

Όταν τα φώτα ξανάνοιξαν, το σώμα του Pierre βρισκόταν στο πάτωμα με μια κηλίδα αίματος στα ρούχα του και ένα μαχαίρι ακρωμένο στην κηλίδα.

Η έκπληξη που νιώσαμε φαινόταν στα πρόσωπά μας. Ποιος από μας περίμενε ότι θα γινόταν μάρτυρας μιας δολοφονίας;
-Pierre! Φώναξε η κυρία Barbier δακρύζοντας.

Όλοι οι υπόλοιποι είχαμε κοιταλώσει, δεν γνωρίζαμε τι να κάνουμε. Ο Γιάννης προσπάθησε να πάρει τηλέφωνο την αστυνομία, όμως για κάποιο λόγο το τηλέφωνο δεν καλούσε. Η Νικολέτα αμέσως έτρεξε προς την έξοδο -ποιος θα ήθελε να βρίσκεται στο ίδιο δωμάτιο με έναν δολοφόνο; Γι' αυτό και την ακολούθησα. Όμως, λόγω του χιονιού, η πόρτα είχε κολλήσει και δεν άνοιγε. Είχαμε παγιδευτεί στο σπίτι, μαζί με το δολοφόνο!

-Ηρεμήστε! Φώναζε ο υπηρέτης. Τώρα που βρισκόμαστε παγιδευμένοι με έναν δολοφόνο, έχουμε δύο επιλογές: να μείνουμε εδώ και να ελπίσουμε ότι δεν θα είμαστε το επόμενο θύμα, ή μπορούμε να προσπαθήσουμε να βρούμε ποιος το έκανε. Εγώ προτιμώ να τον βρω, παρότι να αφήσω στην τύχη το αν θα ζήσω ή όχι.

Ο λόγος του ήταν σκληρός, δυναμικός αλλά και ορθός. Όλοι συμφωνούσαμε. Θα βρίσκαμε οι ίδιοι τον δολοφόνο.

Αφού επιστρέψαμε στον χώρο του εγκλήματος, διαβάσαμε τα γράμματα. Κάποιος τον εκβίαζε με πληροφορίες που μόνο οι πιο κοντινοί του φίλοι θα γνώριζαν. Λογικά γι' αυτό μας κάλεσε, θα με υποπτευόταν.

Αφού τα διαβάσαμε όλοι, άρχισαν να υποπτεύονται και να κατηγορούν ο ένας τον άλλον. Η Νικολέτα με τη Βάσια κατηγορούσαν την κυρία Barbier. Ο Γιάννης κατηγορούσε εμένα. Καταλαβαίνω γιατί θα κατηγορούσε κάποιος εμένα, αλλά την κυρία Barbier! Αυτή η γυναίκα, όσο πολύ κι αν τη μισούσαν, ήταν το μόνο άτομο που έτρεξε κοντά στον Pierre.

-Ησυχάστε! Φώναζε ξανά ο υπηρέτης. Για την ώρα, θα ήθελα όλοι

να γράψουμε τη φράση “Κύριε Pierre Barbier”. Όλοι τον ακούσαμε και γράψαμε τη φράση, μα πώς μπορούσε αυτό να βοηθήσει; Απλώς δεν μας έλεγε.

Μετά από προσευκτική ανάλυση, ανέφερε με σιγουριά στους υπόλοιπους:

-Μόνο για ένα άτομο είμαι σίγουρος ότι δεν το έκανε.

-Ποιος είναι; Ρώτησε βιαστικά η κυρία Barbier.

-Γιατί να σας το πω; Το μόνο που θα συμβεί είναι να τους στοχοποιήσει ο δολοφόνος ή να τους εκμεταλλευτείτε. Θα φανερώσω το άτομο στο επόμενο άτομο που θα αθωωθεί. Τώρα πηγαίνετε σε κάποιο άλλο δωμάτιο. Θέλω να κάνω κάποιες ερωτήσεις στον καθένα σας. Αρχίζοντας με τον κύριο Beaufoy.

Αφού βγήκαν οι υπόλοιποι, άρχισε με τις ερωτήσεις.

-Πώς γνωρίσατε τον κύριο Barbier;

-Εγώ και ο Pierre ήμασταν μαζί στρατιώτες στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Εκεί τον γνώρισα. Είχαμε ορκιστεί ο ένας στον άλλο να βρισκόμαστε όταν ο ένας χρειαστεί τον άλλο. Όμως τώρα που με χρειαζόταν, περισσότερο από ποτέ άλλωστε, καθόμουν εδώ ανίκανος να τον βοηθήσω. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να με συγχωρέσω γι' αυτό.

-Κύριε Beaufoy, μπορεί να μην γνώριζα τον κύριο Barbier όσο εσείς, αλλά γνωρίζω ότι ήταν ευγνώμων για τη φιλία σας και ήθελε να σας κάνει κάποιο δώρο πριν βρει το τέλος του. Το είχε ήδη έτοιμο και βρίσκεται κάτω απ' το κρεβάτι σας.

Τα λόγια του με ξάφνιασαν. Ευγνώμων; Δώρο; Αμέσως έτρεξα με όση δύναμη είχα, καθώς τα δάκρυά μου έπεφταν σαν βροχή στο παλιό ξύλινο πάτωμα του δεύτερου ορόφου. Όταν έφτασα στο δωμάτιό μου, αμέσως έβγαλα ένα μικρό καφέ κουτί δεμένο με ένα σχοινί σε φιόγκο. Μέσα υπήρχε ένα ντοσιέ γεμάτο με όλες τις φωτογραφίες που βγάλαμε μετά τον πόλεμο. Κάθισα αρκετές ώρες πάνω από το άλμπουμ και έκλαψα. Έκλαψα όσο δεν είχα κλάψει όταν πέθανε ο πατέρας μου. Έκλαψα σαν να είχε πεθάνει ο αδερφός μου, γιατί ο Pierre ήταν κάτι παραπάνω από

φίλος, ήταν αδερφός. Όμως τώρα που με χρειαζόταν, τον είχα απογοητεύσει.

Μετά από πολλή ώρα που καθόμουν μόνος στο δωμάτιο, κάποιος χτύπησε την πόρτα μου.

-Κύριε Beaufoy; Είμαι ο Josh. Αν μπορείτε, σας χρειάζομαι στην κουζίνα.

Προτού πάω στην κουζίνα, φρόντισα να βάλω το άλμπουμ στη θέση του, μαζί με το ημερολόγιό μου, που εμπεριείχε την ιστορία μου και τις στιγμές που πέρασα με τον Pierre.

Αφού έφτασα στην κουζίνα, τους είδα όλους μαζεμένους γύρω από κάτι ή κάποιον. Τίποτα δεν θα μπορούσε να με προετοιμάσει για αυτό που είδα. Η Βάσια βρισκόταν στο πάτωμα μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά, ενώ στο πάτωμα, γραμμένη με αίμα, βρισκόταν η φράση “Θέλετε να συνεχίσετε;”

-Η κυρία Barbier το έκανε! Φώναζε με δύναμη η Νικολέτα. Δολοφόνησε τον κύριο Barbier για να αποκτήσει την περιουσία του και τώρα δολοφόνησε τη Βάσια γιατί την κατηγορούσε.

-Ναι, έχει δικαίο η Νικολέτα! Φώναζε ο Γιάννης.

-Ηρεμία, παιδιά! Είπε ο κύριος Dubois. Δεν έχουμε αποδείξεις για τις εικασίες σας, όμως τώρα γνωρίζουμε όλοι ότι ο κύριος Beaufoy δεν το έκανε, αφού βρισκόταν στο δωμάτιό του. Τώρα, θα ήθελα να κάνω ορισμένες ερωτήσεις στον καθένα σας, εκτός του κυρίου Beaufoy.

Αφού εξέφρασε τη γνώμη του, ο κύριος Dubois πήρε την κυρία Barbier σε ένα άλλο δωμάτιο, αφού πρώτα σιγουρεύτηκε ότι δεν θα έμενε κανένας μόνος του. Καθώς περίμενα να ολοκληρώσει τις ερωτήσεις, έπρεπε να ακούσω τα παράπονα των άλλων. “Η κυρία Barbier το έκανε! Πρώτα μας έκανε να δουλέψουμε σαν τρελοί, μετά δολοφόνησε τον Κύριο και τώρα τη Βάσια. Κλείστε την μέσα πριν είναι πολύ αργά και μας δολοφονήσει όλους!”

Αχ, πόσο εννευριστικό να φωνάζουν ασταμάτητα σαν μικρά παιδιά. Όμως είναι γεγονός ότι όλα τα στοιχεία έδειχναν ότι εκείνη το είχε κάνει. Η καλύτερη κίνηση κατά τη γνώμη μου θα ήταν να

την κλειδώσουμε κάπου και να συνεχίσουμε να ανακρίνουμε κάποιον άλλο. Έτσι θα μέναμε εγώ και ο κύριος Dubois με ένα άλλο πρόσωπο, πράγμα που θα μπορούσε να σιγουρέψει ότι δεν θα υπήρχε άλλος φόνος. Μάλιστα, με τον τρόπο που χρησιμοποιούσε, είχαμε τα ίδια αποτελέσματα, απλώς εγώ έπρεπε να φροντίσω ότι δεν θα πάθαινε κάτι κάποιος ή ότι δεν θα προσπαθούσε να κάνει κάτι ύποπτο.

Αχ, όταν ξεκίνησα το ταξίδι αυτό ανυπομονούσα να ξαναδώ τον ami, να μάθω για τις περιπέτειές του αφού χωριστήκαμε, να θυμηθούμε τις παλιές καλές στιγμές. Πού να ήξερα πως θα έβρισκε το τέλος του και δεν θα μπορούσαμε να προλάβουμε να εκπληρώσουμε ούτε τα μισά από τις προσδοκίες μας. Όταν βρούμε τον δολοφόνο, τότε θα φροντίσω να υπάρξει δικαιοσύνη -δεν έχει σημασία το πόσο κοντά σου ήτανε, θα κάνω οτιδήποτε χρειαστεί για να τον πιάσουμε, ή να την πιάσουμε!

-Κύριε Beaufoy;

-Έγινε κάτι, Νικολέτα;

-Θα μας προστατεύσετε, έτσι;

-Αν χρειαστεί, θα σας προστατεύσω. Αλλά πρέπει πρώτα να βρούμε ποιος είναι ο δράστης.

-Ήδη γνωρίζουμε! Φώναξε ο Γιάννης. Η κυρία Barbier το έκανε, αυτό το φίδι!

Ξαφνικά, ακούστηκε η κυρία Barbier να φωνάζει μέσα απ' το δωμάτιο. Αμέσως βγήκε έξω λέγοντας:

-Κάποιος! Βοήθεια! Ο Josh λιποθύμησε!

-Τι έκανες, μωρέ φίδι;

-Γιάννη, δεν σου το επιτρέπω!

-Παιδιά, σταματήστε! Η Νικολέτα μπορεί να με βοηθήσει να ελέγξουμε την κατάσταση του. Γιάννη! Εσύ πήγαινε να φέρεις νερό και, κυρία Barbier, φέρτε την καρέκλα εκείνη. Αναπνέει, οπότε, Νικολέτα, μπορείς να με βοηθήσεις να τον σηκώσουμε; Νικολέτα, μπορείς να φέρεις λίγο ψωμί;

-Ορίστε το νερό.

-Ευχαριστώ. Αυτό θα βοηθήσει να τον ξυπνήσουμε.

Έτσι αφήσαμε τον κύριο Dubois στην καρέκλα φροντίζοντας να μην τον πιέζουν τα ρούχα του. Πόσο παράξενο! Δεν υπήρχε κάποιος σοβαρός να λιποθυμήσει, τα ρούχα δεν τον πίεζαν πολύ, πριν μιλήσει στην κυρία Barbier δεν έδειξε κάποιο σύμπτωμα ότι κάτι πήγαινε λάθος. Επίσης μπορεί ο λόγος που λιποθύμησε να ήταν από φυσικά αίτια, δηλαδή την έλλειψη οξυγόνου ή καρδιακά προβλήματα και αυτό έτυχε να τον επηρεάσει την ώρα που την ανέκρινε... ή ίσως κάποιος τον χτύπησε. Μα το μόνο άτομο μαζί του ήταν η κυρία Barbier.

-Κυρία Barbier, μήπως είδατε τίποτα παράξενο καθώς βρισκόσασταν με τον κύριο Dubois; είπα καθώς έφαχνα τις τσέπες του, για να βρω κάποια σημείωση που ίσως κρατούσε για τα στοιχεία που έβρισκε.

-Γιατί την ρωτάτε; φώναξε ο Γιάννης. Είναι προφανές ότι αυτή το έκανε!

-Γιάννη, άσε με να σας εξηγήσω τι συνέβη, είπε η κυρία Barbier. Ο κύριος Dubois γνώριζε ότι δεν ήμουν η δολοφόνος. Γι' αυτό, αφού μπήκαμε στο δωμάτιο, αμέσως με έβαλε στην παλιά ντουλάπα της μητέρας του, την απέκτισε αφού πέθανε, ως το τελευταίο αντικείμενο που θα μπορούσε να του θυμίζει τις όμορφες στιγμές που πέρασε μαζί της...

-Κυρία Barbier, συνεχίστε. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τι συνέβη στον κύριο Dubois, της επισήμανα.

-Μάλιστα...αφού κρύφτηκα, άρχισε να ψάχνει το δωμάτιο. Καθώς έφαχνε, ανακάλυψε μια πόρτα, κρυμμένη δίπλα από την καινούργια βιβλιοθήκη που αγοράσαμε τις προάλλες. Καθώς έλεγχε την πόρτα, ξαφνικά άρχισε να βήχει και μου είπε «Βα...» πριν λιποθυμήσει.

-Αχα! Το ΒΡΗΚΑ!

-Τι συνέβη, κύριε; Γιατί τέτοια χαρά; Μήπως σας βοήθησε αυτό που διηγήθηκα;

-Ο κύριος Dubois έπαιρνε σημειώσεις των στοιχείων και των συμπερασμάτων του. Τώρα γνωρίζουμε ό,τι γνώριζε... Απ' ό,τι

φαίνεται, η κυρία Barbier κι εγώ είμαστε σίγουρα αθώοι αφού η κυρία Barbier δεν γνωρίζει πώς να γράψει τη φράση που μας ζήτησε να γράψουμε. Ωστόσο, η Νικολέτα αντιδρά επιπόλαια και ανώριμα, ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι πριν τον πρώτο φόνο. Αυτό μπορεί να συνέβη είτε επειδή κρύβει κάτι είτε επειδή ο φόβος την έχει κυριεύσει. Νικολέτα;

-Δεν έχω κάνει τίποτα! Εγώ, που δούλευα σαν σκυλί για να κρατήσω τη βίλλα καθαρή και να μπορεί ο κύριος Barbier να φέρνει καλεσμένους! Εγώ, που καλοδέχομαι τους πάντες. Εγώ που σας δέχτηκα σαν φίλους μου! Σαν παιδιά μου! Κατηγορείτε εμένα;

-Νικολέτα, δεν σε κατηγορεί κανένας ακόμα. Απλώς θέλουμε να μάθουμε τι κρύβεις, είπα, όσο πιο φιλικά γινόταν.

-Αχ... Monsieur Beaufoy; είπε ο κύριος Dubois καθώς κρατούσε το κεφάλι του. Τι συνέβη;

-Λιποθυμήσατε, πάρτε το νερό και το ψωμί, ίσως σας βοηθήσουν. Τώρα, Νικολέτα, θα μας πεις τι κρύβεις;

Καθώς γυρίσαμε να δούμε τη Νικολέτα, είχε εξαφανιστεί. Ο μόνος λόγος που γνωρίζαμε ότι η Νικολέτα βρισκόταν σε εκείνο το σημείο ήταν το γεγονός ότι όλοι θυμόμασταν τη Νικολέτα σε εκείνο το σημείο.

-Πού πήγε; φώναξε η κυρία Barbier.

Φαινόταν το πόσο αγχωμένη και φοβισμένη ήταν από τον τρόπο που κοιτάζε γύρω της για να σιγουρευτεί ότι δεν θα της επιτεθεί κάποιος.

-Μην ανησυχείτε. Η Νικολέτα είναι πολύ δυνατή, είπε ο κύριος Dubois. Αυτό που θα έπρεπε να φοβάστε είναι οι νεκροί.

-Τι θέλεις να πεις Josh; είπε απαλά και τρέμοντας ο Γιάννης. Ξέρεις, δεν μου αρέσουν τέτοια αστεία! Από τότε που έχασα τον πατέρα μου στον πόλεμο....

-Η Βάσια... Είναι ΖΩΝΤΑΝΗ!

Όλοι μας μείναμε άφωνοι. Η Βάσια, ένα από τα άτομα που θεωρούσαμε ως νεκρά, τελικά ήταν ζωντανή;

-Αδύνατο! Όλοι την είδαμε στο πάτωμα στην κουζίνα με μια πληγή

όπως του κυρίου Barbier! Είπε ο Γιάννης καθώς έδειχνε όλους μας.
-Έχει δίκιο ο Γιάννης! Όλοι μας την είδαμε στο πάτωμα αιμόφυρτη. Είναι αδύνατο! Μέχρι και εγώ, η «αναλφάβητη», μπορώ να συνειδητοποιήσω ότι είναι αδύνατο να μας επιτεθούν οι νεκροί, είπε η κυρία Barbier σαρκαστικά.

Κυριολεκτικά, πώς ο Pierre αγάπησε μια τόσο ξινή και αντιπαθητική γυναίκα; Καλά, η αγάπη είναι ένα μυστήριο που μάλλον για πάντα θα μείνει άλυτο.

-Κυρία Barbier, γνωρίζετε ότι είμαι ένα άτομο σοβαρό, που δεν έχει λόγο να αποκηρύξει κάτι. Ό,τι γνωρίζω βρίσκεται σ' εκείνο το μπλοκάκι. Αυτό που είδα πάντως είναι τη Βάσια ζωντανή! Με σάρκα και οστά, να με ψειάζει με κάτι. Πριν πέσω όμως μπόρεσα να δω την «πληγή» της κρυμμένη πίσω από γάζες. Σίγουρα αυτό ήταν προσχεδιασμένο και, γνωρίζοντας ότι η Νικολέτα κρύβει κάτι και το γεγονός ότι στην αρχή η άποψή τους ήταν κοινή, νομίζω ότι μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η Νικολέτα και η Βάσια σχεδίασαν αυτούς τους θανάτους και φρόντισαν να ριξουν όλο το φταιξιμο στην κυρία Barbier. Ωστόσο απέτυχαν και αποκαλύφθηκε το κόλπο τους.

-Έχει δίκιο ο κύριος Dubois! Εκτός αν μας λείπει κάποιο στοιχείο, τότε πρέπει η Βάσια και η Νικολέτα να είναι οι δράστες. Όμως πιστεύω ότι είναι προτιμότερο να μη βγάλουμε επιπόλαια συμπεράσματα και να κάνουμε περισσότερη έρευνα.

-Κύριε Beaufoy, άκουσες τι είπε ο Josh. Ο ίδιος είπες ότι συμφωνείς. Δεν έχουμε χρόνο να χάσουμε. Πρέπει να τις πιάσουμε!

-Κυρία Barbier, κατανοώ το φόβο και την οργή σας, όμως σε μια τέτοια κρίσιμη στιγμή πρέπει να δράσουμε προσεκτικά.

-Κυρία Barbier, κύριε Beaufoy, είναι φανερό ότι δεν θα συμφωνήσετε. Είναι επομένως λογικό να χωρίσουμε την ομάδα. Εγώ και η κυρία Barbier θα πάμε να βρούμε τις δολοφόνους, ενώ εσείς με τον Josh θα μείνετε εδώ περιμένοντας εμένα, την κυρία Barbier και οποιαδήποτε καταφέρουμε να πιάσουμε.

-Μα...

-Josh, δεν θέλω να ακούσω αντιρρήσεις! Αφού δεν θα συμφωνήσουμε, αυτή είναι η καλύτερη λύση!

Αμέσως αφού εξέφρασε την άποψή του, ο Γιάννης πήρε την κυρία Barbier και έφυγαν προς τα άλλα δωμάτια. Αφού εξαφανίστηκαν, έμεινα εγώ με τον κύριο Dubois στην απόλυτη ησυχία. Με βοήθησε να συνειδητοποιήσω πόσο περιεργή είναι αυτή η περιπέτεια να παλεύουμε για τις ζωές μας, να προσπαθούμε να λύσουμε αυτό το μυστήριο, να επιστρέφουν για να μας εκδικηθούν οι νεκροί και μέσα σ' αυτό τον χαμό να τσακωνόμαστε εμείς οι ενήλικες, σαν μικρά παιδιά που επιθυμούν να γίνουν ήρωες. Φυσικά μπορεί να μας είχε επηρεάσει ο θάνατος του Pierre ή το γεγονός ότι η Βάσια ήταν ζωντανή. Πάντως αυτό που βιώνουμε τώρα ήταν πολύ αλλόκοτο και μας είχε αναστατώσει. Ξαφνικά, καθώς τα σκεφτόμουν όλα αυτά, εμφανίστηκε η Νικολέτα μέσα απ' την πόρτα απ' την οποία είχαν φύγει ο Γιάννης και η κυρία Barbier.

-Νικολέτα! Τι κάνεις εδώ; Έκανες τίποτα στον Γιάννη και την κυρία Barbier; φώναξα με θυμό.

-Ηρεμήστε. Θέλω να σας αποκαλύψω το μυστικό που κρατούσα. Όμως θέλω να με ακούσετε χωρίς να με διακόψετε.

-Ωραία, τότε περιμένουμε ν' ακούσουμε, είπε ο κύριος Dubois με πεποίθηση στα μάτια του ότι άξιζε να την ακούσουμε.

-Αυτό που έκρυβα είναι το γεγονός ότι εγώ είμαι το άτομο που εκβίαζε τον κύριο Barbier. Όμως δεν τον δολοφόνησα και ο λόγος που το έκανα ήταν επειδή ο γιος μου χρειάζεται ιατρική βοήθεια και έχει οικονομικά προβλήματα, οπότε θα του έδινα τα επιπλέον χρήματα για να πάει σε κάποιο γιατρό και να καλύψει τις οικονομικές του ανάγκες.

-Μάλιστα... Άρα λες ότι παρόλο που τον εκβίαζες για χρήματα, ήταν για καλό λόγο και δεν είσαι ο δολοφόνος που ψάχνουμε. Σωστά;

-Ακριβώς!

-Τι σκέφτεστε, κύριε Dubois; Πιστεύετε ότι είπε την αλήθεια; Είναι

λογικό να υπάρχει κάποια αλήθεια στα λόγια της αλλά μπορούμε σίγουρα να την εμπιστευτούμε;

-Τόσα χρόνια που τη γνωρίζω έχω καταλάβει ότι είναι ένα άτομο που ενδιαφέρεται πολύ για την οικογένειά της αλλά δεν θα δολοφονούσε κάποιον απλώς επειδή δεν κάνει αυτό που του ζητάει, οπότε την εμπιστεύομαι. Έτσι κι αλλιώς δεν βλέπεις πόσο τρέμει; Είναι η πιο τρομοκρατημένη απ' όλους μας.

-Δεν είμαι εντελώς σίγουρος ακόμα για το αν λέει αλήθεια, οπότε θα σας πιστέψω για την ώρα αλλά θα είμαι επιφυλακτικός και θα παρατηρώ τις κινήσεις της.

-Εμ... γνωρίζετε ότι σας ακούω να συζητάτε για μένα, οπότε αν θέλετε μπορείτε να τα πείτε κάπου αλλού.

Ξαφνικά ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. Ο κύριος Dubois αμέσως αποφάσισε να κρύψει τη Νικολέτα στην κρυμμένη είσοδο που είχε βρει προηγουμένως. Μετά άνοιξα την πόρτα και είδα το Γιάννη να τρέχει προς το μέρος μας.

-Κύριε Beufoy! Josh! Κλείστε την πόρτα!

-Τι συνέβη;

-Μας επιτέθηκε η Νικολέτα και δολοφόνησε την κυρία Barbier!

Με αυτά τα λόγια ήμασταν πλέον σίγουροι ότι ο Γιάννης και η Βάσια ήταν οι δολοφόνοι. Μα γιατί το έκαναν; Τι κέρδιζαν από τις πράξεις τους; Μήπως ήθελαν να πάρουν εκδίκηση; Μήπως τους πλήρωσαν; Μήπως εκβίαζαν μαζί με τη Νικολέτα;

-Γιάννη, κράτα την πόρτα κλειστή! Κύριε Beufoy, φέρτε κάποιο έπιπλο να σφραγίσουμε την πόρτα!

-Άφησέ το πάνω μας!

Καθώς ο Γιάννης κρατούσε την πόρτα, εγώ έφαχνα να βρω κάποιο σιονί και ο κύριος Dubois τον πλησίασε από πίσω σιγά σιγά κρατώντας ένα βαρύ βάζο.

-Βιαστείτε κύριε Beufoy, δεν μπορώ να την κρατάω για πάντα!

-Έρχομαι, τώρα, άντεξε λίγο ακόμα!

Τότε ο κύριος Dubois έριξε το βάζο στο κεφάλι του ρίχνοντάς τον αναίσθητο σε δευτερόλεπτα. Μετά τον δέσαμε με το

σκοινί που βρήκα. Φροντίσαμε να δέσουμε τα χέρια και τα πόδια του για να μην ξεφύγει και να μη μας είναι επικίνδυνος.

-Νικολέτα, μπορείς να βγεις! Φώναξε ο κύριος Dubois, όμως όσες φορές και να το φωνάζαμε δεν υπήρχε καμία αντίδραση. Μέχρι που αποφάσισα να ανοίξω την κρυφή πόρτα. Όμως δεν ήμουν εντελώς προετοιμασμένος γι' αυτό που είδα. Η Νικολέτα ήταν στο πάτωμα με ένα μαχαίρι στο λαιμό.

-Κύριε Dubois, πλέον είμαστε οι μόνοι που μπορούν να σταματήσουν τη Βάσια απ' τις δολοφονίες της.

-Ναι, αλλά δεν μπορούμε να φύγουμε και να αφήσουμε τον Γιάννη μόνο του, αλλιώς θα μπορέσει να επιστρέψει η Βάσια και να τον ελευθερώσει. Μήπως να χωριστούμε;

-Όχι! Είναι πολύ επικίνδυνο! Θα γίνουμε στόχοι και αυτό σχεδόν σίγουρα θα καταλήξει στον θάνατο του ενός και την καταδίκη του άλλου. Πρέπει να μείνουμε κοντά, αλλά οπουδήποτε και αν πάμε πρέπει να πάρουμε μαζί τον Γιάννη. Δεν θέλουμε να τον ελευθερώσει η Βάσια.

-Ναι, αλλά δεν μπορούμε να πάμε οπουδήποτε. Πρέπει να βρούμε το καταλληλότερο μέρος για να προστατευτούμε και να προσέχουμε τον Γιάννη! Είπε ο κύριος Dubois καθώς περπατούσε με αργό και προσεκτικό τρόπο προς τον Γιάννη.

-Μήπως να πάμε στην κουζίνα; Έχει μαχαίρια και είναι μεγάλη, στην περίπτωση που χρειαστεί να παλέψουμε και να την πιάσουμε.

-Καλή ιδέα, αλλά το γεγονός ότι έχει μαχαίρια δίνει τη δυνατότητα στον Γιάννη να ελευθερωθεί μόνος του. Νομίζω προτιμότερο είναι το δωμάτιο να είναι κάποια κρεβατοκάμαρα. Έχει χώρο, υπάρχουν το πολύ δύο είσοδοι, και άνετα τις κάνουμε μία αν χρησιμοποιήσουμε το κρεβάτι.

-Όχι, όχι. Αν βρισκόμαστε σε μια κρεβατοκάμαρα, τότε δεν θα μπορέσουμε να καλέσουμε βοήθεια και να δώσουμε την ευκαιρία στη Βάσια να ξεφύγει. Πρέπει να πάμε κάπου αλλού, αλλά πού;

Όταν το είπα αυτό, έγινε ησυχία. Απόλυτη ησυχία, μπορούσαμε ν' ακούσουμε μέχρι και τις αναπνοές του Γιάννη. Όλα

τα δωμάτια έχουν τις ατέλειές τους, κάποια δωμάτια είναι στενά, άλλα έχουν πολλές πιθανές εισόδους από τις οποίες θα μπορούσε εύκολα να μας αιφνιδιάσει η Βάσια. Ταυτόχρονα υπήρχε και ο κίνδυνος να ξεφύγει. Τελικά η ερώτηση ήταν: ποια κριτήρια επιθυμούσαμε να καλύψουμε; Η ασφάλειά μας και η προσοχή να μην ελευθερωθεί ο Γιάννης; Η ασφάλειά μας και να μην ξεφύγει η Βάσια; Ή να μην ελευθερωθεί ο Γιάννης και να μην ξεφύγει η Βάσια;

-Κύριε Beaufoy, γνωρίζω ότι δεν υπάρχει μέρος που να καλύπτει όλες τις προϋποθέσεις που ψάχνουμε, αλλά υπάρχει ένα μέρος που μας δίνει μερική κάλυψη των προϋποθέσεων.

-Δηλαδή;

-Η είσοδος της Villa Harmonie είναι μοναδική, οπότε αν πάρουμε τον Γιάννη εκεί, τότε δεν θα υπάρχει κανένας τρόπος να ελευθερωθεί, ή να ξεφύγει η Βάσια, αλλά αυτό που την κάνει ξεχωριστή είναι το γεγονός ότι δεν μπορεί η Βάσια να μας επιτεθεί από πίσω. Φυσικά υπάρχει η πιθανότητα να υπάρχουν πολλές κρυφές εισοδοί, αλλά θα μπορούσαμε να σκεφτούμε κάποιον τρόπο για να τις αντιμετωπίσουμε αφού ξυπνήσει ο Γιάννης και μάθουμε για τις εισόδους.

-Ναι, αλλά πρέπει να περάσουμε τόσα δωμάτια. Πώς θα σιγουρευτούμε για την ασφάλειά μας;

-Ο ένας θα κοιτάζει μπροστά και θα ελέγχει κάθε δωμάτιο, ενώ ο άλλος θα ακολουθεί καθώς κοιτάζει πίσω. Λογικό είναι ότι για να λειτουργήσει αυτό το σχέδιο πρέπει να κινούμαστε με την ίδια ταχύτητα.

-Ας το προσπαθήσουμε.

Έτσι καταλήξαμε να δοκιμάσουμε την ιδέα του κυρίου Dubois. Παρόλο που δεν είχα απόλυτη εμπιστοσύνη στον τρόπο που μου τα εξήγησε ο κύριος Dubois, ήταν η μόνη καλή ιδέα που είχαμε και ευτυχώς πέτυχε. Μόλις φτάσαμε, συνήλθε και ο Γιάννης.

-Αχ! Γιατί είμαι δεμένος; Josh; Κύριε Beaufoy; Τι κάνετε;

-Γιάννη... Εσύ και η Βάσια είστε οι μόνοι ζωντανοί εδώ μέσα εκτός

από εμένα και τον κύριο Beufoy.

-Ήταν ωραίο όσο κράτησε. Να κάνω ότι είμαι μαζί σας ενώ στην πραγματικότητα σκοπός μου ήταν να σας δολοφονήσω!

-Γιατί το κάνατε αυτό; Ρώτησα με φανερή οργή στο πρόσωπό μου.

-Γιατί; Επειδή αυτή η κακομαθημένη γυναίκα του κυρίου Barbier αξίζει να βρίσκεται στη φυλακή. Αν δεν είχες εμπιστευτεί την κυρία Barbier τότε θα την είχαμε κατηγορήσει για δολοφονία και θα ζούσαν όλοι εκτός του κυρίου Barbier. Έτσι θα ήμασταν όλοι χαρούμενοι εκτός της «κυρίας» Barbier. Αλλά όσοχι! Έπρεπε να την εμπιστευτείς και να αρχίσεις το ψάξιμο! Ο θάνατος όλων είναι και δικό σου φταίξιμο!

-Εσείς επιλέξατε να τους δολοφονήσετε! Μην ρίχνεις το φταίξιμο σε εμένα!

-Σωπάστε και οι δύο! Κύριε Dubois, συγκεντρωθείτε, θέλει να μας αποσπάσει την προσοχή για να μας αιφνιδιάσει η Βάσις. Απλά αγνοήστε τον.

Έτσι πέρασε ολόκληρη η νύχτα με τον Γιάννη να μας φωνάζει και έμεινα με τον κύριο Dubois προσέχοντας να μην μας ξεφύγει κανένας από τους δύο.

Όταν ξημέρωσε και έλιωσε το χιόνι φροντίσαμε να φωνάξουμε βοήθεια και να καλέσουμε την αστυνομία Ευτυχώς ήρθαν γρήγορα. Προτού χωρίσουν οι δρόμοι μας συναντηθήκαμε για να αποχαιρετηθούμε.

-Josh, σε ευχαριστώ που με έσωσες. Όμως πώς και γνώριζες τόσο καλά τη δουλειά του ντετέκτιβ;

-Όταν ήμουν μικρός ήθελα να γίνω ντετέκτιβ, αλλά δεν ήμουν αρκετά τυχερός για να γίνω.

-Τότε φίλε μου τα κατάφερες, μας διέκοψε ένας αστυνόμος. Bonjour, είμαι ο επικεφαλής της αστυνομίας και θέλω να σε προσλάβω ως ντετέκτιβ.

-Αλήθεια;

-Ναι.

-Ευχαριστώ, σας ευχαριστώ πολύ! Είπε δακρύζοντας.

-Συγχαρητήρια, Josh! Τον αγκάλιασα. Αντίο, πρέπει να βοηθήσω τον γιο της Νικολέτας, εφόσον πλέον η ίδια δεν μπορεί.

-Αντίο, καλέ μου φίλε. Ελπίζω να τα ξαναπούμε σύντομα.

Έτσι, ο Josh πραγματοποίησε το όνειρό του μετά από τόσα χρόνια και έγινε ο πιο διάσημος ντετέκτιβ της εποχής.

Το σπίτι

Το σπίτι μας είναι από τα μεγαλύτερα, αν όχι το πιο μεγάλο κομμάτι της ζωής μου.

Σε αυτό γεννιέσαι, σε αυτό μεγαλώνεις, και τελικά πάλι σε αυτό καταλήγεις. Μέσα σε ένα σπίτι νιώθεις ασφάλεια. Μια ασφάλεια που πουθενά αλλού δεν νιώθεις.

Είναι ένα γνώριμο συναίσθημα, είναι αυτό που σου λείπει μόλις φεύγεις από κοντά του.

Όσο περνάνε τα χρόνια, όμως, και όσο το σκέφτομαι, το σπίτι δεν είναι μόνο αυτοί οι τέσσερις τοίχοι που σε περιβάλλουν.

Ένα σπίτι μπορεί να είναι κρυμμένο σε έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που σε κάνει να νιώθεις ασφάλεια, που ξέρεις ότι μαζί του μπορείς να είσαι ο εαυτός σου.

Μπορεί να είναι σε μια ανάμνηση, η οποία σε φέρνει χρόνια πίσω και σου θυμίζει τον πιο χαρούμενο εαυτό σου. Μπορεί να είναι σε μια μυρωδιά, η οποία σε φέρνει πίσω στα παιδικά σου χρόνια.

Μπορεί να είναι η ζεστασιά του ήλιου που σου θυμίζει τα πρωινά του καλοκαιριού, ή τα αστέρια στο βραδινό ουρανό που σου θυμίζουν τη γαλήνη του παγερού χειμώνα.

Μπορεί να είναι ένας κήπος γεμάτος με κιτρινωπά ηλιοτρόπια, που με το δικό τους τρόπο σου θυμίζουν την αγνότητα της φύσης.

Ένα σπίτι μπορεί να είναι τόσα πολλά, με διαφορετική σημασία από άνθρωπο σε άνθρωπο.

Για κανέναν δεν είναι το ίδιο, αλλά αυτό είναι που το κάνει τόσο όμορφο και ξεχωριστό.

Όλοι έχουν σπίτι, μα το δικό μου βρίσκεται σε καφέ και γαλάζια μάτια, σε ξεχωριστά χαμόγελα, ανάρροστα αστεία, αξέχαστες στιγμές και χαμένα στο χρόνο γέλια.

Είναι στις πιο χαρούμενες αναμνήσεις μου και στα πιο

χοντρά μου δάκρυα.

Στις στιγμές που κάποτε πέρασα με κάποιους, αλλά έπρεπε να φτάσουν σ' ένα τέλος.

Σε φιλίες καινούργιες, που άρχισαν απ' το πουθενά, σε παλιότερες που έγιναν πιο δυνατές, μα και σε αυτές που δεν μπορείς να είσαι τίποτα παρὰ ο εαυτός σου.

Αυτά που μπορώ να πω είναι πολλά, μα τώρα θέλω να πω μόνο αυτό: Τα σπίτια των ανθρώπων είναι άπειρα, το ίδιο και οι έννοιές τους. Μα αυτό είναι που μας κάνει να τα νιώθουμε σαν «σπίτι». Το δικό μου, ή το δικό σου σπίτι.

Νικόλας Τζεβελέκης

Το τέλος του ταξιδιού

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Συγγνώμη που δεν σου έγραψα τις προηγούμενες πέντε μέρες. Η γυναίκα μου, η Πέννυ, πέθανε. Δεν ήμουν σε κατάλληλη ψυχολογική κατάσταση να μιλήσω.

Τη μέρα που πέθανε, είχα...καταστραφεί. Ξύπνησα, ετοιμάστηκα και όταν είπα να φύγω, μπήκε ο σαραντάχρονος γιος μου, γεμάτος δάκρυα. Είχα να τον δω έτσι από όταν τον χώρισε η πρώτη γυναίκα του. Τότε έμαθα ότι πέθανε η Πέννυ. Ήμουν τόσο δυστυχισμένος που δεν μίλησα σε κανέναν εκτός του γιου μου αυτές τις μέρες. Μόνο σε αυτόν μίλησα, για το πώς με άλλαξε η Πέννυ, πώς με βοήθησε να βγω από τη μοναξιά μου, το πόσο τον αγαπούσε και πόσο περήφανη ήταν γι' αυτόν. Το πόσο ο ίδιος μας έκανε καλύτερους και πιο χαρούμενους ανθρώπους.

Προσπάθησα να κρατήσω τα δάκρυά μου και να χαμογελάσω όσο μπορώ, όμως τα βράδια έκλαιγα, έκλαιγα μέχρι να μη μπορώ να κλαίω άλλο, ή να κοιμηθώ. Το σώμα μου είναι πλέον αδύναμο και ο πόνος στο στήθος μου δεν λέει να φύγει. Έχω λίγες μέρες να ζήσω, το νιώθω. Το μόνο που ελπίζω είναι να ζήσω αρκετά για να κάνω το γιο μου χαρούμενο και να τον βοηθήσω να γίνει ευτυχισμένος.

Σε περίπτωση που δεν προλάβω να σου ξαναγράψω,

Αντίο.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Βγήκα έξω, κάθισα στην παλιά ξύλινη καρέκλα του παππού

μου και σκέφτηκα τις παλιές καλές στιγμές στο Λονδίνο με την οικογένειά μου.

Είχαμε πάει με το τρένο, ένα τεράστιο μεταλλικό όχημα που βγάζει καπνό από ένα μηχανισμό με καμινάδα. Λειτουργούσε σαν αμάξι, αλλά πιο γρήγορα και αποτελεσματικά, αυτό ήταν πριν εβδομήντα χρόνια. Σήμερα, το 1970, είμαι αριετὰ ώριμος για να καταλάβω πως η ζωή είναι έτσι ακριβώς.

Θυμάμαι πόσο θυμωμένος και σκληρός ήμουν πριν το ταξίδι. Δεν ήθελα να έχω καμία σχέση με τους ανθρώπους γύρω μου. Θυμάμαι πώς τα λόγια του καθηγητή μου με άλλαξαν και άρχισα να βλέπω πιο καθαρά τους γνωστούς μου και τους φίλους μου. Θυμάμαι πως πριν έβριζα όλους όσους μου μιλούσαν και μερικές φορές τους χτυπούσα, αλλά μετά τους μιλούσα, τους έδινα επαίνους και έγινα πιο κόσμιος, ενώ κατάλαβα πως η βίαιη τιμωρία τους απλά γεννούσε τη βία. Έτσι, με τη βοήθεια εκείνου του καθηγητή απόκτησα την καρδιά της Πέννυ μου...

Ευχαριστώ, θα πάω στην Πέννυ μου τώρα. Αντίο...

“Από τις εφημερίδες: Ηλικιωμένος άντρας, βετεράνος του Β' Παγκοσμίου πολέμου, πέθανε μία εβδομάδα μετά το θάνατο της γυναίκας του.”

Σταυρούλα Μανιού

Συνθήματα στον τοίχο

“Να πάρουμε τα όνειρά μας πίσω”

Τραγούδι στα χείλια όλων μας

Το κάνουμε γκράφιτι στον τοίχο

Το μουρμουράμε τις μοναχικές νύχτες

Στις κρύες γωνιές του δρόμου

που ο αέρας παρασέρνει τα φύλλα

και ο νυχτερινός ουρανός γεμίζει με σύννεφα

Στις άδειες παιδικές χαρές που τα βράδια

γεμίζουν φοβίμια, σκόνη και σώματα

“Να πάρουμε τα όνειρά μας πίσω”

Αυτά που μας έκλειψαν

Αυτά που μας στέρησαν

Αυτά που ποτέ δεν γνωρίσαμε

“Να πάρουμε τα όνειρά μας πίσω”

Ίσως κάποια στιγμή να φτάσει στ' αυτιά των ανθρώπων της μέρας

Των κανονικών ανθρώπων, των ολοκληρωμένων

αυτών που έχουν φωνή

που δεν μας γνωρίζουν

αλλά είναι σε θέση να παλέψουν

“Να πάρουμε τα όνειρά μας πίσω”

Ίσως αυτή η απελπισμένη κραυγή

κάποτε φτάσει στ' αυτιά τους

και γίνει μια μέρα πραγματικότητα

Οι φωνές των δέντρων

Ένα κείμενο-δάσος (φτιαγμένο από πολλά “δέντρα”) της Σταυρούλας, του Γιώργου, του Νίκου, του Άγγελου, της Γεωργιάνας και της Ειρήνης.

Εισαγωγή (Άγγελος)

Τα δέντρα κάνουν το περιβάλλον όμορφο και γαλήνιο. Τα δέντρα, ως σύνολο, δίνουν στους ανθρώπους τη δυνατότητα να χαλαρώσουν, δημιουργούν γι' αυτούς μονοπάτια για να περπατήσουν, συνθέτουν ένα όμορφο τοπίο. Ο άνθρωπος πάντα θα έχει τη δυνατότητα να ανακαλύπτει κι ένα νέο τύπο δέντρων, που δεν ήξερε ότι υπάρχει.

Τα δέντρα μας δίνουν τη δυνατότητα να είμαστε φίλοι με το περιβάλλον, αν θέλουμε να κρατήσουμε αυτή την ομορφιά και τη γαλήνη που μας προσφέρεται. Γιατί οι άνθρωποι μπορούν να επικοινωνούν με τα δέντρα. Όταν ένας άνθρωπος θέλει να απομονωθεί για να σκεφτεί κάτι που τον προβληματίζει, μπορεί να πλησιάσει ένα δέντρο, το δέντρο που θα διαλέξει ο ίδιος προσωπικά, να καθήσει εκεί, να μιλήσει φωναχτά για τις σκέψεις και τους προβληματισμούς του. Το δέντρο θα τον ακούσει. Και μαζί του, σιωπηλά, θα προσπαθήσει να βρει τη λύση...

Ι. (Το δέντρο της Γεωργιάνας)

Βήματα βαριά, αργά, συρτά.

Δέρμα χλωμό

Μάτια κενά, κοιτούν πάνω στα δέντρα.

“Γιατί είσαι εδώ; Όχι, μα δεν πρέπει”

Μια φωνή ακούστηκε

το δέντρο του μιλούσε

Ρώτησε το δέντρο, σαν τελευταία του ελπίδα:
“Τι μου μένει πλέον; Πού πρέπει να είμαι;”
“Αυτό θα το βρεις εσύ, θα βρεις τον δικό σου δρόμο.
Μα για να βρεις τελικά τον δρόμο σου,
πρέπει κάτι να αρχίσεις, όχι να τελειώσεις.
Και ο ήλιος χάνεται τη νύχτα, μα σαν έρθει πάλι η μέρα,
το δρόμο του τον βρίσκει”

Σαν φύσημα η φωνή του πέρασε από τα αυτιά του.
Ήταν πλέον μέρα
Ήταν πλέον άνοιξη.

Τα βήματά του δεν ήτανε βαριά
τα μάτια του είχαν κάτι,
και σαν βρήκε πάλι την ελπίδα,
πήρε άλλο μονοπάτι.

II. (Το δέντρο της Θάλασσας)

Πέρασα μια πολύ παράξενη αλλά εντυπωσιακή πόρτα κι εκείνη με έβγαλε σ' ένα πανέμορφο δάσος, όλο πράσινο. Ήθελα πολύ να το εξερευνήσω, οπότε άρχισα να περπατώ το μονοπάτι μπροστά μου. Έτσι όπως προχωρούσα, μια ελιά έπεσε στο κεφάλι μου.

Η αλήθεια είναι ότι πεινούσα πολύ, οπότε την έφαγα κατευθείαν, χωρίς να σκεφτώ. Πρώτη φορά έφαγα τόσο ωραία ελιά. Σκαρφάλωσα λοιπόν πάνω στο δέντρο, ν' αρπάξω ακόμη μία να φάω. Όπως τράβηξα την ελιά, ξαφνικά το δέντρο έβγαλε μάτια και στόμα και άρχισε να μιλάει.

-Ει! Φιλαράκι, με πονάει!

Τρομοκρατήθηκα, έτσι έπεσα από την ελιά. Ξαφνικά άκουσα από τα δεξιά μου μια γυναικεία φωνή να μου λέει:
-Πρόσεχε, καλέ! Θα χτυπήσεις.

-Τι; Τι γίνεται εδώ; Πώς μπορώ να επικοινωνώ με τα δέντρα;
 -Μα καλά, δεν ξέρεις πού βρίσκεσαι;
 -Όχι, τι είναι εδώ;
 -Εδώ, φίλε μου, είναι η δασούπολη. Ένα δάσος μαγικό που πολλοί θα ήθελαν να επισκεφθούν.
 -Δηλαδή σ' αυτό το δάσος μπορώ να μιλάω με τα δέντρα;
 -Όχι μόνο με τα δέντρα, μπορείς να μιλάς και με πολλά ζώακια που βρίσκονται εδώ.
 -Αλήθεια;
 -Μα φυσικά!
 -Και πώς γίνεται αυτό;
 -Καλά, δεν ακούς; Το δάσος είναι μαγικό!
 -Θέλω να με βοηθήσετε να εξερευνήσω το δάσος. Θα το κάνετε;
 -Εννοείται. Πάμε!

III. (Το δέντρο του Νίκου)

Είμαι ο Γιάννης, ένα δεκαεφτάχρονο αγόρι, και διαβάζω. Εγώ διαβάζω για να γίνω ένας σπουδαίος ηθοποιός, αλλά οι γονείς μου θέλουν να διαβάσω για να πετύχω την υψηλότερη σχολή. Μια μέρα με θύμωσαν τόσο πολύ, που μπήκα στο δάσος να περπατήσω, για να ξεχαστώ.

“Για πόσο πια θα μας πιέζουν μ' αυτές τις ασκήσεις; Πάντα πρέπει να διαβάζεις! Διάβασε εκείνο, το άλλο, οι ασκήσεις για την επόμενη φορά είναι αυτές! Αν θέλω να πετύχω το στόχο μου, δεν χρειάζεται να διαβάζω ούτε τα μισά από αυτά! Γιατί πρέπει να διαβάζω τόσο, και κυρίως, εκείνα που θέλουν εκείνοι;”

Μέσα στο θυμό μου πάτησα με δύναμη τη ρίζα ενός δέντρου που πρόβαλλε από το χώμα στη μέση του μονοπατιού.

-Ωχ, παιδί, πρόσεχε πού πατάς! Πάτησες τη ρίζα μου!
 -Ααα! Ποιος είναι εκεί;
 -Εγώ! Ένα δέντρο, οι φίλοι μου με λένε Μήτσο.

-Μμμμάλιστα... Πώς και μιλάς;

Μιλήσαμε για ώρες ατέλειωτες. Γίναμε φίλοι. Μου έγγραψε μέχρι και ποιήματα. Τότε βρήκα την ευκαιρία να τον ρωτήσω:

-Μήτσο, τα δέντρα έχουν όνειρα;

-Φυσικά και έχουμε όνειρα, αφού είμαστε ζωντανά όντα.

-Τότε θα γνωρίζεις το συναίσθημα όταν μαθαίνεις ότι το όνειρό σου είναι τόσο μακριά που λογικά δεν θα το πετύχεις.

-Ακου, θα σου πω το μυστικό της χαράς. Για να είναι κάποιος χαρούμενος θέλει δύο πράγματα, να αποδέχεται οτιδήποτε δεν είναι στο χέρι σου και όσο δύσκολο, μακρινό, αδύνατο κι αν φαίνεται το όνειρό σου να συνεχίσεις να προσπαθείς, γιατί αριετές φορές αρέσει στη ζωή να παίζει παιχνίδια με το μυαλό και τα μάτια μας. Γι' αυτό πολλοί λένε να μην εμπιστεύεσαι όσα βλέπεις.

-Δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Είναι...μια ξεχωριστή άποψη. Πώς το σκέφτηκες;

-Τα δέντρα μπορούν να ζήσουν εκατοντάδες χρόνια. Αυτή η συμβουλή προέκυψε από κάποιους παλιούς μου φίλους στην αρχαία Ελλάδα. Μα δεν περιμένω να τους γνωρίζεις εφόσον ζούσαν πριν πολύ πολύ καιρό.

-Σ' ευχαριστώ. Μπορεί να μη μου έλυσες τα προβλήματά μου, αλλά τουλάχιστον μ' έκανες να νιώσω καλύτερα και πιο σίγουρος για τον εαυτό μου.

IV. (Το δέντρο του Γιώργου)

Χμ-μμμ... έχω πολύ καιρό να δω κάτι τόσο...παράξενο στους εφτακόσιους πενήντα εφτά δακτυλίους του βίου μου... Έχω ξαναδεί εκατοντάδες- χμ-μμμ όχι, μυριάδες από δαύτα τα πλάσματα να περνούν από δίπλα μου, να σταματάνε και να με δείχνουν με τα... χμ-μμ μικροσκοπικά τους χέρια, να κάθονται στις πλοκαμιόμορφες ρίζες μου, μέχρι και να σιαρφαλώνουν, τα πιο μικρά και αθώα απ' αυτά, στα μακρόστενα και παλιά δάχτυλά μου, με τα καφεϊνόκινα

βελανίδια και τα φυλλώδη γένια μου. Έχω υπάρξει μάρτυρας σε πολλές από τις ποικίλες δραστηριότητές τους, χμ-μ, αλλά καμία από αυτές δεν με έχει απασχολήσει προσωπικά όσο ετούτη εδώ...

Και όμως, ο άνθρωπος αυτός περπατάει και στην τροχιά του ξεινάθρα στέκομαι εγώ. Έχω ακούσει περιγραφές από τους φτερωτούς μου φίλους και από άλλα δέντρα, έχω δει τα αποτελέσματά του, αλλά μία, χμ-μ, μόνο φορά έχω ξαναδεί με τα ίδια μου τα μάτια αυτό που κρατάει... ήταν ο τριακοστός πέμπτ-χμ-μμ έτος δακτύλιός μου, νεαρό δενδρύλλιο που ήμουν, τότε που είδα τη φοβερή λεπίδα να κόβει πέρα ως πέρα το κορμί εκείνου του πεύκου, του οποίου τη θέσει έχει πάρει η μεταφτευμένη συκιά που κρατάει τώρα σε μένα πολύτιμη συντροφιά.

Υποθέτω είναι η σειρά μου να σιωπήσει ο ήχος της ξύλινης καρδιάς μου... χμ-μμμ, ναι, το τέλος είναι ούτως ή άλλως αναπόφευκτο. Δεν φοβάμαι, ούτε με πληγώνει η σιέψη ότι θα πεθάνω... είχα μια μακροχρόνια ύπαρξη... χμ-μμμ... και ευχαριστήθηκα τη ζωή μου. Ίσως ήρθε η ώρα μου να τους υπηρετήσω, ως καυσόξυλα για το τζάκι τους. Η μόνη μου στενοχώρια είναι πως θα αφήσω την καλή μου συκιά μονάχη της.

Χμ-μμμ... τα μάτια μου θα με εξαπάτησαν, φαίνεται. Ο άνθρωπος με το τσεκούρι μόλις με προσπέρασε. Κατευθύνεται και χάνεται πιο βαθιά στο δάσος. Μάλλον θα έχω την πολυτέλεια να ζήσω λίγο παραπάνω, ώσπου να έρθει πραγματικά η σειρά μου. Ή, ακόμα, μέχρι να μαραθώ με τον δικό μου ρυθμό.

Χμ-μμμ, καλησπέρα. Για ποιο πράγμα μιλάω, φτερωτέ μου φίλε; Ε, λοιπόν, τίποτα το σπουδαίο, νεαρέ μου. Υποθέσεις των γέροντων είναι τούτα, χμ-μμμ...

V. (Το δέντρο της Σταυρούλας)

Ο ήλιος που ανατέλλει ζεσταίνει τα λιγοστά φύλλα μου με το πρωινό φως. Ένα χελιδόνι ήρθε και θρονιάστηκε στο μεγαλύτερο

κλαδί μου, ήρθε καιρός να αποδημήσει φαίνεται, να φέρει την άνοιξη σε μακρινές χώρες. Σήμερα ήρθε και κάθισε αντίκρου μου μια κοπέλα, στήριξε την πλάτη της σε μια γέρινη βελανιδιά και έβγαλε ένα μικρό σημειωματάριο από την τσέπη της. Όταν έπεσε το βλέμμα της πάνω μου, γέλασε καλόκαρδα και με πλησίασε ανέμελα. Μου έριξε λίγο νερό στις ρίζες και χάιδεψε την κορυφή μου χαμογελαστή.

“Να μεγαλώσεις”, μου είπε “και να χαρίζεις τη σκιά σου στον κόσμο απλόχερα”.

Υστερα γύρισε στη γέρινη βελανιδιά και άνοιξε το μικρό σημειωματάριο. Με φωνή τρεμάμενη και γεμάτη άγχος άρχισε να απαγγέλλει:

“Αγάπη μου, είναι καιρός που είμαστε μαζί, δώδεκα χρόνια κοντεύουν στη σχέση μας και είμαι ευτυχής. Όμως είμαι άπληστη πολύ και αναζητώ για την αγάπη μας κάτι πιο βαθύ. Το ξέρω, είναι μεγάλη απόφαση και είμαστε φτωχοί, αλλά δεν θα 'ταν όμορφη μια ζωή των δυο μας;”

Τελειώνοντας, έλεισε το τετραδιάκι με δύναμη και σηκώθηκε πάνω ντροπιασμένη.

“Όχι, όχι!” αναφώνησε “Δεν αρκεί!” είπε και με πλησίασε απελπισμένη. “Ω δέντρο, δεν ξέρω τι να κάνω, βοήθησέ με να του το πω!... Είσαι μικρούλι βέβαια, μα κάτι δεν θα ξέρεις από αγάπη;”

“Γλυκιά μου;”

Να τος, πίσω από μια οξιά ξεπρόβαλε ο νεαρός στον οποίο απευθυνόταν. Φάνηκε διστακτικός και ντροπαλός, μπορώ να καταλάβω γιατί θα έκανε εκείνη το πρώτο βήμα. Όμως ήταν κατακόκκινος και χαμογελαστός, κοίταζε την κοπέλα και τα μάγουλά της ρόδισαν.

“Θεέ μου, με άκουσε!” ψιθύρισε. Έκανε ένα βήμα πίσω, αλλά τέντωσα το μεγάλο μου κλαδί, αυτό που πάνω του καθόταν το χελιδόνι προ ολίγου και την έσπρωξα, ένα βήμα μπροστά. Πήγαινε, της είπα, σε περιμένει.

VI. (Το δέντρο της Ειρήνης)

Περπατούσα πολλές ώρες ξυπόλυτη πριν τα βήματά μου με οδηγήσουν πίσω στην αμυγδαλιά μου. Δεν κοιτούσα. Δεν άκουγα. Δεν σκεφτόμουν. Το μόνο που με κάποιο τρόπο μου θύμιζε την ύπαρξή μου ήταν η επαφή της γυμνής σάρκας του ποδιού μου με το νωπό χώμα και το λιγοστό χορτάρι. Στο πυκνό δάσος η ομίχλη προχωρούσε αργά και σταθερά, χαϊδεύοντας στο διάβα της κάθε τι ζωντανό και άψυχο. Από μια ακαθόριστη στιγμή και έπειτα, αφέθηκα διαισθητικά στην καθοδήγησή της.

Σε λίγο ή σε άπειρο χρόνο, σταμάτησα -πάντοτε λόγω διαίσθησης, αφού κανενός άλλου είδους κρίση δεν μου 'χε απομείνει. Σαν να παραιτήθηκαν οι μύες μου σιωπηλά και αυτοβούλως, εγκαταλείποντάς με χωρίς δεύτερη σκέψη. Σήκωσα το κεφάλι μου. Μπροστά μου στεκόταν ένας κομμένος κορμός δέντρου. Μου φάνηκε χλωμός, ξεθωριασμένος, σαν ανανάκλαση της πυκνής ομίχλης. Με την ακινησία ενός πτώματος -γιατί πλέον αυτό ήταν- στεκόταν ένα κομμάτι της αμυγδαλίτσας μου.

Μεμιάς η όρασή μου μ' εγκατέλειψε, όταν δάκρυα γέμισαν τα μάτια μου. Για μια στιγμή κλονίστηκα από έναν σπασμό του στέρνου μου, ταράχτηκα και πήγα να τον κρατήσω πίσω, μα τώρα πια το σώμα είχε εξουσία και όχι εγώ. Με επιτακτική βιάση περπάτησα άτσαλα ως αυτή, άφησα με μια ανάσα δυο αναστεναγμούς κι έπεσα πάνω της με φόρα. Τα δάκρυά μου την πότισαν όπως άλλοτε το νερό που 'φερνα γελαστή απ' το ποτάμι. Η αγκαλιά που της έκανα ήταν σφιχτή όπως τότε, όμως τώρα βίαιη και γεμάτη ανάγκη. Τα δάχτυλά μου συσπάστηκαν μεμιάς σφίγγοντάς την, τα νύχια μου την έζυσαν ψάχνοντας τους χαμένους χυμούς της. Η φωνή μου δυνατή και δυσάρεστη έφευγε ξέπνοα απ' τα πνευμόνια μου τραγουδώντας ένα άσχημο μοιρολόι, ενώ η ίδια κάποτε τραγουδούσα πάνω στην ίδια χλόη, κομμένη από χαμόγελα και

γέλια.

Δεν ξέρω πόσο ήμουν εκεί. Ξέρω μόνο πως η ομίχλη, σαν να απάντησε στο άρρυθμο κάλεσμά μου, πνιχνωσε τόσο πια που 'βλεπα μέσα από τις νεφουλές μου κόρες μόνο το γέρικο φλοιό της αμυγδαλίτσας, το τρυφερό της δέρμα που ήταν κολλημένο στο μέτωπό μου. Κάποια στιγμή τα μάτια μου έτσουξαν αφόρητα κι έκλεισαν. Απ' το ρυθμό των λυγμών μου ένιωσα να νανουρίζομαι, να γλιστρώ προς τη λήθη.

Θρόισμα φύλλων, ελαφριά χτυπήματα κλαδιών. Με ξύπνησε το πιο όμορφο τραγούδι που άκουσα ποτέ. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου πολλές φορές και σήκωσα το κεφάλι μου. Κοίταξα ευθεία -μέσα από πυκνή ομίχλη φανερώθηκε ένα δάσος γεμάτο με ολάνθιστα δέντρα. Κοίταξα πάνω. Κλαδιά, φύλλα, καρποί. Ακολούθησα με τα μάτια τα δρομάκια στο ξύλο μέχρι που συνειδητοποίησα ότι κάθομαι δίπλα σε ένα δέντρο. Η μουσική συνεχίζεται. Ακούω μια φωνή. Σε ποιον ανήκει; Ποιος άλλος είναι εδώ; Είναι απαλή και ζεστή σαν χάδι.

-Ποια είσαι; φιθύρισα, μα το στόμα μου δεν άνοιξε.

-Δεν με αναγνωρίζεις, καλό μου;

Χωρίς πάλι ν' ανοίξει κάποιο στόμα, παίρνω την απάντησή μου από ένα ήρεμο γλυκό θρόισμα. Σαστίζω. Δεν αναγνωρίζω τίποτα από όλα όσα συμβαίνουν. Η πρώτη μου ζάλη περνάει και κοιτάω καχύποπτα γύω μου. Με αυτή μου την κίνηση ακούγεται ένα σιγανό γέλιο γεμάτο αγάπη. Η φωνή αυτή είναι σαν να πέφτει πάνω μου όπως τα φύλλα απ' τα κλαδιά, να κυλάει στα αυτιά μου όπως το ρετσίνι πάνω στο ξύλο, ταυτόχρονα όμως τη νιώθω στο χώμα κάτω απ' τα δάχτυλά μου, να τα γραγαλάει ενώ κινείται γοργά, λεπτό υπόγειο ρυάκι.

-Σε ξέρω... Αμυγδαλιά;

Τα λόγια αυτά μου ξεφεύγουν και γλιστράνε προς το δέντρο χωρίς καλὰ καλὰ να το καταλάβω. Είμαι συγκινημένη, μα δεν με πνίγει αυτή η συγκίνηση, ούτε μου μαγκώνει την ανάσα. Με διαποτίζει για μια στιγμή ένας δηλητηριώδης φόβος και η ομίχλη

πυκνώνει γύρω μου, μα αμέσως φεύγει και τη θέση του παίρνει ένας τρελός ενθουσιασμός, μια ακράτητη χαρά. Σηκώνομαι και πάω πιο κοντά της κοιτώντας τα πιο ψηλά της κλαδιά.

-Επιτέλους, είμαστε πάλι μαζί! Δεν ξέρεις πώς μου έλειψες...

Μου λείπει, αλλά δεν θυμάμαι γιατί. Είμαι ακόμη μπερδεμένη. Νιώθω ένα σωρό συναισθήματα, και τόσο έντονα, μα δεν θυμάμαι κανενός την πηγή. Αυτό που ξέρω είναι πως δεν θέλω να φύγω από κοντά της, ποτέ. Σαν να με ακούει, λέει:

-Ήρθα να πάρω κάτι από σένα και θα φύγω ξανά...

-Τι; Μα γιατί; Μόλις σε ξαναβρήκα!

-Το ξέρω... Μα έτσι πρέπει να γίνει.

Ξαφνικά σηκώνεται άνεμος. Μαζεύω τα απλωμένα χέρια μου, το χαμόγελό μου. Πεισμώνω και κοιτάω κάτω.

-Πάρε ό,τι θες. Εγώ δεν φεύγω.

-Μα αν μου το δώσεις, θα φύγεις από μόνη σου.

-Τι λες; Εγώ δεν φεύγω, δεν πάω πουθενά. Πες μου τι θέλεις, θα στο δώσω, μα δεν θα φύγω.

Ο αέρας με κάνει να κρυώνω και η ομίχλη πυκνώνει κι άλλο. Δυσκολεύομαι να τη δω. Δεν μου απαντάει.

-Αυτό δεν μπορώ να στο πω, λέει τελικά.

-Τι; Τι εννοείς;

Πάλι σιωπά. Νιώθω τον θυμό να βράζει μέσα μου. Της γυρνάω την πλάτη και κοιτάω γύρω μου. Δεν υπάρχουν πια δέντρα γύρω μας. Μόνο ομίχλη, παρ' ότι ο αέρας εδώ και ώρα μου τρυπάει τ' αυτιά. Δεν θέλω να την ξανακοιτάξω. Με άφησε. Μόνη. Ολομόναχη. Δεν θα την ξανάβλεπα ποτέ και τώρα την είδα. Ας φύγει. Με εγκατέλειψε μια φορά, ας το κάνει κι άλλη. Εγώ όμως... καυτά δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια μου. Εγώ δεν την εγκατέλειψα ποτέ.

-Φυσικά και δεν μ' εγκατέλειψες.

Δεν μίλησα, κι όμως μ' άκουσε. Το αγνοώ και γυρνάω ξανά προς τα 'κείνη, πατάω στέρεα τα πόδια μου κάτω και σφίγγω τα χείλη, μα ακούω τη φωνή μου δυνατή, γεμάτη πικρία.

-Όχι, δεν σ' εγκατέλειψα. Δεν σ' εγκατέλειψα ούτε στιγμή. Απ'όταν σε άφησα σποράκι στο χώμα που πατάνε τα πόδια μου ως τώρα, δεν σ' άφησα ποτέ. Σου έφερνα νερό κάθε μέρα, παρ' ότι τα ποδαράκια μου πονούσαν κι η κανάτα ήταν πολύ βαριά για μένα. Κι όταν μεγάλωσα σου έκοβα φυλλαράκια και κλαδιά ώστε, ώστε...

Η φωνή μου πάνεται στα πνευμόνια μου και πλέον κλαίω κανονικά. Τα κλαδιά και τα φύλλα της αμυγδαλιάς χτυπιούνται βίαια μεταξύ τους εξαιτίας του αέρα.

-...ώστε να γίνεις πιο δυνατή, πιο ωραία. Κι όταν σκλήρυνε πια ο κορμός σου και πύκνωσε το φύλλωμά σου καθόμουν στη σκιά σου να ξεκουραστώ. Σε θαύμαζα, ήσουν η πιο όμορφη αμυγδαλιά, η αμυγδαλιά μου.

-Εσένα ποιος σε πότισε; η φωνή της έφτασε σιγανή σ' εμένα μέσα απ' τον άνεμο.

-Εμένα; εμένα ποιος με πότισε; Λες για... για τη μαμά μου;

Ο άνεμος απότομα σταμάτησε κι έπεσα πάλι στα γόνατά μου. Μου 'μειναν μόνο τα δάκρυα.

-Τον μπαμπά μου, τη γιαγιά μου, το σπίτι μου;...

Κοιτάω γύρω μου βουρκωμένη. Η ομίχλη διαλύεται ίσα ίσα για να φανεί ένα λευκό μονόπατο σπίτι με αυλή. Στην αυλή κάθεται μια γυναίκα και ράβει. Δίπλα της, ένας άντρας κόβει άγρια χόρτα. Είναι η μαμά μου, ο μπαμπάς μου. Με πλησιάζει μια γριά γυναίκα. Μου χαμογελάει γλυκά. Βάζει το χέρι μου στο δικό της. Η διαφορά στο μέγεθος είναι τεράστια. Το δικό μου είναι μικρό σαν πουγκάκι που μέσα του κλείνει ένα σπόρο. Νιώθω το δέρμα της τραχύ κάτω απ' το δικό μου. Την κοιτάω στα μάτια. Μου χαμογελάει τρυφερά. Δυο ακόμη χαμόγελα, εμφανίζονται άλλα δύο. Με κλείνει η αγκαλιά τους, των γονιών μου, της γιαγιάς μου, είμαι ξανά μέσα στο σπίτι μου.

Αφού δεν έχω πια ανάγκη να κλάψω, ανοίγω τα μάτια. Τα χέρια μου είναι άδεια και την ομίχλη έχει διαδεχτεί ένας ζεστός ήλιος, που εδώ και ώρα ένωθα, μα μόνο τώρα βλέπω.

Γυρνάω στην αμυγδαλιά μου ήρεμη.

-Τι μου πήρες; τη ρωτάω, και το ξέρω πως πήρες αυτό που ήθελε, πως θα φύγω με δική μου θέληση.

Χωρίς να έχει αέρα, τα κλαδιά της θροϊζουν μια ακόμη φορά. Τα πέταλά της φτάνουν σ' εμένα απαλά δίνοντας συνέχεια στην τρυφερή αγκαλιά που άφησε μόνο μια γλυκόπικρη επίγευση. Μαζί τους ήρθε η απάντηση:

-Τον πόνο σου.

Σκύβω το κεφάλι μου στον κορμό της. Νιώθω γαλήνια.

Σηκώνω το κεφάλι μου. Νιώθω το πρόσωπό μου πρησμένο απ' το κλάμα, αντικρίζω ξανά τον κομμένο κορμό του δέντρου. Του δίνω ένα τρυφερό φιλί. Ο ήλιος θερμαίνει το δέρμα μου. Σηκώνομαι. Η ομίχλη έχει διαλυθεί. Είμαι ελαφριά. Τα βήματά μου με οδηγούν σταθερά μακριά απ' την αμυγδαλιά μου.

Σαν χαρταετός

Ένα ποίημα-τραγούδι της Ζωής κι ένας “διάλογος” μαζί του, από την Ειρήνη, τη Σοφία, τη Ζωή, τον Γιώργο, τον Νικόλα και τη Σταυρούλα.

Ζωή:

Κοχύλια, κοράλλια και όστρακα
στην ακρογιαλιά
αέρας χτυπάει
προβλήματα παίρνει μακριά

Κύματα και γλάροι,
μία μελωδία
από πέτρες και φύκια,
μεγάλη ποικιλία

Σαν χαρταετός πάνε τα όνειρά μας
και ψάχνουμε μες στον ουρανό

να τα βρούμε.
Μα όταν χανόμαστε
μες στη συννεφιά
εφιάλτες μαζί μας πλέον κρατούμε

Μέσα από την άβυσσο
έλα να με σώσεις
βόλτες να κάνουμε
πάνω στ' άστρα
Και πριν για ύπνο πάμε,
παίξε ένα τραγούδι
να ξεφύγουμε και πάλι
ταξίδι μακριά

Ειρήνη και Σοφία:

Τα όνειρά μας είναι τρένα στο σταθμό.
Γεννιούνται μέσα απ' τον καπνό,
αφέντης τους οι ράγες
Διάλεξε τον σωστό σταθμό,
γίνε απ' τους επιβάτες
ή πέτα το εισιτήριο, κράτα την πρώτη στάση
μα το τρένο έφυγε, για χάρη σου δεν θα διστάσει...

Ζωή:

Πάντα ήμουν σίγουρη πως τα όνειρά μου
ήταν σταθερά, ψηλά, προσβάσιμα- λιγάκι σαν τα δέντρα.
Δεν ήξερα, δεν είχα μάθει ακόμη
πως ακριβώς γι' αυτό δεν ήταν δικιά μου.
Όπως τα δέντρα, που δεν ανήκουν σε κανέναν
Όπως τα δέντρα, που αναπόφευκτα θα κοπούν,
έτσι και τα όνειρα, άθελά τους,
με άφησαν εδώ.

Γιώργος:

Όνειρα είναι μια πραγματικότητα η οποία δεν υφίσταται.
Όχι σαν κάποια παράλληλη διάσταση, ή κάποιο φανταστικό
βασιλείο,
αλλά σαν ατομικές, μοναδικές σε κάθε άτομο εμπειρίες,
οι οποίες είναι προσωρινές
και καταδικασμένες να πεθάνουν στη λήθη.

Νικόλας:

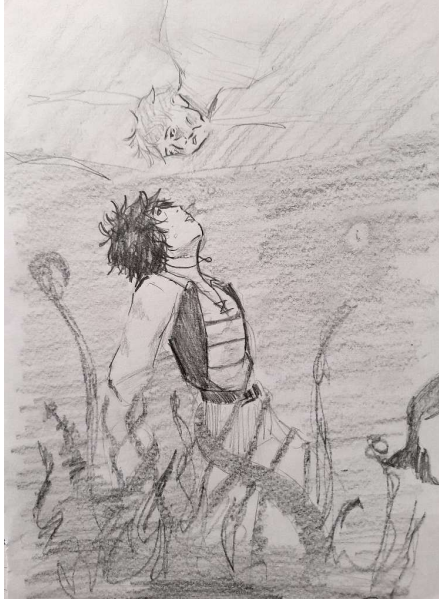
Όνειρα σαν φως, σαν αστέρι στο έρεβος
Φωτίζετε τον δρόμο μπροστά
δίχως κάποιον να σας σταματά
Μας δείχνετε το μονοπάτι
και μας ανοίγετε τη φαντασία και το μάτι.

Σταυρούλα:

Τα όνειρά μας ακροβάτες στο τσίρκο,
ισορροπούν σε ένα τεντωμένο σκοινί κάτω απ' το φως του ήλιου
Τα όνειρά μας, γαλάζια πουλιά, χορεύουν στα σύννεφα
Τα όνειρά μας μ' απλωμένα φτερά πετάνε πάνω απ' το πλήθος
Τα όνειρά μας αθάνατα και αναλλοίωτα απ' το σιοτάδι
Τα όνειρά μας ανίκητα στο πέρας του χρόνου.

Στον βυθό

Μια ιστορία-θαλασσινό όνειρο της Σοφίας, της Ειρήνης, της Γεωργιάνας, της Βάλιας, της Θάλειας, της Κατερίνας και της Στανρούλας.

Χτύπησα το κεφάλι μου καθώς οι πειρατές μας πέταξαν στο κατάστρωμα σαν σακιά με πατάτες. Η Φερνάντα προσπάθησε ν' ανασηκωθεί με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα αλλά ξανασωριάστηκε στα βρεγμένα ξύλα. Τότε, ένας πειρατής με καλύπτρα στο μάτι πήγε και τη σήκωσε λύνοντας τα χέρια της και βάζοντας ένα μαχαίρι στο λαιμό της απειλητικά.

“Ασ' την, κάθαρμα!” του φώναξα και προσπάθησα να ανακαθίσω μάτια. Οι πειρατές έβαλαν τα γέλια και με πλησίασαν κοροϊδευτικά.

“Σήκω, σήκω, μορφονιέ! Γιατί δεν μας χορεύεις λίγο; Αν μας αρέσει θα αφήσουμε το κορίτσι σου ήσυχο.”

Έμεινα για μια στιγμή για να εκτιμήσω την κατάσταση και αποφάσισα να διαπραγματευτώ. Καθώς είχαμε απομακρυνθεί πολύ από την ακτή, αποφάσισα να τους απασχολήσω ώστε να μπορέσω να ελευθερωθώ.

“Πίσω στο σπίτι έχω ένα σεντούκι στο υπόγειο, μέσα έχει τους χάρτες του παππού μου, που ήταν ναυτικός. Αν τους βρείτε θα έχετε στα χέρια σας το κλειδί του βυθού!”

Τα πρόσωπα των πειρατών φωτίστηκαν. Ο μονόφθαλμος απομάκρυνε το μαχαίρι από το λαιμό της Φερνάντα.

“Στη σανίδα!” φώναξαν οι πειρατές.

Δυο χέρια με άρπαξαν και με έλυσαν. Με την απειλή του σπαθιού, κατευθύνθηκα προς τη σανίδα και προχώρησα μέχρι την άκρη της. Από κάτω μου η θάλασσα, γλυκιά και πικρή, με παρατηρούσε και με καλούσε στα βάθη της. Μπορεί και να το έκανα, αλλά δίσταζα. Δεν μπόρεσα όμως να επιλέξω, γιατί τότε η Φερνάντα ήρθε από πίσω μου και με χτύπησε στο κεφάλι με ένα κουπί, έτσι που έχασα την ισορροπία μου και βούλιαξα στο απόλυτο μπλε.

Μπουρμπουλήθρες ανεβαίνουν στην επιφάνεια κι εγώ όλο και βυθίζομαι, χωρίς να ξέρω τι να κάνω για ν' αναπνεύσω. Σιγά σιγά ένιωσα να χάνω τις αισθήσεις μου. Οι τελευταίες μου σκέψεις ήταν “πρέπει να ζήσω”. Σχεδόν αναίσθητος και με ορθάνοιχτο στόμα, κατάνια κάτι παράξενο και γλιτσερό. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ξύπνησα. Ήμουν ζωντανός.

Κοίταξα γύρω μου, ο βυθός με τρώμαζε, ήταν σκοτεινός, σα να μου επιφύλασσε κάποια δυσάρεστη έκπληξη. Πιάστηκε από έναν βράχο. Τα ρούχα μου κολλούσαν πάνω μου παγωμένα. Γύρω μου κολυμπούσαν ένα σωρό παράξενα πλάσματα. Ήμουν εκτεθειμένος, ένιωθα πιο αδύναμος από ποτέ. Στο ζαλισμένο μυαλό μου στροβιλιζόταν η εικόνα της. Μα γιατί; Γιατί να με πετάξει στη θάλασσα;

Πάντα πίστευα πως η ζωή δεν έχει νόημα, πως μόνο ο θάνατος οδηγεί στην ευτυχία. Με είχε βάλει να της ορμιστώ πως δεν θα βλάψω ποτέ τον εαυτό μου για να ικανοποιήσω τις “απαισιόδοξες ιδέες μου”. Και τώρα εκείνη, η ίδια, με έριξε στη θάλασσα! Στην άβυσσο! Τι συνέβη; Σχεδόν θύμωσα όταν το σκέφτηκα αυτό. Πείσμωνσα τότε. Δεν θα ξαναγέβαινα στην επιφάνεια, το είχα αποφασίσει.

Ένιωθα σαν να ανήκω μέσα στο βυθό. Σαν να ξανακέρδισα τη ζωή. Άρχισα να κολυμπάω τόσο γρήγορα, σαν να νίκησα τον θάνατο.

Σιγά-σιγά, κατάλαβα πως ήμουν μόνος μου. Τα φάρια είχαν εξαφανιστεί. Άρχισα να ψάχνω κάποιον. Δεν θέλω να είμαι μόνος μου, φοβάμαι. Ποιος ξέρει τι υπάρχει μέσα στο μπλε του ωκεανού; Όσο κολυμπούσα, τόσο σκοτεινίαζαν όλα γύρω μου. Γυρνώντας πίσω, δεν μπορούσα να καταλάβω από ποια κατεύθυνση ξεκίνησα.

Θέλω να γυρίσω πίσω... Όμως όχι.

Χαμένος, χωρίς ελπίδες, μόνο φύκια γύρω μου τεράστια, σκούρα πράσινα, με γλίτσα και κοχύλια κολλημένα πάνω τους.

Με την άκρη του ματιού μου, βλέπω κάποιον... κάτι να κουνιέται. Γυρνάω το κεφάλι μου και φεύγει! Ακούγοντας τη βιαστική κίνησή του, γουρλώνοντας τα μάτια μου για να δω κάτι -ό,τι κι αν είναι αυτό- κατάλαβα ότι δεν είχε νόημα να ψάχνω πια. Χάθηκα...

Κουλουριάστηκα αγκαλιάζοντας τα πόδια μου και ηρέμησα στην ανακούφιση της ησυχίας και του ύπνου...

Σιγά σιγά, αφήνω πίσω το κεφάλι μου, αφήνω τους μύες του σώματός μου να χαλαρώσουν. Νιώθω υδάτινα δάχτυλα να μπλέκονται στα μαλλιά μου χαϊδεύοντας το κεφάλι μου απαλά. Το σώμα μου ξαπλώνει στο στρώμα νερού κάτω και γύρω μου. Μένω ακίνητος, επιπλέω και βυθίζομαι ταυτόχρονα. Ανάμεσα στις κόρες των ματιών μου και τα κλειστά μου βλέφαρα, περνάνε οφθαλμαπάτες από λεπτά γαλανά ρυάκια. Νιώθω το αίμα μου να κυλάει μέσα μου στον ρυθμό των κυμάτων. Μέσα απ' τ' αυτιά μου

κυλάει νερό. Κουδουνίζει τραγουδιστά και ψιθυριστά μες στο κρανίο μου, μουλιάζει και διογκώνει τον εγκέφαλό μου. Οι τριήκες του σώματός μου γίνονται φύκια και λικνίζονται νωχελικά. Τα χείλια μου είναι χείλια στρειδιού και η γλώσσα μου μαργαριτάρι. Τα άκρα μου γίνονται πλοκάμια, τα δάχτυλά μου βεντούζες.

Μες στο σφουγγαρένιο μυαλό μου δεν υπάρχει κάτι άλλο απ' τη μουσική του νερού. Θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου ακούγοντας τη θάλασσα. Μου τα λέει όλα: τα καράβια, τα ταξίδια και τα πάθη των θαλάσσιων πλασμάτων που τσάνισε με μένος και οργή, χωρίς λύπηση ή έλεος, τις ήσυχες μέρες του ήλιου που συνόδευε τα γέλια μικρών παιδιών, τις αποκαλυπτικές τρικυμίες και φουρτούνες που έζησε μακριά από ανθρώπινα βλέμματα.

Κοιτάω τα δάχτυλά μου, είναι τόσο τρομερά μουλιασμένα. Νιώθω και το υπόλοιπο σώμα μου με τη θολωμένη αφή μου. Έχω το σώμα ενός γέρου, αλλά εγώ δεν γέρασα όπως γεράνε στη στεριά.

Δεν έχω πολύ πράσινο να δώσω, ούτε καθόλου άσπρο, το γαλάζιο είναι για μένα. Γελάω φουσαλιδωτά. Και γιατί να με πειράξει; Η μουσική της θάλασσας παίζει ακόμη σιγανά μέσα μου.

Άνοιξα πάλι τα μάτια μου. Δεν ήξερα πόσα λεπτά ή ώρες είχαν περάσει. Παρέμενα στο σκοτάδι. Στο βάθος όμως υπήρχε ένα φως. Σώθηκα! Ή και όχι. Από μακριά είδα να έρχεται καταπάνω μου κάτι που έμοιαζε με χταπόδι, ήταν διάφανο όμως, έβλεπα τον βυθό μέσα απ' αυτό. Τρόμαξα. Αυτό το άγνωστο πολύ με τρομάζει. Ερχόταν γρήγορα, νόμιζα ότι θα μου κάνει κακό. Όμως αυτό κόλλησε σαν βεντούζα το πλοκάμι του πάνω μου και άρχισε να κολυμπάει γρήγορα, σαν να ήθελε κάτι να μου δείξει. Το ρωτούσα ποιος ή τι είναι, πού πάμε, πώς το λένε, τι θέλει από μένα, όμως δεν πήρα απάντηση. Για κάποιο λόγο δεν προσπάθησα να ξεφύγω.

Όταν σταματήσαμε, κρυμμένος πίσω από κάτι θαλάσσια φυτά, αντίκρισα μια θαλάσσια πόλη. Ήταν εντυπωσιακή. Είχε γοργόνες, ψαράκια, θαλάσσια σπίτια. Ήταν όλα πανέμορφα και

χρωματιστά.

Το χταπόδι μου συστήθηκε ως “γυάλινο χταπόδι” και το μόνο που μου είπε ήταν:

“Εδώ θα βρεις ό,τι χρειάζεσαι. Εμπιστεύσου με.”

Μου χαμογέλασε και έφυγε.

Έδεσα φύκια στα πόδια μου, να φτιάξω κάτι σαν βατραχοπέδιλα, να προχωρήσω. Έβλεπα τη λάμψη του χταποδιού να χάνεται. Όμως τώρα δυο τεράστιοι πύργοι αχνοφαίνονταν στο βάθος της θαλάσσιας πολιτείας. Κάτι υπέροχο αλλά ταυτόχρονα άδειο. Ένα παλάτι βυθισμένο και σχεδόν κατεστραμμένο κάτω απ’ το νερό. Πίσω απ’ τα χρώματα της πόλης, είχε σκοτάδι, αλλά ο πύργος έλαμπε και τότε... από μακριά την είδα, πίσω από κάτι βράχους. Είχε ξανθά μαλλιά και δυο μάτια σαν όνειρο, τα χείλη της μικρά και κόκκινα, το δέρμα της λευκό σαν το χιόνι, η ουρά της έλαμπε μες στη σκοτεινιά.

Το πλάσμα γύρισε και με κοίταξε. Τα μάτια της, το βλέμμα της... θα έπαιρνα όριο πως ήταν εκείνη. Με πλησίασε. Ήταν μια πανέμορφη γοργόνα.

«Θύμωσες;»

«Γιατί, ξέρεις...;»

«Τα πάντα ξέρω. Θύμωσες;»

«Είμαι απελπισμένος, δεν θύμωσα. Η Φερνάντα έκανε αυτό που ήθελα να κάνω πάντα, αλλά τελικά μάλλον έκανα λάθος. Δεν είναι αυτό που ήθελα. Η ευτυχία απέχει από εδώ όσο εγώ απ’ την επιφάνεια! Είμαι μόνος, σε έναν κόσμο αφιλόξενο».

Η γοργόνα κάθισε δίπλα μου.

«Βλέπεις;»

«Τι να δω;»

«Οτιδήποτε.»

«Βλέπω το πλοίο. Τον ουρανό...»

«Αλήθεια;»

«Ναι. Και βλέπω επίσης όλα τα χρόνια που έχασα θέλοντας να έρθω εδώ πέρα.»

«Κατάλαβες επιτέλους;»

«Τι να καταλάβω; Σταμάτα να μιλάς με υπονοούμενα!».

Η γοργόνα με κοιτάζε αινιγματικά. Έπειτα μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια της. Μια τεράστια φάλαινα εμφανίστηκε τότε και έβγαλε ένα δυνατό μουγκρητό.

Άνοιξα τα μάτια μου και πετάχτηκα πάνω. Η Φερνάντα μου χάιδεψε τα μαλλιά.

«Κατάλαβες τώρα;», με ρώτησε.

«Ω, ναι, κατάλαβα», απάντησα, και ξάπλωσα στα πόδια της.

Ο ουρανός μου χαμογελούσε, ήταν φωτεινός, σα να μου επιφύλασσε κάποια ευχάριστη έκπληξη.

Αυτοκινητόδρομοι

Κάθε ιστορία αρχίζει από ένα σημαντικό γεγονός. Δημιουργείται ένα πρόβλημα και ο βασιικός χαρακτήρας, ένας τέλειος ήρωας, πρέπει να το λύσει.

(Δεν αρέσουν σε όλους οι ταινίες, εμένα μου αρέσουν όμως. Η μαμά μου κοιμάται σε δέκα λεπτά απ' τη στιγμή που θ' αρχίσουμε να δούμε ταινία μαζί. Μπορεί να είναι κουρασμένη, ή απλά βαριέται.)

Ο Αντώνης, όμως, ένας συνηθισμένος άνθρωπος, απλά άνοιξε την πόρτα της πολυκατοικίας του. Περιπάτησε πέντε λεπτά σε μια διαδρομή την οποία είχε κάνει πολλές φορές, και άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του.

Ήταν καινούργιο, και πρώτη φορά το οδηγούσε. Το πρώτο του αυτοκίνητο, μόνο δικό του. Διαφορετικό από της οικογένειάς του, που το ένωθε τόσο οικείο. Σε αυτό επικρατούσε η αίσθηση του κρύου και της ησυχίας.

Η τσάντα στη θέση του συνοδηγού, ανοίγει το ραδιόφωνο. Ελέγχει καθρέφτες, ώρα, διαδρομή... Κάποια στιγμή, για περίπου δεκαπέντε δευτερόλεπτα, απλώς κοιτάει έξω απ' το παράθυρο.

Γυρίζει το κλειδί και αρχίζει το ταξίδι. Συνήθως όποιος ετοιμάζεται για τόσο μεγάλη διαδρομή έχει έναν προορισμό, εκείνος δεν ήξερε ακριβώς πού πήγαινε. Είναι απ' αυτές τις φορές που λένε ότι όταν το δεις θα ξέρεις ότι όντως είναι αυτό που θες, μα δεν έχεις καμιά ιδέα τι ακριβώς είναι αυτό από πριν. Πρέπει να περιμένεις και να το ανακαλύψεις την τελευταία στιγμή.

Μέχρι να βγει από την πόλη και να βρεθεί στην εθνική οδό, βλέπει πολλά αμάξια. Έρχονται στον ίδιο δρόμο, ένα, δύο και τρία τετράγωνα μπορεί να προχωράνε μαζί και μετά, είτε έχει δει τον

οδηγό μέσα στο αυτοκίνητο, είτε όχι, αυτά στρίβουν και δεν τα βλέπει ξανά. Στην πλειοψηφία τους δεν τα θυμάται, ούτε το χρώμα, αλλά για ένα ή δύο μπορεί να σου πει και χρώμα και εταιρεία και τύπο αυτοκινήτου, πολλά. Και όχι επειδή έμειναν πολύ, αλλά επειδή του έκαναν εκείνου εντύπωση.

Βγαίνοντας στην Αττική οδό πρόσεχε σχεδόν αποκλειστικά το δρόμο, δεν είχε ξανακάνει τόσο μεγάλο ταξίδι μόνος του. Ήλπιζε να μην χρειαζόταν. Εξάλλου, ποιος θέλει να είναι μόνος του; Ειδικά σε μια τέτοια διαδρομή.

Μετά από λίγο, στο δεξί του χέρι πρόσεξε ένα αυτοκίνητο, τζίπ... Ήταν μπλε και φαινόταν καινούργιο. Δεν ήξερε αν και αυτό το αυτοκίνητο ήταν στην αρχή της δικιάς του διαδρομής.

Σε μια έξοδο, μετά από δεκαπέντε λεπτά, ένα κόκκινο, χαμηλό αυτοκίνητο εμφανίστηκε ξανά μπροστά του. Τώρα είχε κοντά του και τα δύο αυτοκίνητα.

Μόλις είχε προλάβει να παρατηρήσει το κόκκινο αυτοκίνητο όταν από δεξιά του έφυγε το μπλε τζίπ.

Αναρωτιόταν τότε τι να απέγινε και αν έφτασε κάποτε ασφαλές στον προορισμό του.

Πολλές φορές εμφανίζονταν αυτοκίνητα κοντά του, έμεναν πέντε-δέκα λεπτά, έως είκοσι λεπτά, τριάντα λεπτά...Τις περισσότερες φορές δεν είχε τρόπο να καταλάβει πότε ένα αυτοκίνητο θα χανόταν από το οπτικό του πεδίο. Άλλες, όμως, έβγαζαν φλας λίγο πριν και καταλάβαινε ότι θα φύγουν.

(ένας, μάλιστα, βρέθηκε δίπλα του για λίγο, μπροστά του, πίσω του)

Αργότερα, τέσσερις, πέντε, έξι ώρες μετά, κουράστηκε. Οπότε είπε να κάνει μια στάση. Έβγαλε φλας, ειδοποίησε ότι θα σταματήσει και σε ένα κτίσμα περιτριγυρισμένο από αυτοκίνητα, πάραυτα... Και ήλπιζε να σταματήσει και το κοντό κόκκινο αυτοκίνητο, αλλά αυτό συνέχισε. Και τελικά, συνειδητοποίησε ότι οι δρόμοι που ακολουθούσαν δεν ήταν ίδιοι. Ταυτίζονταν μονάχα για λίγο. Ο καθένας είχε το δικό του ξεχωριστό δρόμο και προορισμό.

Τα αυτοκίνητα εκεί, ένα πράσινο, κίτρινο και μαύρο, όλα άδεια, οι οδηγοί τους ήταν κάτω απ' το υπόστεγο. Σκιεψτόταν κι εκείνος να βγει, φοβόταν να εμφανιστεί. Αποφάσισε, όμως, να προσπαθήσει. Στην αρχή του φάνηκε άβολο και τρομακτικό. Και μίλησε με τον οδηγό του κίτρινου αυτοκινήτου και είχαν περάσει τα ίδια μέρη. Μετά άρχισε να μιλάει μαζί τους. Με τους οδηγούς του πράσινου και πορτοκαλί αυτοκινήτου δεν είχαν ξαναβρεθεί, είχαν δει όμως ίδια αυτοκίνητα.

Ξεκουράστηκαν μαζί, όσο χρειαζόταν ο καθένας τους και μετά, ένας ένας έφυγαν. Μαζί του ο Αντώνης αυτή τη φορά είχε τον οδηγό του μαύρου αυτοκινήτου. Παρέα οδήγησαν δρόμους πολλούς ώπου ξαφνικά είδε το μπλε τζίπ.

Δεν το κατάλαβε στην αρχή, αλλά ήταν αυτό. Φαινόταν να οδηγά διαφορετικά...ανήσυχα ή απλά προσεκτικά. Λίγο πρόλαβε να το δει μέχρι να στρίψει ξανά στην επόμενη έξοδο.

Ένιωθε σχεδόν προδομένος, αλλά μετά από λίγο κατάλαβε. Δεν έχει τη δύναμη να κρατήσει κανένα τζίπ ή κόκκινο αυτοκίνητο δίπλα του εάν δεν ήταν γραφτό να πάνε στον ίδιο προορισμό.

Τελικά, στο δρόμο του, “γνώρισε” πολλά αυτοκίνητα. Ερχόταν ένα, ή δύο, έμεναν τρεις ή τέσσερις ώρες ή λεπτά ή τέταρτα. Μπορεί να τα έβλεπε ξανά αργότερα, αλλά στο τέλος κανένα δεν έμενε για πάντα. Το καθένα είχε τον δικό του δρόμο. Μπορεί να είχαν κοινό κάποιο μέρος της διαδρομής τους. Ο καθένας όμως είναι προορισμένος να χαράζει τον ξεχωριστό του δρόμο, και σύμφωνα με αυτό προορισμό.

Σταυρούλα Μανιού

Η παράσταση τελείωσε...

Καιρός να πέσει η αυλαία, αγαπημένοι μου φίλοι,
η παράσταση τελείωσε
παίξαμε καλά, παίξαμε καλύτερα από υπέροχα
Ω, πόσο διασκέδασα μ' αυτή την παράσταση

Κάθε λεπτό πάνω στη σκηνή ήταν παραπάνω από απολαυστικό
Η ηθοποιία σας, οι αυτοσχεδιασμοί σας, η ενορχήστρωση και η
συνεργασία
θα μείνουν στην καρδιά μου καλά φυλαγμένα
σαν το φυλαχτό που εμπιστεύεται στην κόρη η μητέρα
μέσα σ' ένα κουτάκι ξύλινο, με άσπρο βελουδένιο μαξιλάρι

Τελείωσε λοιπόν η συνεργασία μας
Καιρός να αποχωρήσω
Ομολογώ ο θίασος με άλλαξε, με γέμισε
Σας ευχαριστώ πραγματικά

Παρακαλώ μη σταματήσετε
συνεχίστε να παίζετε σ' αυτή την ονειρική παράσταση
Είτε στο θίασο αυτό, είτε σε άλλους,
όλοι χρειάζονται μια μπαλαρίνα ή ένα θηριοδαμαστή
μια μοδίστρα και μια ακροβάτισσα, έναν κλόουν, έναν ζογκλέρ κι
έναν διοργανωτή
χρειάζονται ακόμα κι έναν δυσάρεστημένο θεατή και έναν
παρουσιαστή
ή ένα μικρό παιδί με μεγάλα όνειρα
Τέλος, όλοι χρειάζονται έναν επιμελητή-

Παντού θα βρείτε μέρος

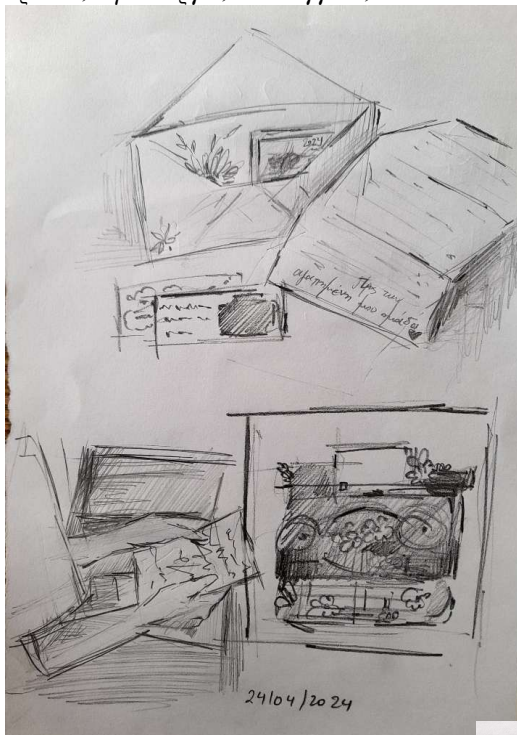
χωθείτε λοιπόν και φυτέψτε
μικρούς σπόρους αυτής της παράστασης
σε πορτοκαλί γλαστράκια σε όλον τον κόσμο
θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας πως το χρώμα ποτέ δεν θα
λείψει...

Θεέ μου, παρασύρθηκα
με συνεπήρε ο ενθουσιασμός
απολογούμαι και σας χαιρετώ
Σας ευχαριστώ όλους και
είμαι περήφανη που σας γνώρισα
σ' αυτή τη φωλιά των ονείρων.

Χρονοκάψουλα

Επίλογος, ένα τελευταίο παιχνίδι με το χρόνο. Ένα γράμμα/συνέντευξη που απευθύνεται στους μελλοντικούς μας εαυτούς, με την υπόσχεση να ανοίξουμε τη χρονοκάψουλα και να συνομιλήσουμε με το παιδί που είμαστε σήμερα, να το ακούσουμε, να το θυμηθούμε και να το αγκαλιάσουμε ξανά, σε πολλά -ας πούμε σε είκοσι- χρόνια... και τότε, ίσως, να ξαναβρεθούμε.

Από τον Γιώργο, τη Σοφία, την Ειρήνη, τη Ζωή, τη Γεωργιάνα, τη Βάλια, τη Σταυρούλα, τη Γεωργία, τον Άγγελο, τον Νικόλα.

Εγώ

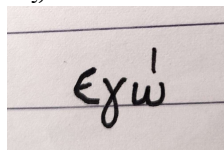
Μελλοντικέ μου εαυτέ,

Είμαι εγώ, στην ηλικία των 17. Θέλω να σου περιγράψω τη ζωή μου αυτή τη στιγμή και μετά να σου κάνω ορισμένες ερωτήσεις σχετικά με τη δικιά σου ζωή.

Αρχικά, έχω μια πολύ όμορφη ζωή. Έχω δίπλα μου τους δικούς μου ανθρώπους, την οικογένειά μου. Είμαι στη Γ' Λυκείου και λόγω των πανελληνίων δεν έχω χρόνο να γράφω. Θέλω όμως μετά από τις πανελλήνιες να συνεχίσω να γράφω. Με βοηθάει όταν γράφω.

Δεν έχω περάσει πολύ δύσκολα ως τώρα κι αυτό επειδή έχω πολύ σημαντικούς ανθρώπους δίπλα μου να με στηρίζουν. Είμαι πολύ ευτυχισμένος αυτή τη στιγμή γιατί περνάω πολύ ωραία όταν βρίσκομαι μαζί τους, όταν με στηρίζουν σε κάποια δύσκολη στιγμή ή όταν μου δίνουν συμβουλές.

Τώρα, η σειρά σου. Θέλω να μου απαντήσεις στα εξής ερωτήματα. Πώς είναι η ζωή σου; Έχεις τους ίδιους φίλους που έχω κι εγώ; Έχεις γνωρίσει καινούργιους; Ποια είναι η σχέση σου με το γράψιμο; Άξιζε αυτός ο δρόμος; Είσαι ευτυχισμένος;

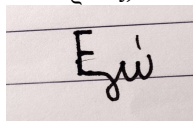
A photograph of a piece of lined paper with the Greek word 'Εγώ' (I) written in black ink. The word is written in a cursive, handwritten style. The paper has horizontal lines, and the word is positioned in the center of the frame.

Αγαπημένε μελλοντικέ μου εαυτέ,

Έχω πολλές ερωτήσεις για σένα. Όπως... δημοσίευες το βιβλίο που γράφεις μόνος; Ξέρω, είναι δύσκολο και χρονοβόρο έργο η συγγραφή ενός βιβλίου, αλλά τα κατάφερες; Αν ναι, τότε συνέχισες να γράφεις ιστορίες ή ποιήματα, ή σε πιέζει το επάγγελμά σου; Εγώ πάντως ασχολούμαι με τη συγγραφή, για την ακρίβεια είναι το μοναδικό μου χόμπι που δεν με εκνευρίζει ή με αγχώνει.

Καλά, μπορεί να μην είμαι ευτυχισμένος, αλλά δεν είμαι και δυστυχισμένος. Εσύ είσαι ευτυχισμένος;

Τώρα μια σημαντική ερώτηση. Βλέπω πως η ζωή θα δυσκολέψει, θα αγριέψει και αυτό ίσως να μας εμποδίσει, να μας στενοχωρήσει, ή να μας καταστρέψει. Έχεις μήπως κάποια συμβουλή για αυτές τις στιγμές ή για τη ζωή γενικότερα; Θα ήθελα να μάθω για εσένα, εφόσον εσύ με ξέρεις ήδη. Οπότε... ο στόχος μας για την ευτυχία, και τη δική μας και των συγγενών μας, βρίσκεται κοντά, ή δεν καταφέραμε να κατακτήσουμε κάποια σοφία απ' τις γνώσεις που αποκτήσαμε μιλώντας στους μεγαλύτερους;

Αγαπητέ μου εαυτέ, *ποια είναι η σχέση σου με το γράψιμο;*

Για το μέλλον δεν ξέρω. Τώρα είναι καλή...μάλλον. Δεν θα έλεγα πως γράφω κάθε μέρα, αλλά σίγουρα το αγαπώ και θέλω να το συνεχίσω.

Θυμάσαι τα όνειρά σου;

Το όνειρό μου τώρα είναι να περάσω στην καλών τεχνών, να γίνω καθηγήτρια, και να διδάσκω αυτό που αγαπώ, την τέχνη.

Θυμάσαι εμένα;

Είμαι εγώ. Είμαι δεκαέξι χρονών. Μου αρέσει η τέχνη και το γράψιμο. Αγαπώ τους φίλους μου, την οικογένειά μου και τους παπαγάλους μου. Έχω όνειρα, πολλά όνειρα, που εύχομαι όταν το διαβάσεις εσύ να έχουν γίνει πραγματικότητα.

Αυτός ο δρόμος αξίζει;

Αξιζε τελικά όλη αυτή η προσπάθεια που κάνω τώρα; Αξιζαν όλα τα σχέδια, όλες οι ώρες που κάνω όνειρα, όλα τα ποιήματα που έγραψα;

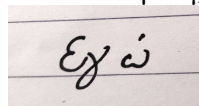
Είσαι ευτυχισμένος-η;

Εγώ το προσπαθώ να είμαι, και είμαι.

Θα μου έδινες κάποια συμβουλή;

Ό,τι ξέρω τώρα θα το ξέρεις κι εσύ τότε. Θα ξέρεις τα πάντα! Ό,τι σιέψη, ό,τι απόφαση έχω πάρει. Τι θα μου έλεγες; Τι θα με συμβούλευες, εμένα, τον δεκαεξάχρονο εαυτό σου, για σένα που διαβάζεις αυτό τώρα;

Με αγάπη,

Αγαπητέ μου εαυτέ,

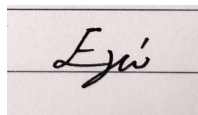
νιώθω πως είσαι από τα λίγα άτομα τα οποία με σιγουριά μπορώ να πω πως αγαπώ. Ελπίζω να έχω κρατήσει την υπόσχεσή μου σε σένα τώρα που διαβάζεις αυτό το γράμμα. Είσαι τόσο ιδανικός, που σχεδόν σε λατρεύω σαν θεό. Αν υφίστασαι, στο μέλλον στο οποίο ελπίζω να διαπρέπεις, θέλω να σε ρωτήσω...

Με θυμάσαι; Άγουρος και ανώριμος, ακατέργαστος, τόσα χρόνια πριν. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο μακριά έχεις φτάσει; Είμαι περήφανος για σένα. Τα κατάφερες.

Όλος αυτός ο δρόμος, αυτά τα χιλιόμετρα, δουλειάς, υπομονής, πόνου που διένυσα και έγινα εσύ...άξιζαν; Άξιζε όλος αυτός ο σχεδιασμός, όλες αυτές οι νύχτες που πέρασα με όνειρα και οραματισμούς;

Και μιας και σου μεταφέρω αυτή τη χρονοκάψουλα... γράφεις καθόλου; Αποτυπώνεις τις σιέψεις σου στο χαρτί; Ή μήπως τις κρύβεις στα γλοιώδη ημισφαίρια του εγκεφάλου σου, κρατώντας τες μόνο για σένα, ανάλογα με τον άγγελο ή το τέρας που έχεις γίνει;

Με αγάπη,

Αγαπητέ μου εαυτέ,

Ποια είναι η σχέση σου με το γράψιμο;

Εγώ δεν γράφω και τόσο πολύ πια. Για να είμαι ειλικρινής, εκτός από το γεγονός ότι δεν μου αρέσουν και πολύ αυτά που γράφω, δεν αφιερώνω σχεδόν καθόλου χρόνο σε αυτό, ίσως γιατί φοβάμαι. Στενοχωριέμαι λίγο που έχω χάσει επαφή με το γράψιμο ήδη; Ναι. Ελπίζω να γράφεις ακόμη.

Θυμάσαι τα όνειρά σου;

Βρίσκομαι σε μια δύσκολη θέση, η αλήθεια είναι. Γιατί τα όνειρα που είχα μέχρι τώρα έχουν ποδοπατηθεί κάτω απ' τη ρουτίνα και τις αμφιβολίες για το μέλλον. Μου λείπει να έχω συγκεκριμένους στόχους εκτός από κάποιες μεγάλες εξετάσεις στο τέλος του Λυκείου. Ξέρω πως ονειρεύομαι αγάπη και οικογένεια, οπότε ελπίζω να τα έχεις. Ελπίζω επίσης ακόμα να έχεις όνειρα. Δεν ξέρω αν έχεις ακολουθήσει τη δημοσιογραφία και αν έχεις επιτύχει αυτό που θέλουμε, αν κατάφερες και τα δύο να είσαι ευγνώμων για όλα αυτά κάθε μέρα.

Με θυμάσαι εμένα;

Δεν ξέρω τι με χαρακτηρίζει, να σου πω την αλήθεια. Παλεύω με το άγχος και ό,τι φέρνει μαζί του. Δεν κάνω πράξη αυτά που λέω σχεδόν ποτέ, πράγμα που με δυσκολεύει λίγο. Νιώθω αυτοπεποίθηση για πρώτη φορά στη ζωή μου όσον αφορά την εξωτερική μου εμφάνιση. Έχω ένα σωρό αμφιβολίες. Είμαι ένα τσουβάλι με ερωτήσεις και λίγο-πολύ νιώθω χαζή. Μου αρέσουν τα αυτοκίνητα, ο καφές, ο Αλμπέρ Καμύ, τα χαζα comedy shows και η Formula 1. Σου αρέσουν ακόμη άραγε;

Αυτός ο δρόμος άξιζε;

Όπως βλέπω τα πράγματα τώρα, μάλλον θα έχεις σπουδάσει ιστορία ή δημοσιογραφία. Μετά από αυτό, θα έχεις φύγει από την Ελλάδα. Θα κάνεις μεταπτυχιακά, ίσως στη Γαλλία (ελπίζω) ή στην Ισπανία. Θα βρεις δουλειά στάνταρ. Πιστεύω ότι δεν θα σταματήσω/δεν θα σταματήσεις μέχρι να είσαι άνετη

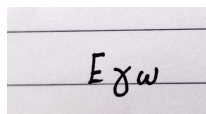
οικονομικά για να μπορείς να κάνεις οικογένεια. Ελπίζω να είσαι παντρεμένη και να έχεις παιδιά!

Είσαι ευτυχισμένος-η;

Εγώ νομίζω πως παρ' όλα τα κακά που μου έχει φέρει το 2024, είμαι χαρούμενη, αν όχι ευτυχισμένη. Χαρούμενη με αυτά που έχω.

Θα μου έδινες κάποια συμβουλή;

Η δική μου συμβουλή, να αγαπάς. Να αγαπάς όπως αγαπάς τώρα. Μην αφήσεις αυτό να σβήσει. Να ανοίγεις το μπαλκόνι το πρωί και να αγαπάς ολόκαρδα τη θέα που έχεις, όπως τώρα. Μην ξεχνάς να αγαπάς τον εαυτό σου.

Αγαπητέ μου εαυτέ,

Ποια είναι η σχέση σου με το γράψιμο;

Εγώ γράφω ελάχιστα. Στα πλαίσια της δημιουργικής γραφής, και προσπαθώ για κάτι παραπάνω. Μερικές φορές παρασύρομαι και βρίσκομαι σε ειρμό και τότε θυμάμαι γιατί το αγάπησα, αλλά δεν νιώθω πως το έχω ανάγκη. Θέλω ό,τι γράφω να είναι ποιοτικό, και αυτός ο στόχος μου φαίνεται βουνό.

Θυμάσαι τα όνειρά σου;

Τα όνειρά μου... Να ξέρω να σκέφτομαι, το θέατρο να έχει κεντρική θέση στη ζωή μου (όποια μορφή κι αν πάρει), να μπορώ να πω πως είμαι χορεύτρια, να ξέρω πολλά και βαθιά. Να ζήσω με θάρρος.

Θυμάσαι εμένα;

Ανυπομονώ να βγάλω τα σιδεράκια, δυσκολεύομαι να διαλέξω κατεύθυνση, και έχω πάψει να αγχώνομαι για την απόδοσή μου στο σχολείο. Το μυαλό μου είναι ένα χάος, αν και μερικά πράγματα σιγά-σιγά τα βλέπω πιο καθαρά.

Αυτός ο δρόμος άξιζε;

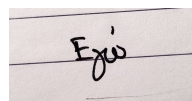
Τώρα θέλω να περιλαμβάνει κάτι καλλιτεχνικό. Λίγη φιλοσοφία, λίγη υποκριτική, λίγο γράψιμο. Δεν θα με λες και πλούσια, αλλά θα είναι αυτό που αγαπώ και θα μου αρκεί.

Είσαι ευτυχισμένος-η;

Μερικές στιγμές ναι. Όταν είμαι με τους ανθρώπους που αγαπώ, όταν βλέπω νέα μέρη, όταν κρατάω μια γουργουρίζουσα γάτα. Τις περισσότερες στιγμές απλά υπάρχω.

Θα μου έδινες κάποια συμβουλή;

Έχεις μια ζωή. Μην την αφήσεις να γλιστρήσει μέσα απ' τα χέρια σου. Να είσαι γενναία και να κάνεις αυτό που λέει η καρδιά σου.

Αγαπητέ μου εαυτέ,

Αποφάσισα να μην απαντήσω τις ερωτήσεις που βάλαμε στο ερωτηματολόγιο, θα πω μονάχα αυτό που νιώθω αυτή τη δεδομένη στιγμή. Το γράψιμο είναι η αγάπη μου, ξεκίνησε ως χόμπι αλλά είναι απελευθερωτικό και μαγικό μαζί. Ναι, αγαπώ το γράψιμο, αγαπώ και την ομάδα, κυρίως όμως αγαπώ το άτομο που τα άρχισε όλα, ελπίζω να το ξέρει.

Ποια είμαι, λοιπόν; Ένα χαζό χαμογελαστό σμιτσάνι από το χέρι μιας φίλης, ένα κορίτσι που του αρέσει το ρομάντζο, η ποίηση και τα τραγούδια. Τα βιβλία, οι φίλοι και ό,τι στον κόσμο είναι όμορφο.

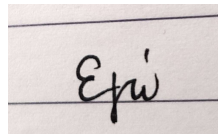
Αν είμαι χαρούμενη; Αυτή τη στιγμή πετάω! Πετάω τόσο ψηλά που φοβάμαι μην φτάσω τον ήλιο και μου κοπούν τα φτερά. Θέλω να πάρω ένα μπαλόνι μαζί μου και να υψώσω στον ουρανό όλους αυτούς που μου έμαθαν να πετάω αλλά έμειναν στη γη.

Δεν ξέρω αν το μονοπάτι που θα διαλέξω αξίζει, δεν ξέρω καλά-καλά ποιο μονοπάτι θα πάρω, αλλά ξέρω σίγουρα ότι αν το

αγαπάω, η ευτυχία θα έρθει μόνη της.

Εδώ να προσθέσω πως σας αγαπώ, να το πω σε όλους εκείνους που κάθησαν δίπλα μου σε αυτό το τραπέζι από θρανία και έγγραφαν, ζωγράφισαν, συζήτησαν ή γέλασαν.

Τώρα για τα όνειρά μου, δεν ξέρω ακόμα ποια είναι, ή μάλλον δεν είναι ξεκάθαρο. Μα αυτό που σίγουρα γνωρίζω και ελπίζω να συμβεί είναι να παραμείνω αυτό το χαζό κορίτσι που μια μέρα ερωτεύτηκε την τέχνη και την ομορφιά της αγάπης στον κόσμο.

Αγαπητέ μου εαυτέ,

(Τώρα που διαβάζεις αυτό το γράμμα δεν ξέρω αν σε αγαπάω, αλλά το ελπίζω. Κι αν όχι, ας είναι αυτό το γράμμα η αφορμή να διορθώσουμε τη σχέση μας.)

Αυτή τη στιγμή, πολλά χρόνια πριν, κάθομαι στην τάξη με την ομάδα της δημιουργικής γραφής που τόσο σου άρεσε. Γράφω σε σένα, για να σε κάνω να θυμηθείς όσα έχεις ξεχάσει.

Γράφω γιατί μου αρέσει, γιατί το έχω ανάγκη. Γράφω για να ξεφύγω από την καθημερινότητα που με κυνηγάει. Εσένα ποια είναι η σχέση σου με το γράψιμο; Εσένα σε έχει νικήσει η καθημερινότητα; Εύχομαι όχι...

Αλήθεια, τα όνειρά μου τι τα έκανες; Τα θυμάσαι; Σίγουρα υπάρχουν κάπου στο πίσω μέρος του μυαλού σου. Κάνε έναν κόπο να τα επαναφέρεις στη μνήμη σου... Αν είναι και δικά σου εκτός από δικά μου, να θυμάσαι, ποτέ δεν είναι αργά. Και για όσα ακολούθησες, για όσα απ' αυτά πέτυχες ήδη, σ' ευχαριστώ και σε θαυμάζω.

Τόση ώρα σου μιλάω σαν να είσαι κάποιος άλλος

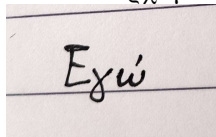
άνθρωπος. Δεν μπορώ ν' αποφασίσω αν αυτό είναι σωστό ή όχι, το αφήνω στη δική σου κρίση. Συγγνώμη αν έκανα λάθη που δυσκόλεψαν τη ζωή σου. Απλώς δεν είχα ιδέα πού θα ήθελα να βρίσκεσαι τώρα. Καταλαβαίνεις, ελπίζω, θυμάσαι...

Εν τω μεταξύ, τόση ώρα σου μιλάω χωρίς να σε έχω ρωτήσει... εμένα με θυμάσαι; Εγώ δεν σε έχω γνωρίσει ακόμη, έχεις πλεονέκτημα σ' αυτό! Ατιμούλικο!

Όταν απαντήσεις σε αυτό το γράμμα, εγώ δεν θα υπάρχω... θα έχουμε ταυτιστεί κατά κάποιον τρόπο. Άρα μην στείλεις πουθενά την απάντηση, κράτα την. Προτείνω να γράψεις με τη σειρά σου ένα γράμμα σε έναν πιο μακρινό μελλοντικό μας εαυτό.

Ελπίζω να μην ξέχασα κάτι πολύ σημαντικό, γιατί όταν τελειώσω αυτό το γράμμα θα έχω ήδη ξεκινήσει την πορεία μου προς εσένα. Δεν ξέρω πώς σε βρίσκει αυτό το γράμμα, ξέρω όμως πώς θέλω να σε αφήσει. Να είσαι χαρούμενος και αισιόδοξος άνθρωπος όπως εγώ· αυτό είναι το μόνο που ζητάω από σένα!

Σου 'ρχομαι!

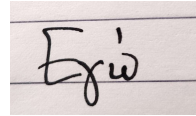
Εγώ

Αγαπημέne μου μελλοντικé εαυτέ της Σταυρούλας, της Βάλιας, της Γεωργιάννας, της Ζωής, της Ειρήνης, της Σοφίας, του Γιώργου, του Νικόλα, του Άγγελου, της Θάλειας και της Κατερίνας,

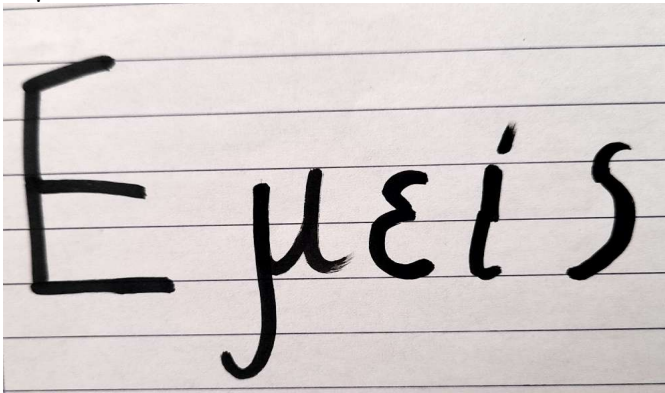
Εύχομαι, τώρα που διαβάζεις αυτό το γράμμα, να θυμάσαι το παιδί που ήσουν κάποτε. Ελπίζω πως έχεις φυλάξει καλά τα πολύτιμα, ξεχωριστά όνειρά σου. Κάποια απ' αυτά θα έχουν πραγματοποιηθεί και ίσως κάποια άλλα να είναι προς το παρόν κρυμμένα σ' ένα ντουλαπάκι. Μην ξεχνάς όμως πως αυτά σε κουβάλησαν ως εδώ και σε έκαναν τον άνθρωπο που είσαι, γι' αυτό

να είσαι τρυφερός μαζί τους.

Κι αιχόμα θα 'θελα να σου πω, τώρα που μεγάλωσες, να μην ξεχνάς να βλέπεις τον κόσμο με τα μάτια ενός παιδιού, όπως αυτό που κάθεσαι σήμερα -τόσα χρόνια πριν- κοντά μου στο θρανίο και φαντάζεται το μέλλον με καθαρή σκέψη, και να θυμάσαι να δημιουργείς νέα όνειρα, για να στηρίζεσαι σ' αυτά, κάθε μέρα, για πάντα.

Και όλοι μαζί...

24 Απριλίου 2024